

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΓΡΑΦΗ
ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 900

ΦΟΙΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ ΓΛΩΣΣΑ

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Ἀθήνα.
Τηλέφ.: 3223957, 9841655

Τὰ Γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ
λειτουργοῦν πρωινὲς ὥρες
9.30 - 13.30 καθημερινά.

Ἰδρυτὴς-Ἰδιοκτήτης-
Ἐκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Ἀχιλλέως - Μουσῶν 51
Παλαιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἀτελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Ἀθήνα, τηλ.: 5221792.
Ἐκτυπώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΠΩΡΟΣ

- Τιμὴ ἀντιτύπου: 900 δρχ.
- Ἐτήσια συνδρομή: 9.000 δρχ.
- Ὁργανισμῶν κ.λπ.: 12.000 δρχ.
- Φοιτητῶν: 6.000 δρχ.
- Ἐξωτερικοῦ: 50 δολλ. ΗΠΑ.
- Οἱ συνδρομὲς προκαταβάλλονται
κατὰ τὴν ἐγγραφή.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὅλες οἱ συννεγασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικά ἐμβάσματα στὴ
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσῶν 51
175 62, Π. Φάληρο, Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς
ποὺ ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιοῦν στὸ περιοδικό.

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση
κειμένων τοῦ «Δ.», μετὰ τὴν προϋ-
πόθεση ὅτι θὰ ἀναφέρεται ρητῶς
ἡ πηγή τους.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 8804:

Ἑλλάδα = Γλῶσσα

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 8806:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Μ. ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΥ, Χ. ΗΣΑ-ΓΑΣ, Γ.Ε. ΑΘΑΝΑΣΟ-
ΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΚΩΣΤΑΚΟΣ, Ι. ΚΩΤΟΥΛΑΣ, Γ. ΠΑΥ-ΛΑ-
ΚΗΣ, Β. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, Α.Κ. ΚΑΣΙΑΡΗΣ, Γ. ΘΕΟ-
ΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΕΛΙΣ 8817:

ΦΟΙΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΣ
ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ ΓΛΩΣΣΑ

ΣΕΛΙΣ 8817:

Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων φωνή

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 8821:

Τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον δὲν εἶναι ἀλφάβητον
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 8824:

Παζὰρ Χαμὰμ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 8827:

Ἐνα βῆμα πρὶν ἀπὸ τὸ Ἀλφάβητο

ΒΑΣ. ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8833:

Ἡ ἀπάτη τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς»
καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Μητέρα Γλῶσσα

ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ

ΣΕΛΙΣ 8851:

Τὸ ἐλληνικὸ μὴ «Ἰνδοευρωπαϊκὸ λεξιλόγιο»

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 8855:

Ἡ πατρότης τοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 8869:

Ἡ Πελασγικὴ ἐπιγραφή τῆς Λήμνου
κρίκος μεταξὺ Γραμμικῆς-Ἀλφαβήτου

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 8878:

Ἡ παγκόσμια Ἑλληνικὴ Γλῶσσα

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 8849 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ.
8825 • ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑ: σελ. 8831 • ΔΙΑΧΡΟ-
ΝΙΚΑ: σελ. 8853 • Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΗΜΩΝ: σελ. 8867 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ
ΙΔΕΩΝ: σελ. 8878.

Ἑλλάδα=Γλῶσσα

Κεντρικὴ ἰδέα τοῦ Περιοδικοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἕως σήμερα εἶναι, ὅτι μοναδικὸς πολιτικὸς λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἡ Ἑλλὰς διὰ μέσον τῶν χιλιετιῶν, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι πάντοτε, συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Ἄλλες ἱστορικὲς παράμετροι, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, ἡ θρησκεία, ἡ ὕλική (φυλετική, οἰκονομικὴ κ.λπ.) ὑπόσταση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι μεταβλητὲς ἢ καὶ ἀνύπαρκτες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κλονίζεται ἡ ἱστορικὴ σταθερὰ «Ἑλλὰς» – καὶ συνεπῶς ἡ πολιτικὴ καὶ ἱστορικὴ σημασία τους ὡς προϋποθέσεων γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀνύπαρκτη. Ὅποιος δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτό, δὲν διαθέτει στοιχειώδη αἴσθησιν τῆς Ἱστορίας.

Ἀλλὰ αὕτῃ ἡ ὑπερχρονικὴ, ὑπερκρατικὴ, ὑπερθρησκευτικὴ, ὑπεροικονομικὴ κ.λπ. Ἑλλὰς ἐκτὸς τῆς ἀδιατάρακτης παρουσίας της μέσα στὸ ἱστορικὸ μέγεθος πὺν ὀνομάζεται Ἑλληνισμὸς εἶναι ταυτόχρονα πανταχοῦ παροῦσα μέσα στὸ σύνολο πὺν ὀνομάζεται Ἀνθρωπότης ὡς Ἐπιστήμη, Δημοκρατία, Θεωρία, Διάλογος, Ἐλεγχος, Ἀπόδειξη, Φιλοσοφία, Λογικὴ, Θέατρο, Ἀθλητισμός..., μὲ μιὰ φράση ὡς σημερινὸς Παγκόσμιος Πολιτισμὸς ἐν τῷ συνόλῳ του. Καὶ ἰδοὺ ὅτι καὶ αὕτῃ ἡ Ἑλλὰς, ἡ Ἑλλὰς τῆς Ἀνθρωπότητος, τῆς Οἰκουμένης καὶ τοῦ Σύμπαντος, εἶναι πανίσχυρη παγκόσμια πολιτικὴ πραγματικότης μόνο χάρις στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἐπίσης. Τὴν γλῶσσα, πὺν ξεχύθηκε πρὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων – καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ξεχύνεται καὶ σήμερα – παντοῦ, γιὰ νὰ ἀρδεύῃ καὶ νὰ γονιμοποιήσῃ τὴν σκέψιν, τὸν στοχασμὸ καὶ τελικὰ τὴν ζωὴ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς, χαρίζοντάς τους τὸν Λόγον, τὸν ἐπιστημονικόν, φιλοσοφικόν, ποιητικόν καὶ πολιτικόν Λόγον – τὸ πολυάκριδο αὐτὸ δῶρο ἀποκλειστικὰ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, δῶρο χωρὶς ἀνταπόδοση. Δὲν ὑπῆρξαν Ἑλληνες ὡς κράτος, ἔθνος, ὁμάδα ἢ ἄτομα, πὺν νὰ ἐπιχείρησαν μιὰ σύγχρονη παγκόσμια κατάκτηση – ἄλλωστε ὁ Ἑλληνισμὸς ἐδῶ καὶ 2.000 χρόνια βρίσκεται σὲ κατάστασιν ἱστορικῆς ἀφασίας. Ἡ ὑπαρκτὴ σημερινὴ παγκόσμια Ἑλληνικὴ «κατοχὴ» εἶναι γλωσσικὴ καὶ μόνο γλωσσικὴ – μὲ τίς θαυμάσιες, ριζοσπαστικὲς καὶ κοσμογονικὲς συνέπειες πὺν ἡ γλωσσικὴ ἐπήρεια ἐπιφέρει στὴν ζωὴ καὶ τὸν πολιτισμό. Καὶ δέδαια, γιὰ νὰ

ἀκριβολογοῦμε, δὲν εἶναι «κατοχή», διότι τὸν Ἑλληνικὸ Λόγο τὸν δέχθηκαν οἱ λαοὶ μόνοι τους, γιὰ τὴν ἀκρίβεια οἱ ἴδιοι τὸν ἀναζήτησαν καὶ τὸν βρῆκαν, γιὰ νὰ τὸν εἰσαγάγουν στὴ ζωὴ τους. Κι ἂν σήμερα ὑποθέσουμε, ὅτι θὰ ἀποβάλουν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλλάδα τοῦ Λόγου, ἀπὸ τὶς κοινωνίες καὶ τὶς πολιτεῖες τους, θὰ ἐπανέλθουν αὐτόματα ἐκεῖ πὺν εὐρίσκοντο προτοῦ νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσουν: Στὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ μηδέν.

Ἑλλὰς λοιπόν, εἴτε ὑπὸ τὴν στενὴ της εἴτε ὑπὸ τὴν παγκόσμιάν της ἔννοια, ἴσον γλῶσσα. Καὶ ἔτσι γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ αἰτία τοῦ ἀπίστευτου μίσους ἐναντίον της, πὺν ἐκδηλώνεται ἀπὸ πλείστες πλευρές. Εἶναι τῶντι ταυτόσημη ἡ ἐξάλειψη τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὴν ἐξάλειψη τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας, ὅπως ταυτόσημη εἶναι ἡ ἐξάλειψη τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ μὲ τὴν ἔκλειψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου.

Ὁ ἐγχώριος μισελληνισμὸς – ὁ πιὸ ἀδίστακτος, ἀδυσώπητος καὶ φανατικὸς πὺν ὑπάρχει ἀνὰ τὴν Γῆν – πράττει τὸ πᾶν, ἐπίσημα μὲ κρατικούς νόμους καὶ ἀνεπίσημα μὲ χίλιους τρόπους, γιὰ νὰ ἀκρωτηριάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσα καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Γραφή. Καὶ ὁ διεθνὴς μισελληνισμὸς τρέφει τὰ ἴδια – νὰ εἴσθε βέδαιοι – αἰσθήματα κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας, ἀλλὰ τὸ ἔργο του εἶναι πολὺ δύσκολο: Γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν παγκόσμιαν Ἑλληνικὴν Γλῶσσα, θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ λεξικά ὅλων τῶν γλωσσῶν τῆς Γῆς τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν βασικῶν ὅρων τῆς Ἰατρικῆς, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τεχνολογίας, τῆς Τέχνης... καὶ γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸν παγκόσμιον Ἑλληνικὸ Λόγο, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ πείσῃ τοὺς λαοὺς, νὰ ἐπανέλθουν στὴν κατάστασιν τῶν δενδροδίων.

Αὕτῃ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Καὶ θᾶπρεπε νὰ τὴν θεωροῦμε δόξα μας, καμάρι μας, καύχημά μας ὅλοι ἑμεῖς, πὺν μᾶς ἔλαχε ἡ θεία δωρεὰ νὰ τὴν ἔχουμε μητρικὴ μας. Ἡ ἀπουσία ἀκόμη καὶ τῆς ἐλάχιστης ὑποψίας του γιὰ τὸ μεγαλεῖο της, πὺν χαρακτηρίζει τὸν Νεοέλληνα, καὶ ἡ συνεπαγόμενη προθυμία του νὰ τὴν προδώσῃ καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ χάριν παρεφθαρμένων καὶ ἐκβαρβαρισμένων μορφῶν της, ὅπως εἶναι ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ ἄλλες γλῶσσες, ἀποδεικνύει τὸ ἀπίστευτο βάθος τῆς βαρβαρότητας, μέσα στὸ ὁποῖο γκρεμίστηκε καὶ παραδέρνει ὁ ἀνελλήνιστος, ἀνιστόρητος καὶ ἀπολίτιστος περιέργος αὐτὸς τύπος ἀνθρώπου, πὺν ὀνομάζεται Ρωμῖός.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

“Ιχνη πολιτισμοῦ τοῦ 26.000 π.Χ. στὴ Λακωνία!

Κύριε διευθυντά,

Μόλις τελείωσα τὴν ἀνάγνωση τοῦ «Δαυλοῦ» (τεῦχος 147, Μαρτίου 1994). Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κρύψω, ὅτι αἰσθάνομαι: χαρά, ἐθνικὴ περηφάνεια, πνευματικὴ ἀνάταση. Ἰδιαίτερα ἀπόλαυσα τὸ δικό σας ἄρθρο ὑπὸ τὸν τίτλο «Σκίρτημα συνειδητότητας». Τόσον ἐσεῖς στὸ ἐν λόγω ἄρθρον, ὅσο καὶ ὁλόκληρη ἡ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ εἰσάγετε τὸν ἀναγνώστη σας στὸ σπουδαιότατο θέμα τῆς ἐλληνικότητος μὲ ἕναν τρόπο ἐντελῶς διακριτικό. Ἀποκαλυπτικὸν εἶναι καὶ τὸ κείμενο γιὰ τὴν Τροία καὶ τὸν «Θησαυρὸ τοῦ Πριάμου», τὸν ὁποῖον οἱ πρόγονοί μας ὡς «γνήσιοι» ἄρχοντες τῆς ἐθνικῆς μεθοδοσίας ἀρνήθηκαν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὸν Γερμανὸ μεγαλέμπορο Ἑρρίκο Σλήμαν! Δυστυχῶς ἐστὶ ἡμασταν καὶ ἐστὶ θὰ συνεχίσουμε νὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ «ῥαῖοι ἀνύποπτοι» τῶν ἐθνικῶν μεγαλειῶν μας – ἀνύποπτοι, ἀδιάφοροι καὶ πρόθυμοι νὰ χαρίζουμε τὴ χώρα καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς.

Κατὰ τὴ γνώμη μου χρέος μας εἶναι ἡ ἔρευνα, ἀνακάλυψη καὶ ἀνάδειξη στοιχείων, ποὺ οἱ ρίζες τους βαθαίνουν σὲ προϊστορικὰ χρόνια. Ἀλλὰ, ἀντὶ ὁ κάθε ὑπεύθυνος νὰ εὐρίσκεται σὲ ἐθνικὴ ἐγρήγορηση καὶ νὰ εἶναι πανέτοιμος νὰ κάνει τὸ πᾶν, προκειμένου νὰ δημοσιοποιήσει τὸ ἐθνικὸ μας μεγαλεῖο σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον, ὑπάρχουν ἄτομα ἀδιάφορα καὶ ἔτοιμα νὰ διαπραγματευθοῦν δωμους καὶ ἐστίες τῆς πατρίδας μας. Θεωρῶ ἀπαράδεκτον, ὅτι συγχωροῦμε πράξεις, παραλείψεις καὶ τάσεις ξένων προπαντὸς – τάσεις γιὰ ν’ ἀφανισθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ Πολιτισμοῦ μας. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι κάποιος ξένος καθηγητὴς Πανεπιστημίου σὲ σειρά συγγραμμάτων του – οὔτε λίγο οὔτε πολὺ – διατείνεται, ὅτι ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι “Ἕλληνες, μὰ καὶ οἱ θεοὶ ποὺ δημιουργήσαμε, ἔλκουμε τὴν καταγωγήν ἀπὸ τὴν ἀφρικανικὴ ἡπειρό! Ὡς γνωστόν, σύμφωνα μὲ ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ ἦταν... νέγρα!

Κύριε διευθυντά, ἐπιτρέψτε μου, παρακαλῶ, νὰ ἀναφερθῶ στὰ παρακάτω: Στις 27 Ὀκτωβρίου 1991 ἡ ὑπογράφουσα καὶ τὸ τηλεοπτικὸ συνεργεῖο τοῦ Πανελληνίου Κέντρου Οἰκολογικῶν Ἑρευνῶν καθ’ ὁδὸν πρὸς Λακωνίαν, Λακεδαί-

μονα καὶ Σπάρτη ἔπεσε θῦμα σοβαροῦ τροχαίου ἀτυχήματος. Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ ΠΑΚΟΕ καὶ ἡ ὑπογράφουσα, ποὺ εἶχε συνθέσει τὸ σενάριο «Προϊστορικὴ Λακωνία: Συναντήσεις Μύθου καὶ Πραγματικότητας. Στὰ δῆματα τῆς Ὠραίας Ἑλένης». Ἐπρόκειτο νὰ κινηματογραφήσουμε προϊστορικὲς θέσεις μεγάλης ἐθνικῆς σπουδαιότητος καὶ νὰ δώσουμε κινηματογραφικὰ σκηνές, ποὺ ἀναφέρονται στὴ «μυθολογία», ὅπως τὸν «Χορὸ τῆς Ὠραίας Ἑλένης» στὸν δωμὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ὀρθείας Ἀρτέμιδος (τὸ ἔψιλον γιώτα στὸ «Ὀρθεία» φαντάζει ἐντυπωσιακῶς σὲ ἐγγράρακτη πινακίδα ἀπὸ πέτρα, ποὺ ἐκτίθεται στὸ Μουσεῖο Σπάρτης – ἀγνωῶ γιατί...). Θὰ ὁλοκληρώναμε ἕνα ντοκυμανταίρ, ποὺ θὰ προβαλλόταν στὴν ΕΤ2 (πρὸς τιμὴν τοῦ τότε διευθυντῆ τῆς κ. Ἡρακλῆ Παπουτσῆ, ἀλλὰ καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ΠΑΚΟΕ κ. Παν. Χρηστοδουλάκη, οἱ ὁποῖοι εὐαισθητοποιήθηκαν ἐθνικὰ καὶ ἀνυπομόνως ἀνέμεναν τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου).

Ὁ τ. διευθυντὴς τῆς Βρεταννικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς στὴν Ἀθήνα κ. Ἐκτωρ Κάτλινγκ εὐελπιστεῖ, ὅτι τὸ μυκηναϊκὸν ἀνακτορικὸν κέντρο τῆς Λακωνίας ἔχει ἤδη ἀποκαλυφθεῖ γύρω ἀπὸ τὸν λόφο «Μενελαίων». Ὁ λόφος ὀρθώνεται στὸ χωριὸ Ἀφισοῦ, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡ Βρεταννικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολὴ ἔχει διενεργήσει πολὺ ἐνδιαφέρουσες ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφές. Ἐπάνω στὸν ἴδιο λόφο ἔχουν διασωθεῖ τὰ εἰρεπια κτίσματα, ποὺ κατὰ τὸν κ. Κάτλινγκ ἦταν τὸ ἀνάκτορο τοῦ Μενελαίου καὶ τῆς Ἑλένης. Τὸ κτίσμα ἔχει ὀνομασθεῖ «Μέγαρον 1, 2 καὶ 3» καὶ ἐπίσης σύμφωνα μὲ τὸν Βρεταννὸν ἀρχαιολόγο εἶχε κάποτε καταστραφεῖ καὶ κτισθεῖ ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῶν εἰρεπιῶν (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα «Μέγαρον 1, Μέγαρον 2, Μέγαρον 3»). Ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Σπυρόπουλος δὲν ἀποκλείει τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ὑπάρξεως τοῦ μυκηναϊκοῦ ἀνακτοροῦ Τυνδάρεω καὶ Μενελαίου μέσα στὸν κοῖλον ὑπόγειον χώρον τῆς Πελλάνας. Τὸ ἀνάκτορον μπορεῖ νὰ εἶναι ἰσάξιον μὲ ἐκεῖνο τοῦ Νέστορος στὴν Τίρυνθα. Ἀρκεῖ νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀνασκαφές – ποὺ δὲν πραγματοποιοῦνται, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ 1982 μὲ

ενέργειες και με την έπιστασία του κ. Σπυροπούλου απεκαλύφθησαν ανακτορικοί μυκηναϊκοί τάφοι στην Πελλάνα. Τεραστίας άξίας κτερίσματα άνευρέθησαν εις τούς ως άνω τάφους: άμφορείς με παραστάσεις εξαιρετικής ζωγραφικής τέχνης, κομβία από ηλεκτρον, χρυσά νομίσματα κ. ά.

Τόσον αυτά τὰ εύρήματα, όσον εκείνα τὰ χρυσά κύπελλα, που άνεκαλύφθησαν στο Βαφειό 'Αμυκλών ή τó πήλινον ειδώλιον γυναικός, άποκτήθηκαν ύστερα από άνασκαφές του καθηγητού αρχαιολογίας κ. Χρήστου. 'Αξιζει νά σημειώσουμε, ότι τó ειδώλιον έχει χαρακτηριστεί ως εύρημα 7.000 ετών π.Χ., ενώ οι άνακτορικοί μυκηναϊκοί τάφοι της Πελλάνας τοποθετούνται χρονικώς γύρω στο 1645 π.Χ. Τó ειδώλιον εκτίθεται στο 'Εθνικό Μουσείον μας (τό ίδιο και τὰ χρυσά κύπελλα). Τά προαναφερθέντα εύρήματα εκτίθενται στο Μουσείον Σπάρτης και τοποθετούνται χρονικά από τον κ. Σπυρόπουλο γύρω στα 1650 π.Χ.

'Αμύθητη προϊστορική-έθνική άξία περικλείει έπίσης τó σπήλαιο «'Αλεπότρυπα» στον Διρό Λακωνίας. Στην «'Αλεπότρυπα» και τή «Βλυχάδα» με τούς έγχρωμους σταλακτίτες και σταλαγμίτες, οι όποιοι άντικατοπτρίζονται στα ήρεμα νερά του πλωτού ποταμού (ξεναγείται κανείς πλέοντας με σχεδιά), εκεί γύρω άνεπτύχθη και άνθισεν ένας πολιτισμός, οι ρίζες του όποιου θυθίζονται σε 26.000 χρόνια π.Χ.! 'Οστέϊνα εργαλεία και καλλιτεχνικώς δημιουργημένα κοσμήματα, ως ένώτια, θραχιλία, περιδέματα, δακτυλίδια, άνθρώπινα κρανία και όστά, δέν αφήνουν άμφιβολία, ότι άναδύθηκαν από

τά έως πρό όλίγων ετών σκοτεινά δάθη χιλιάδων ετών π.Χ. Χαρακτηριστικές του πολιτισμού της περιοχής εκείνης στη Μάνη του Ταινάρου είναι και οι σπηλαιογραφίες στην «'Αλεπότρυπα». Οι αίσθητικώς άφυπνισμένοι κάτοικοι του Διρού είχαν ζωγραφίσει παραστάσεις με θέμα τή γυναικεία γονιμότητα, καθώς και άλλες, όπου έρέθιζαν τή φαντασία και προκαλούσαν δέος (τό δέος των στοιχείων της φύσεως).

Αυτά άκριβώς ήταν εκείνα που με ώθησαν νά συνθέσω τó σενάριο και νά διακινδυνεύσω ένα όχι άκίνδυνο ταξίδι, όπως άπεδείχθη, στο νομό Λακωνίας, όπου οι συνεργάτες μου και έγώ θά διαμέναμε όσο θά χρειάζóταν για τήν κινηματογράφηση των ως άνω θέσεων. Είναι έντελώς λυπηρόν, ότι τó ντοκυμανταίρ εύρίσκεται στα «σπάργανα της δλοκληρώσεώς του». (Σε πλέον τυχερό προηγούμενο ταξίδι, εκεί είχαμε κινηματογραφήσει τούς ανακτορικούς μυκηναϊκούς τάφους της Πελλάνας, τούς αντίστοιχους στο Βαφειό 'Αμυκλών, τον κ. 'Εκτορα Κάτιλινγκ νά παρουσιάζει τις άπόψεις του από τον λόφον «Μενελάιον» ως και τον καθηγητήν αρχαιολογίας κ. Σπυρόπουλον νά εκθέτει τις δικές του άπόψεις).

Με θερμούς χαιρετισμούς και θερμότερες εύχές, όπως ό «Δαυλός» των 'Ελλήνων φωτίζει έπί πολλά έτη τὰ πνεύματα Εύρωπαίων και άλλων ξένων, οι όποιοι έθελοντικώς παραμένουν στον λόγο της άγωνίας, εις ό,τι άφορά τήν 'Ελλάδα,

Σας χαιρετώ

Μαρία Νεοφωτίστου

Δημοσιογράφος

Κρέμου 105 Α, 17676 ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Οί πολιτικές ιδέες στην τραγωδία «'Αντιγόνη»

Κύριε διευθυντά,

Θά ήθελα νά εκθέσω κάποιες σκέψεις μου σχετικές με τήν συνεργασία του κ. Διαμαντή Κούτουλα στο τεύχος 146 του περιοδικού σας με τίτλο «'Ο ύψίπολις και ό άπολις άνθρωπος».

Κατ' άρχήν συμφωνώ απόλυτα με τó ότι τó προνόμιο της αυτοκυβερνήσεως διεδραμάτισε τον σημαντικότερο ρόλο στην έξασφάλιση της τεράστιας πολιτιστικής αναπτύξεως, της γεννήσεως του θεάτρου και άλλων έπιτευγμάτων των προγόνων μας. Τó ποιές ήταν οι προϋποθέσεις, χάρις στις όποιες έξασφαλίστηκε ή αυτονομία και ποιοι ήταν οι μηχανισμοί, με βάση τούς όποιους αναπτύχθηκε ή εύεργετική της έπίδραση τó εκθέτω πιο αναλυτικά στην εργασία που έτοιμάζω για τó 'Αρχαίο 'Ελληνικό Θέατρο ιδωμένο από μία άλλη σκοπιά. Έχω όμως α-

ποια έπιφύλαξη στο κατά πόσον ήταν ή άμφισβήτηση ή ειδοποιός διαφορά άνάμεσα στους 'Ελληνες και στους άλλους λαούς, που δέν αξιώθηκαν νά κατακτήσουν έγκαιρα τήν αυτοκυβέρνηση. Είναι γεγονός ότι ή άμφισβήτηση μπορεί νά ύπάρχει και στους μη αυτοκυβερνωμένους, αλλά νά μην είχαν τήν δυνατότητα προβολής της λόγω άποτελεσματικής καταπιέσεως. 'Αρα ή μη έκφραση της άμφισβήτησεως δέν άποτελεί σίγουρο κριτήριο μη ύπάρξεώς της. Σίγουρα οι 'Ελληνες άμφισβήτησαν τον δεσποτισμό, αλλά ύπήρξαν και αντικειμενικές συνθήκες τέτοιες, που τούς επέτρεψαν νά τήν εκδηλώσουν. 'Από τήν άλλη πλευρά είναι γνωστό, ότι ή δημιουργία πολυάνθρωπων σχηματισμών με τήν μορφή πόλεως δέν ήταν άποκλειστικό προνόμιο των 'Ελλήνων. [...].

Ἄς ἔλθουμε ὁμῶς στὸ συγκεκριμένο θέμα τῆς Ἀντιγόνης. Πολὺ σωστά ὁ κ. Κούτουλας βλέπει σὰν ἀντικείμενο τοῦ ἔργου τὴν τοποθέτηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στὴν πόλη καὶ τὸν καλύτερο τρόπο ἐντάξεώς του σ' αὐτήν. Πολιτισμὸς ἄλλωστε δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ σωστὴ ἀντιμετώπιση τῆς πόλης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἐκπολιτίζω κάποιον σημαίνει, ὅτι τὸν κάνω κατὰλληλο, γιὰ νὰ ζεῖ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, νὰ προσαρμοσθεῖ, νὰ γίνεи πολίτης στὴν πόλη. Ἀπολίτιστος ἀντιθέτως εἶναι ὁ ἄγριος, ποὺ ζεῖ ἀγεληδὸν ἢ μόνος του ἢ αὐτὸς ποῦ, ἂν καὶ ζεῖ στὴν πόλιν, δὲν κατάφερε νὰ προσαρμοσθεῖ σ' αὐτήν.

Σχετικὰ τώρα μὲ τὸν καλύτερο τρόπο διαχείρισης τῶν κοινῶν ἀναπτύχθηκαν στὴν ἀρχὴ δύο διαμετρικὰ ἀντίθετες ἰδεολογίες, ποὺ ἀνταποκρινόταν σὲ δύο διαφορετικὲς προσεγγίσεις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε μία ἦταν σημαντικὴ καὶ ἴσως ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐφάρμοσθη. Συγκεκριμένα πρῶτα ἐπικράτησε ἡ ἰδεολογία ἐκείνη, ποὺ ἔβαζε σὰν ὑπέρτατο νόμο ἐκείνον τῆς συγγένειας τοῦ αἵματος καὶ τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἀπέρρεαν ἀπ' αὐτήν, δηλαδὴ τὴν ἀγάπην. Ἡ ἰδεολογία αὐτὴ ταίριαζε καλύτερα στὴν γυναικεία φύση καὶ τὴν εἶχε ἀνάγκη ὁ κόσμος, ὅταν βρισκόταν στὴν ὀρεφικὴ του ἡλικία καὶ χρειαζόταν τὴν τρυφερὴ φροντίδα καὶ αὐταπάρνησίν της, γιὰ νὰ ἐπιζήσει, γι' αὐτὸ ἐπικράτησε ἡ μητριαρχία. Αὐτὴ κράτησε, ὅσο καιρὸ οἱ ἀνθρώπινες κοινότητες δὲν ξεπερνοῦσαν οὐσιαστικὰ τὸ μέγεθος τῆς οἰκογενείας ἢ τῶν ὁμάδων κοινοῦ αἵματος.

Ὅταν ἀργότερα ἡ αὐξηση τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ ἀνάγκη συμπτύξεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἀνάπτυξη νέων δραστηριοτήτων, ὅπως τὸ ἐμπόριο, ἡ μεταποίηση κ.λ.π., ἐπέβαλαν τὴν δημιουργία πολυανθρώπων σχηματισμῶν, τότε ὁ νόμος τῆς συγγένειας καὶ τῆς ἀγάπης δὲν ἐπικρατοῦσε γιὰ τὴν διαχείριση τῶν κοινῶν, ἀλλὰ χρειαζόταν ἓνα σύστημα ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, ὁ νόμος τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφαρμογὴ ἐγγυόταν μὲ μεγαλύτερη ἀξιοπιστία ὁ ἄνδρας, ποὺ ἦταν λιγότερο συναισθηματικὸς, καὶ ἔτσι ἐπικράτησε ἡ πατριαρχία. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπῆρξαν πολλὲς διαμάχες, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος, καὶ ἀπαιτήθηκαν διάφορα «τέστ», ὅπως θυσίαι τῶν συναισθηματικῶν δεσμῶν μπροστά στὸ κοινὸ καλὸ (θυσία τῆς Ἰφιγένειας, θυσία τοῦ Ἀβραάμ κ.λπ.) καὶ φυσικὰ πλάσθηκαν πολ-

λοὶ μῦθοι, μὲ σκοπὸ νὰ καταγράψουν τὰ γεγονότα καὶ νὰ τὰ κριτικάρουν ἔτσι, ὥστε νὰ δοθηθοῦν στὴν διαμόρφωση μὲ τὸν καιρὸ ἐνὸς τελειότερου συστήματος διακυβερνήσεως.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ μῦθος τῆς Ἀντιγόνης, ποὺ ἀποτελέσει τὴν βάση τῆς σχετικῆς τραγωδίας. Σ' αὐτὸν δὲν ἔχουμε μία ἀπλὴ σύγκρουση μεταξὺ τοῦ «ὑψιπόλιδος» καὶ τοῦ «ἀπόλιδος», ἀλλὰ μία σύγκρουση μεταξὺ ἀκραιφνῶν ἐκπροσώπων τῶν δύο ἰδεολογιῶν ποὺ προαναφέρθηκαν, τῶν ὁποίων ἔτσι γίνεται καὶ κριτικὴ. Τὸ ὅτι ὁ Κρέων ἐκπροσωπεῖ τὴν ἀκροαία πατριαρχία καὶ ὄχι ἀπλᾶ τὴν ὑποταγὴ στὸν νόμο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν κραυγὴ του «ἐμοῦ ζῶντος οὐκ ἄρξεται γυνή» (στίχ. 525) καὶ ἀπὸ τὸ «ἐγὼ οὐκ ἀνῆρ, αὐτὴ δ' ἀνὴρ», ἂν ἐννοεῖται, δὲν τὴν τιμωρήσει (στ. 484). Τὸ ὅτι ἡ Ἀντιγόνη ἀγνοεῖ τὸν νόμο τὸν συμβατικὸν δικαίου, γιὰ νὰ ὑπακούσει στὸν νόμο τῆς ἀγάπης καὶ δὴ τῆς συγγενικῆς, φαίνεται ἀπὸ τὸ «γεννηθήκα, γιὰ ν' ἀγαπῶ» καὶ ἀπὸ τὸ «τιμωροῦμε τοὺς δικούς μας μὲ τὰ κακὰ ποὺ φυλάγαμε γιὰ τοὺς ἐχθρούς», ποὺ σημαίνει ὅτι γιὰ τοὺς ξένους δὲν ὑπῆρχε διαφωνία νὰ μένουν ἀθαφτοί. Ὅσα ἀναφέρει ἡ Ἀντιγόνη γιὰ τὸ ὅτι ἀκολουθεῖ τοὺς νόμους τῶν θεῶν καὶ ὄχι τῶν ἀνθρώπων εἶναι συνηθισμένες ἐκφράσεις ἐκείνων ποὺ ὑπερασπίζονται διαφορετικὲς ἰδεολογίες. Θυμίζουν τίς καταγγελίες τῶν μὲν σὰν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν δὲ σὰν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, ποὺ μέχρι πρὶν ὄχι πολλὰ χρόνια ἀκούγαμε τριγύρω μας. Τὸ ἐξειδικεύει μάλιστα πιὸ κάτω, ὅταν μιλάει γιὰ τοὺς θεοὺς τοῦ Κάτω Κόσμου καὶ τὴν μάνα Γῆ, ποὺ ἦταν οἱ κατ' ἐξοχίαν τῆς μητριαρχίας.

Γεγονὸς εἶναι, ὅπως λέει καὶ ὁ κ. Κούτουλας, ὅτι ἡ μονόφθαλμη προσκόλληση σὲ ὁποιοδήποτε ἄκρο εἶναι κολάσιμη καὶ ἀποτελεσματικὴ. Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο φαίνεται πιὸ πολὺ ἡ συγγνώμη τοῦ νόμου καὶ κερδίζει τὴν συμπάθειά μας ἡ πάσχουσα Ἀντιγόνη. Σὲ ἄλλα τονίζονται περισσότερο τοῦ ἄλλου συστήματος οἱ ἀκρότητες. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἤθελε νὰ ὀδηγήσει στὸν ἰδανικὸ συγκεκρισμὸ, ποὺ μόνον αὐτὸ κατόρθωσε μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ μέχρι σήμερα νὰ συνταιριάζει. [...].

Μετά τιμῆς
Χαρ. Ἡσαΐας

Πολιτικὸς Μηχανικὸς
Μακεδονίας 7, 153 41 Ἀγ. Παρ' ασκευή

Σημείωση «Δ»: Ἀπάντηση στὶς ὡς ἄνω παρατηρήσεις τοῦ κ. Χαρ. Ἡσαΐα ἔχει δοθεῖ σὲ σχόλιο τοῦ κ. Δ. Κούτουλα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πλοιάρχου Ε.Ν. κ. Μ. Μηνιώτη, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο (149) τεῦχος τοῦ «Δ».

«Έγκυκλοπαιδικός» μισελληνισμός με εύλογίες του Ρωμαίου

Κύριε διευθυντά,

Δέν είχα την τύχη να γνωρίζω από μακροῦ τό σπουδαῖο περιοδικό σας. Πρίν λίγο καιρό τυχαία έμαθα γιά τήν ύπαρξή του καί ἀπό τότε έγιναν τακτικός ἀναγνώστης του. Έπικροτῶ τήν προσπάθειά σας καί θά ήθελα νά συμβάλω κι ἐγώ σ' αὐτήν καταγγέλλοντας ὀρισμένα ἐξωφρενικά κατὰ τή γνώμη μου πράγματα, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν σέ ὅλους μας κατανοητό ὅτι ὁ Έλληνισμός δέν κινδυνεύει ἀπό ἐξωτερικούς ἐχθρούς, ἀλλά ἀπό τόν κακό του ἐαυτοῦ.

Γιά νά γίνω πιό σαφής, θά ἀναφερθῶ σ' ἕνα σύγχρονο ἐθνικό θέμα. τὸ Σκοπιανό. Ὑποτίθεται, ὅτι σύσσωμο τὸ Έθνος μάχεται σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα καί μέ ὅλες τίς δυνάμεις γιά τήν ἀποτροπὴ ἐνός διασμοῦ τῆς ἱστορίας, ὁ ὁποῖος προωθείται ἀπό ξένα συμφέροντα. Έτσι ἐκτός ἀπό τίς προκλητικές κινήσεις, στίς ὁποῖες προβαίνει τὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο, ὅπως καπηλεία ὀνόματος, συμβόλων, ἱστορίας, προβολὴ ἄλτρωτισμοῦ καί λοιπά, παρατηροῦνται ἐχθρικές κινήσεις καί μέσα στοῦ δικό μας στρατόπεδο. Ἀς μοῦ ἐπιτραπεί νά ἀναφερθῶ σέ μία ἀπ' αὐτές, ἡ ὁποία ἄπτεται τῆς προσωπικῆς μου ἐμπειρίας.

Πρίν ἀπό χρόνια ἐκδόθηκε καί διαφημιζόταν συνεχῶς μία μεγάλη ἐγκυκλοπαίδεια, ἡ «Υδρία», τῆς «Εταιρείας Έλληνικῶν Έκδόσεων Α.Ε.». Ὡς φιλομαθὴς ἐσπευσα νά καταβάλω τίς ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες πού ἀπαιτοῦνταν, γιά νά τήν ἀγοράσω. Πρίν λίγο καιρό ὁμως ἐφρίξα μέ αὐτὰ πού διάβασα. Πιὸ συγκεκριμένα:

– Στὸν τόμο 15, λήμμα «Βουλγαρία», σελίδα 395 βλέπουμε ἕναν πίνακα μέ τίτλο: «*Ηθέση τῆς βουλγαρικῆς γλώσσας στήν ἑλληνοσλαβική ὁμογλωσσία*». Στὸν κατάπυστο αὐτὸ πίνακα διαβάζουμε, ὅτι στὴ νεολιθική ἐποχὴ ὑπῆρξε ἡ «ἐλληνοσλαβική» γλώσσα. Ἀπ' αὐτὴν στήν ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ προέκυψαν ἡ πρωτοελληνική καί ἡ πρωτοσλαβική. Ἀπὸ τήν τελευταία τήν κλασσική ἐποχὴ προήλθε ἡ παλαιοσλαβική καί ἡ πρωτορωμαϊκή. Εἶναι προφανές, ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ ἄρθρου Δημήτριος Κρέμος ἔχει ἀπολέσει ἐντελῶς τὰς φρένας του, ἀφοῦ οἱ Σλάβοι ἐμφάνιστηκαν τὸν 6ο μ.Χ. αἰῶνα, ὁπότε πῶς ὑπῆρχε ἡ πρωτοσλαβική τὸν 5ο π.Χ. αἰῶνα, στήν κλασσική ἐποχὴ; Συνεχίζοντας βλέπουμε τήν παλαιοσλαβική νά δίνει τὴ σλοβενική καί παλαιοβουλγαρική, ἐνῶ ἔκπληκτοι βλέπουμε τελικὰ στὴ σύγχρονη ἐποχὴ τήν παλαιοβουλγαρική νά δίνει τήν βουλγαρική καί τὴ μακεδονική!

κὴ!!

Στὴν ἴδια σελίδα, στὴ σύντομη γλωσσολογική μελέτη, ὅπου γίνεται λόγος γιά τήν ἰνδοευρωπαϊκὴ ἀπάτη, ὁ χημικός στοῦ ἐπάγγελμα Δ. Κρέμος ἀναφέρει: «*Τὸ ἴδιο αὐτὸ γλωσσολογικὸ φαινόμενο παρατηρεῖται στήν ἀλβανική, στὴ ρουμανική καί στὴ (σλάβο)μακεδονική, πού ἀπὸ πολλοὺς θεωρεῖται ὡς βουλγαρική διάλεκτος*» (!). Προφανῶς ὁ κύριος Κρέμος «συγχέει» τὸ βουλγαρικὸ ἰδίωμα πού μιλά ὁ κ. Γκλιγκόρωφ καί οἱ ὅπαδοί του, τὸ ὁποῖο ὀνομάζει «μακεδονικό», μέ τὸ μακεδονικὸ ἰδίωμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Νὰ εἶναι ἄραγε τυχαία ἡ «σύγχυση»;

– Στὸν τόμο 17, λήμμα «Γιουγκοσλαβία», σελίδα 428 διαβάζουμε: «*Κύρια γλώσσα τῆς Γιουγκοσλαβίας εἶναι ἡ σερβοκροατικὴ με ἰσότητες γλώσσες τῆ σλοβενική καί τῆ (σλάβο)μακεδονική*», ἡ ὁποία γράφεται στήν κυριλλική κιόλας γραφὴ!

– Στὸν ἴδιο τόμο καί λήμμα, στὴ σελίδα 430 βλέπουμε ἀναῖδοι μία εἰκόνα νά παρουσιάζει «Μακεδόνισσες» μέ παραδοσιακὲς στολὲς νά χορεύουν τὸν λεγόμενο «χορὸ τῆς νύφης» (!).

– Πιὸ δίπλα στὴν ἴδια σελίδα διαβάζουμε: «*Οἱ Σέρβοι ἀποτελοῦν τὸ 40% τοῦ πληθυσμοῦ, οἱ Κροάτες τὸ 22%, οἱ Σλοῦένοι τὸ 8%, ἐνῶ οἱ (Σλάβο)μακεδόνες τὸ 6%*», οἱ ὁποῖοι, προσέξτε, «*ἀποτελοῦν ἀναγνωρισμένη χωριστὴ ἐθνότη- τα*»!..

– Λίγες γραμμὲς πιὸ κάτω ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου Κ. Γιούργος γίνεται πιὸ θρασύς παραλείποντας τὸ παραπλανητικὸ συνθετικὸ «Σλάβο-»: «*... καί τὸ μεγαλύτερο μέρος (τοῦ πληθυσμοῦ), Σέρβοι, Μανροβοῖνιοι καί Μακεδόνες κυρίως, εἶναι ὀρθόδοξοι*».

Δέν ἔχω σκοπὸ νά σπαταλήσω ἄλλον ἀπ' τὸν πολῦτιμο χρόνον καί ὅσον σας. Θά μπορούσα νά ἀναφέρω καί πλείστα ἄλλα γιά τήν μισελληνική αὐτὴ ἐγκυκλοπαίδεια, πού ἀρνεῖται παραδείγματος χάριν τήν ἑλληνικότητα τῆς Β. Ἠπείρου: δέν παραδέχεται ὅτι οἱ Βορειοηπειρώτες ἔχουν ἑλληνικὴ ἐθνικὴ συνείδηση, μιλοῦν ἑλληνικά καί εἶναι ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ «μόνο μερικά (ἐπώνυμα) θυμίζουν τὴν ἑλληνικὴ καταγωγὴ ὀρισμένων στήν περιοχή τοῦ Γκιρόκαστρο» (οὔτε Ἀργυρόκαστρο δέν τολμᾷ νά τὸ πεῖ ὁ συντάκτης, πού προνόησε νά μὴν δάλει τὸ ὄνομα του κάτω ἀπὸ τὸ προκλητικὸ ἄρθρο του), ἐνῶ ἡ ἴδια ἐγκυκλοπαίδεια στὸν τόμο 5, λήμμα «*Ἀλβανία*», σελίδα 278 ἀναφέρει, ὅτι τὸ 1505 ὀρισμένοι Ἀλβανοὶ

έξαιτίας της τουρκικής κατάκτησης πήγαν στη Δαλματία και στην Ίταλία διατηρώντας και σήμερα τα αλβανικά έθνηκα χαρακτηριστικά! Τέλος στὸν ἴδιο τόμο και λήμμα στη σελίδα 279 ἀναφέρεται, ὅτι τὸ κίνημα «Ἀλβανική Ἐθνική Ἀναγέννηση» (στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας) εἶχε σκοπὸ νὰ προστατέψει τὴν Ἀλβανία ἀπὸ «τὶς σλαβονιστικές βλέψεις τῶν γειτονικῶν χωρῶν» (Ἑλλάδος-Σερβίας). Μὰ οὔτε και ἓνας Ἀλβανὸς δὲν θὰ τὰ ἔγραφε ἔτσι. Τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἀπὸ αἰῶνων ἑλληνικῆς μειονότητας στὴ Β. Ἡπειρο μόνο και ψωροονόματα τὴ θυμίζουν, ἀπεναντίας ὑπάρχουν ἀκαίριες μειονότητες Ἀλβανῶν στὴν Ἰταλία και Δαλματία, ποὺ προφανῶς ζητοῦν ἔνωση μὲ τὴ μητέρα Ἀλβανία. Γιὰ τοὺς ἀνυπαρκτοὺς Ἀλβανοὺς τῆς Ἰταλίας γίνεται λόγος, γιὰ τοὺς δεκάδες χιλιάδες Ἑλληνες τῆς Κάτω

Ἰταλίας και Σικελίας, ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ χιλιάδες χρόνια και μιλοῦν ἑλληνικά, τίποτα, μιλιὰ! Γιὰ τοὺς ἀνυπαρκτοὺς «Μακεδόνες» τῆς Γιουγκοσλαβίας βάζουμε και φωτογραφίες (χορὸς νύφης κ.λπ.), γιὰ τοὺς 250.000 και πλέον Ἑλληνες τῶν Σκοπίων σιωπῇ!..

Ἀλλὰ τί μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὴν «Υδρία», ὅταν ἔχει χάρες τῶν ἐκτὸς Ἑλλάδος ἑλληνικῶν περιοχῶν μὲ τίς πόλεις τοὺς σὲ βαρβαρικὲς ὀνομασίες; Αὐτὰ συμβαίνουν, ὅταν τὸ δίδυμο Περικλῆς Ροδάκης (φανατικός ἰνδοευρωπαϊστής, ὑπογράφων ἄρθρα, ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν μὴ ἑλληνικότητα τῶν Πελασγῶν, Κρητῶν και ἄλλων Ἑλλήνων) - Δ. Κρέμος, ποὺ «τυγχάνει» νὰ ἔχει και τὴ γενικὴ ἐπιμέλεια τοῦ ὅλου ἔργου, βάζει τὴν ἰδεολογία τοῦ (κομμουνισμός) ὑπεράνω τοῦ ἔθνους μας, ὅπως κάνει

Ἀνθελληνικὲς ξεναγήσεις στὰ ἀνάκτορα τῆς Κνωσοῦ

Κύριε διευθυντά,

Τὸ ὅτι οἱ διάφοροι «ξεναγοὶ» στὰ ἀρχαιολογικά κέντρα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἄτομα λυκειακῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόρφωσης εἶναι περίπου γνωστό. Ὅμως τὸ ὅτι μερικοὶ (εὐτυχῶς μειοψηφία) ἐξ ἀγνοίας (:) κάνουν ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα εἶναι ἀνεπίτρεπτο και ἐξοργιστικό. Πρόσφατα στὶς 5 Ἀπριλίου 1994 τὸ 2ο Λυκεῖο Θήβας στὴν ἐπίσκεψή του στὰ ἀνάκτορα τῆς Κνωσοῦ ἄκουσε ἀπὸ τὰ ἐπίσημα χεῖλη τῆς «ξεναγοῦ» τὰ παρακάτω πομπώδη και ἀνιστόρητα: «Ὁ Μινωικός Πολιτισμὸς δὲν ἦταν Ἑλληνικός... και οἱ Μινωῖτες δὲν ἦταν Ἑλληνες...». Αὐτὲς μάλιστα οἱ διαπιστώσεις ἐπανελήφθησαν πολλές φορές ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ξεναγοῦ μπροστὰ στοὺς μαθητὲς τῆς Γ' Λυκείου. Τότε ὁ φιλόλογος καθηγητὴς (ποὺ συνόδευε τοὺς μαθητὲς τοῦ 2ου Λυκείου Θήβας στὴν ἐπίσκεψή τοὺς στὴν Κνωσό) Διαμαντῆς Κούτουλας διέκοψε τὴν ξεναγὸ ρωτώντας τὴν: «Ποῦ ξέρετε, ὅτι οἱ Μινωῖτες δὲν ἦσαν Ἑλληνες, ὅταν ἡ Γραμμικὴ Β, ποὺ ἀποκρυπτογραφήθηκε ἀπὸ τὸν Βέντρις, ἀπεδείχθη Ἑλληνική;» Ἡ ξεναγὸς τότε ἀπάντησε μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἡ Γραμμικὴ Β μπορεῖ νὰ διαβάστηκε και νὰ ἀποδείχτηκε ἑλληνική, ὅμως ἡ Γραμμικὴ Α δὲν διαβάστηκε ἀκόμη, ἄρα δὲν πρόκειται περὶ Ἑλληνικῆς (!), συνεπῶς οἱ Μινωῖτες δὲν ἦσαν Ἑλληνες». Τότε ὁ φιλόλογος παρετήρησε στὴ ξεναγὸ: «Ἀφοῦ δὲν ἔχει διαβαστεῖ ἀκόμη ἡ Γραμμικὴ Α, πῶς ξέρετε, ὅτι δὲν εἶναι ἑλληνική;» Ὅμως ἡ ξεναγὸς ἔχασε τὴν ψυχραιμία της και ἔφθασε μέχρι ὕδρεων, ἐνῶ οἱ μαθητὲς ἀντιλαμβάνόμενοι τὸ παράλογο τῶν ἀπόψεων της τὴν εἰρωνεύθηκαν. Τελικά, ἐπειδὴ τὰ πνεύματα εἶχαν ὀξυνθεῖ και ἡ διαφωνία ἔτεινε νὰ πάρει προσωπικὸ χαρακτῆρα, ὁ φιλόλογος ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν ξενάγηση παρακαλῶντας τὴ ξεναγὸ νὰ μὴν χαρίζει τὸ Μινωικὸ Πολιτισμὸ στοὺς ξένους και ν' ἀποφεύγει αὐθαίρετες ἀπόψεις. Ἀς σημειωθεῖ, ὅτι ἡ ἐν λόγω ξεναγὸς ἀρνήθηκε ν' ἀποκαλύψει τ' ὄνομά της, ὅταν τῆς τὸ ζήτησε ὁ Λυκειαρχὴς τοῦ 2ου Λυκείου Θηβῶν, ποὺ ἦταν παρὼν στὴ ξενάγηση και ἀγανάκτησε ἀπὸ τὸ ὕψος και τὰ ἀνθελληνικά της κηρύγματα.

Εἶναι προφανές, πῶς θάπρεπε – εἰδικά στὴν κρίσιμη περίοδο ποὺ διανύουμε – νὰ ἐκλείψη τὸ φαινόμενο τέτοιου εἶδους ξεναγῶν – ποὺ δὲν εἶναι σπάνιο – και τῶν ἀνιστόρητων τέτοιου εἶδους ἀνθελληνικῶν κηρυγμάτων και μάλιστα σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους.

Μετὰ τιμῆς
Ἡνίοχος

στό λήμμα «Επανάσταση» απονέμοντας δάφνες για την Όκτωβριανή επανάσταση και αγνοώντας τη δική μας του 1821.

Αλλά τί μπορεί να πει κανείς και για την ανθελληνική κυβέρνηση των Αθηνών, ή όποια όχι μόνο επέτρεψε τη συγγραφή της «Υδρίας», αλλά και με τις υπ' αριθμούς 14.7780/21-3-78 (Υπ. Έσωτ.), Φ. 309.74/8/ 25091/17-3-78 (Υπ. Παιδείας) και την ΥΠΠΕ/ΓΡΑΜΜΑ Τ/Β/Φ12/ 10309/8-3-78 εγκυκλίους συνιστά στις αρμόδιες υπηρεσίες να δοθηθούν στη συγγραφή της με πραγματικά στοιχεία;

Και να ήταν μόνον αυτά; Έδω πᾶς να θάλει μια σημαία στο μπαλκόνι στην εθνική εορτή και σὲ φωνάζουν «φασίστα» και «σωβινιστή». Βλέπετε, έτσι θέλει ὁ Διεθνὴς Ἐξουσιασμός. Μᾶς θέλει ὅλους ἴσους καὶ Ἰνδοευρωπαίους. Ἐμένα πάντως, στὰ δεκαεννιά χρόνια πού ζῶ, κανεὶς δὲν μοῦ ἔμαθε νὰ εἶμαι περήφανος πού γεννήθηκα Ἑλληνας...

Μετὰ τιμῆς

Γ.Ε. Ἀθανασόπουλος

Φοιτητὴς Ἱατρικῆς Σχολῆς

Ὁδουσσέως Ἀνδρούτσου 4, 14123 ΛΥΚΟΒΡΥΣΗ

Ποιοὶ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ «καρτέλ» πετρελαίου;

Κύριε ἐκδότα,

Εἰς τὸ τεῦχος 147 τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1994 ὁ συννεργάτης τοῦ πραγματικὰ ἐξαιρέτου περιοδικοῦ σας Ἡνίοχος σὲ ἄρθρο του μὲ τίτλο «*Τὰ Καρτέλ καὶ ἡ Σύγχρονη Πολιτικὴ*» προσπαθεῖ νὰ πείσῃ, ὅτι οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίου εἶναι ὁ κύριος μοχλὸς τῆς παγκόσμιας οἰκονομικῆς, πνευματικῆς, ἰδεολογικῆς, πολιτικῆς κ.λ.π. καχεξίας καὶ ὅτι σὲ δευτέρῃ μοῖρα εἶναι ἡ «Σιών», τὸ «Βατικανό» κ.λ.π. κ.λ.π.

Μήπως ξέρετε νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἡνίοχος: Τοὺς προηγούμενους αἰῶνες οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίων ἔκαναν τὶς κάθε εἰδους ἀποσταθεροποιήσεις καὶ καταστροφές; Ἡ μήπως κάποιο ὑπερ-κεφάλαιο, ἀόρατο στοὺς περισσότερους ἀνθρώπους καὶ στὰ χέρια πάντοτε «κάποιων», μὲ ἀλλαγμένα (κατὰ πῶς τοὺς συμφέρει) τὰ ὀνόματά τους, χτυπᾶνε ἀπὸ τὸ σκοτάδι πωσπλάτα κάθε τι ἑλληνικό;

Μήπως ξέρετε νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἡνίοχος: Ποῦ ὄρῃκαν τὰ χρήματα οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίου, γιὰ νὰ γίνουν μεγάλες, δηθὲν μὴ ἐλεγχόμενες καὶ κάθε χρόνο νὰ δίνουν πίσω ὄχι μόνον τὸ κεφάλαιο ἀλλὰ καὶ τὰ κέρδη τὰ τεράστια ὑπὸ τύπον τοκοχρεωλυσίων, σύμπραξης ἐπενδυτικῶν προγραμμάτων, κοινωφελῶν ἔργων (βλέπε «ἰδρύματα»), ποιά ὀνόματα κρύβονται πίσω ἀπ' αὐτὰ καὶ σὲ ποιὸν ἀνήκει αὐτὸ τὸ ὑπερ-κεφάλαιο;

Μήπως ξέρετε νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἡνίοχος: Τὰ ὑπόλοιπα 200 ὀνόματα οἰκογενειῶν μετόχων-ἰδιοκτητῶν, ἐὰν εἶναι τὰ ἴδια μὲ αὐτὰ τῶν μετόχων-ἰδιοκτητῶν τῶν τραπεζῶν, FINANCE Co., TRUST (ὀμίλων) οἰκονομικῶν, διομηχανιῶν (ἀπὸ χρημικὰ καὶ ναρκωτικὰ μέχρι ὄπλα, μαφία καὶ πολεμικὸ ὕλικό) καὶ ἐὰν αὐτοὶ οἱ μέτοχοι-ἰδιοκτήτες εἶναι τῆς ἴδιας ἐθνικότητος καὶ κατα-

γωγῆς, τοῦ ἴδιου τρόπου σκέψης καὶ τοῦ ἴδιου μίσους γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους;

Μήπως ξέρετε νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἡνίοχος: Ποῦ συγκεντρώνεται αὐτὸ τὸ δηθὲν ἀόρατο ὑπερ-κεφάλαιο καὶ ἀν γνωρίζει τοὺς πραγματικοὺς ἰδιοκτήτες τῆς παγκόσμιας Κεντρικῆς Τράπεζας (ἔδρα Νέα Ὑόρκη), τοῦ Ο.Ο.Σ.Α. (ἔδρα Νέα Ὑόρκη), τοῦ Διεθνoῦς Νομισματικοῦ Ταμείου (ἔδρα Νέα Ὑόρκη);

Μήπως γνωρίζει νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἡνίοχος, ἐὰν οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίου δὲν ἐδρῖσκαν ἔτοιμο ἔδαφος (παντὸς εἶδους κινητῆρες καύσεως πετρελαίου καὶ θερμάνσεως) καὶ ταυτόχρονη οἰκονομικὴ ὑποστήριξη (μέχρι σφαγὴ λαῶν) ἀπὸ τοὺς προστάτες τους, διοικητὲς καὶ κυρίαρχους ἐπ' αὐτῶν, τί θὰ ἦταν σήμερα;

Μήπως τελικὰ οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίων εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κεφάλια τῆς Λερναίας Ὑδρας τοῦ ὑπερ-κεφαλαίου τοῦ συγκεντρωμένου (καὶ πλήρως ἐλεγχόμενου) στὰ χέρια τῶν γνωστῶν ἀγνωστων; Ὅπως καὶ νᾶχει, τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἀπλᾶ. Γιατὶ τότε καὶ εὐκολὸς θὰ ἦταν ὁ στόχος καὶ ὅλοι θὰ ἤμασθε ἐπαίοντες τῶν τ' ἐόντων τῶν τ' ἐσσομένων πρὸ τ' ἐόντων. Καὶ δὲν εἶναι τὰ ἐκάστοτε φαινόμενα ἔτσι, ἐπειδὴ ἔτσι νομίζουμε. Μέσα στὸν «Δαυλὸ» ἀρθρογραφοῦν πραγματικὰ φωτισμένοι Ἕλληνες (δὲν γνωρίζω προσωπικὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς). Ἀς δώσουμε λίγο περισσότερο προσοχὴ στὶς πράγματι ἀποκαλυπτικὲς ἐρευνές τους, καὶ ὄχι νὰ εἶναι «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

Μετὰ τιμῆς

Νικόλαος Κωστάκος

Δημοσθένους 27 Δάφνη ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπάντηση τοῦ Ἡνιόχου

α) Ἡ περιδότη ἡ «Ἑβραϊκή Δύναμις» – ὅπως ἂν ποτε ὁχι ἀνύπαρκτη ἢ ἀμελητέα – δὲν εἶχε ποτὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «ὑπερδύναμης» μὲ τὴν παντοδυναμία πὺν τῆς ἀποδίδουν οἱ διαφημιστὲς «ἐχθροί» τῆς. Π.χ.: Ποιὸς κυβερνοῦσε (διὰ τοῦ πλοῦτον καὶ τῶν παρελκομένων τον φυσικά) τὴν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία; Οἱ Ἑβραῖοι ἢ ὁ αὐτοκράτορας καὶ ἡ Σύγκλητος; Ποιὸς κυβερνοῦσε (στὸ προσκήνιο ἢ στὸ παρασκήνιο) τὴν Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία; Οἱ Ἑβραῖοι ἢ ἡ αὐτοκρατορικὴ πορφύρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Πότε ἀποκτοῦν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία οἰκονομικὴ δύναμις οἱ Ἑβραῖοι; Ἡ ἱστορία γνωρίζει, ὅτι αὐτὸ ἐγινε στὸ Μεσαίωνα στὴ Δύση, ὅταν ὁ Πάπας (γιὰ νὰ κτυπήσει τὴ δύναμις τῶν θρόνων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης) ἀποφάσισε «cum Deo», ὅτι εἶναι ἀνεπίτρεπτο νὰ δανείζον μὲ τόκο οἱ Χριστιανοὶ (πλὴν φυσικά τῆς Ἀγίας Ἐδρας...). Κι ἔτσι διάφορες σημαντικὲς τράπεζες ἐργασίας πέρασαν στὰ χέρια τῶν μὴ χριστιανῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἐκείνης τῆς ἐποχῆς (11ος αἰ. μ.Χ.), δηλ. στὰ χέρια τῶν Ἑβραίων. Ἀπὸ τότε οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης (Ρώμη καὶ Βυζάντιο) Ἑβραῖοι ἀρχίζουν ν' ἀποκτοῦν οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια. Ὅμως ποτὲ τὸ Ἑβραϊκὸ κεφάλαιο δὲν ἐγινε τὸ μοναδικὸ ὑπερκέντρο, πὺν νὰ κυβερνᾷ τὴ Γῆ πίσω ἀπὸ κλειστὲς πόρτες. Ἄν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δὲν θὰ ὑπῆρχε ὅλη αὐτὴ ἡ ἀντισιωνιστικὴ διδλιγογραφία οὐτὲ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ θ' ἀντιμετώπιζε τέτοια προβλήματα ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἰδρύσεώς του.

β) Ποιοὶ ἦταν οἱ Ἑβραῖοι προχριστιανικά; Ἕνας ἱστορικὰ καὶ πολιτιστικὰ ἀνύπαρκτος καὶ ἡμίμαγρος λαός. Πῶς μπόρεσε λοιπὸν αὐτὸς ὁ λαός (πὺν ἐξαφανίστηκε διὰ τῆς δίας ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους) νὰ κατακτήσει διὰ τῆς Βίβλου ὁλόκληρη τὴν Ρωμαϊκὴ Οἰκουμένη; Τί συνέβη, ὥστε ἐδῶ καὶ 600 χρόνια ὁλόκληρη ἡ Γῆ, ἐνῶ γνωρίζει τὰ περὶ Κατακλυσμοῦ π.χ. τοῦ Νῶε, δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνα; Οἱ Ἑβραῖοι φταῖνε γι' αὐτό; Ἡ ὁ Χριστιανισμός τῆς Νέας Ρώμης; Εἶχαν οἱ Ἑβραῖοι στὰ Ρωμαϊκὰ ἢ Βυζαντινὰ χρόνια τὴν ἱστορικὴ δυνατότητα νὰ κατακτήσουν τὸν κόσμο (ἂν ὁχι οἰκονομικά, τουλάχιστον ἰδεολογικά – ὅπως καὶ ἐγινε διὰ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ);

γ) Ποιὰ ἱστορία δικαιώνει μιὰ τέτοια ἄποψη; Φυσικά δὲν εἶναι τὰ πετρελαϊκὰ καρτέλ τὰ μόνὰ κέντρα ἐξουσίας στὴ Γῆ. Ἡ σιωνιστικὴ δύναμις εἶναι ὑπαρκτὴ, ἰσχυρὴ καὶ πολυπλόκαμη (κι αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα ὁρατὸ στὸν ἐπιστημονικὸ τομέα). Τὸ νὰ ὀλέπονμε ὅμως πίσω ἀπὸ κάθε κακὸ τὸν σιωνιστικὸ δάκτυλο ἀποτελεῖ ψυχτικὸ-παθολογικὸ φαινόμενο, πὺν ἀπάδει τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητας καὶ δὲν δικαιώνεται ἀπὸ τὴν ζωὴ. Εἶναι τέλος τραγικὸ νὰ μεγαλοποιῶν τὸν σιωνιστικὸ παράγοντα πρῶτον ἀπ' ὅλους οἱ «ἀντισιωνιστὲς», ἀποδίδοντάς του «ὑπερφυσικά» καὶ ὡς ἐκ τούτου μυθολογικά χαρακτηριστικά, πὺν δὲν ἔχει, θεωρῶντας τον ὡς «παγκόσμια ἀόρατη καὶ παντοδύναμη προαιώνια ὑπερκυβέρνηση», δρισκο-ντας ἔτσι ἕνα πρόγερο ἄλλοθι γιὰ τὴν δική τους ἀδυναμία καὶ ἀνευθυνότητα.

δ) Ὁ Ἑλληνας προῦπήρξε καὶ μεγαλουργεῖ πολὺ πρὶν τὸν Σιωνισμό ἢ τὸν Χριστιανισμό· καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ ν' ἀποτελέσει τὸ ἰσοδύναμο ἀντίδοτο τοῦ οἰουδήποτε δογματισμοῦ. Τὸ νὰ εἶσαι Ἑλληνας πλὴν τῶν ἄλλων σημαίνει νὰ βιώνεις τὸ μέλλον καὶ ὁχι νὰ ἐτεροκαθορίζεται ἀπὸ ὑπαρκτοὺς ἢ μὴ κινδύνους μὲ ὁριακὴ ἐμβέλεια στὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξη καὶ τὸν ἀνθρώπινο πολιτισμό.

Ἡνιόχος

Ὑψηλὴ τεχνολογία στὰ Μυκηναϊκὰ πλοῖα

Ἀγαπητὲ κύριε διευθυντά,
Στὸ ἀνὰ χεῖρας γράμμα μου θὰ ἐπιχειρήσω μὲ παράθεσιν ἐπακριδῶν στοιχείων ἀπὸ ἀρχαῖες ἐλληνικὲς πηγὲς νὰ ἀποδείξω τὸ ἀδιαμφισβήτητο γεγονὸς τῆς χρήσεως πλοίων τεχνολογικὰ ὑπερεξελιγμένων γιὰ τὰ πιθανολογούμενα δεδομένα τῆς μυκηναϊκῆς ἐποχῆς.

Φθάνοντας ὁ Ὀδυσσεὺς στὴν Σχερία (πὺν

κατὰ πᾶσα πιθανότητα τοποθετεῖται στὴν χειρσόνησο τοῦ Γιουκατάν τοῦ Μεξικοῦ) ἐξέφρασε τὸ φυσικὸ αἶτημά του νὰ βοηθηθῇ ὑπὸ τῶν Φαιάκων, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα των. Οἱ τελευταῖοι προθύμως δέχθηκαν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τοῦ Ὀδυσσεύς, καθὼς τὰ πλοῖα τους ἦσαν ἐκ τῶν πλέον ἀσφαλῶν καὶ ἐκσυγχρονισμένων.

Σὲ ἓνα σημεῖο τῆς ὁγδόης ῥαψωδίας τῆς Ὀδυσσεΐας ἡ Ἀθηνᾶ λέγει τὰ ἑξῆς: «*Πέτονται (οἱ Φαίακες) μόνο μὲ τὰ γοργά, τὰ περωτὰ τους πλοῖα, πὺν διαπερνοῦν τὰ πελάγη. Διότι μιά τέτοια χάριν ὁ Σαλεντῆς τοὺς ἐχάρισε. Καὶ τὰ γοργὰ τους πλοῖα ὡς τὰ πουλιὰ στὴν θάλασσα καὶ ὡς ἡ σκέψη τρέχουν*» (ἡ 34-37). Παρακάτω στὴν ἰδιαν ῥαψωδίαν ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «*Καὶ εἶναι ἅπ' ὅλους πιὸ καλοὶ τεχνίτες οἱ Φαίακες, νὰ κυβερνοῦν στὴν θάλασσα τὰ περωτὰ καράδια*» (ἡ 112-113). Ὁ Ὀμηρος δηλαδὴ σαφῶς προσδιορίζει ὡς ἰδιαιτέρα γρήγορα τὰ πλοῖα τῶν Φαίακων, καὶ ἂν -ποιητικῇ ἀδείᾳ- διαφαίνεται σὸ σημεῖον τοῦτο μιά κάποια ὑπερβολή, ὡστόσο δὲν ἀναιρεῖται τὸ δεδομένο τοῦ ἰδιόμορφου χαρακτήρος τῶν πλοίων τούτων.

Τὰ πλέον συγκλονιστικὰ ὡστόσο ἀκολουθοῦν ἀμέσως κατὰ τὴν ὁμιλία τοῦ Ἀλκινόου: «*Πές μου τὴν πατρίδα σου, τὴν χώρα, τὸ χωριό σου, γιὰ νὰ σὲ πᾶνε ἐκεῖ μὲ νοῦ καὶ σκέψη τὰ πλοῖα. Διότι δὲν ἔχουν τὰ γοργὰ πλοῖα τῶν Φαίακων σὰν τ' ἄλλα τὰ πλεούμενα τιμόνια ἢ κυβερνήτες, ἀλλὰ εὐρίσκουν ἔτσι ἀπὸ μόνα τους τὴν σκέψη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔξερουν ὅλων τὰ χωριά, τὰ καρπερὰ χωράφια καὶ γοργοτάξιδα περνοῦν τῆς θαλάσσης τὰ πλάτη, κρυμμένα μέσα στὴν καταχνιά καὶ στὴν πυκνὴν ὁμίχλην καὶ οὔτε φοβοῦνται νὰ χαθοῦν οὔτε κακὸ νὰ πάθουν*» (ἡ 577-585).

Τὸ συγκλονιστικὸν αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀποτελεῖ θησαυρὸ σοφίας. Ἡ ἀρχαία τεχνογνωσία σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖον. Κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ Ὀμήρου

τὰ πλοῖα αὐτὰ δὲν διαθέτουν «τιμόνια ἢ κυβερνήτες». Ἡ ἀπουσία ἐνὸς καθοδηγητικοῦ μέσου καθὼς καὶ ἡ παράλληλη ἀπουσία ἐνὸς κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος προφανῶς διευθύνει καὶ καθορίζει τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, μᾶς ὁδηγεῖ στοῦ ἄμεσα ἀπορρέον συμπεράσμα, ὅτι τὰ πλοῖα τῶν Φαίακων καθοδηγοῦνταν ἀπὸ μόνα τους, ὡσὰν ὑπὸ ἐνὸς κεντρικοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐγκεφάλου, ὁ ὁποῖος παρῆχε ὅλες τὶς ἀπαραίτητες πληροφορίες καὶ ὁδηγίους πλεύσεως.

Τὰ πλοῖα τῶν Φαίακων λοιπὸν ἦσαν στὴν πραγματικότητα αὐτοκινούμενες καὶ αὐτοκυβερνώμενες μηχανικὲς μονάδες, πλοῖα-ῥομπότ θὰ ἔλεγε κανεὶς. Ὅμως τὰ ἐρωτηματικὰ δὲν σταματοῦν ἐκεῖ. Διέθεταν ἐπίσης καὶ ἄλλα ἐξελιγμένα ὄργανα, ὅπως ἠλεκτρονικὲς διατάξεις ἐπισημάνσεως ἀντικειμένου διὰ τῶν ῥαδιοκυμάτων (ῥαντάρ) καὶ διὰ τῶν ὑπερήχων (σόναρ); Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δικαιολογεῖται καὶ ἡ παράθεσις τῶν ὁμηρικῶν ἐκείνων στίχων: «*Κρυμμένα μέσα στὴν καταχνιά καὶ στὴν πυκνὴν ὁμίχλην καὶ οὔτε φοβοῦνται νὰ χαθοῦν οὔτε κακὸ νὰ πάθουν*».

Ὅπως ἀποδεικνύεται, οἱ ἐκπληκτικὲς αὐτὲς συσκευὲς ἀποτελοῦσαν ἐγγύησιν γιὰ τὰ ὑπεράσφαλῃ ταξίδια τῶν πλοίων τους. Ἰσως ἔτσι νὰ ἐξηγεῖται, γιὰτὶ ὁ Ῥαδάμανθυς διάλεξε ἀκριβῶς τὰ πλοῖα αὐτὰ, γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ στὸν Ἀθῆν (τρίγωνον Βερμούδων):

Μετὰ τιμῆς
Ἰωάννης Κωτούλας
Ἀργεῖα Βόλου, Τ.Κ. 37300

Τὰ βαρβαρικά ὀνόματα στοὺς τηλεοπτικοὺς σταθμοὺς

Κύριε διευθυντά,

Ὅλα σχεδὸν τὰ τηλεοπτικὰ κανάλια μᾶς ἔχουν ἐπωνυμίες ξενικές: "Antenna", "Tele-City", "Seven X", "Super Star", "Sky", "Blue Sky", "Mega", "New Channel"... καὶ ἀναρωτιέται κανεὶς, γιατί; Μήπως ἡ γλῶσσα μᾶς εἶναι τόσο φτωχή καὶ δὲν ἔχει νὰ δώσει ὀνόματα σημαντικὰ, χαρακτηριστικὰ, ἰδεοπτικά, ἡχηρά;

Μὰ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι κατὰ κοινὴν διεθνή παραδοχὴ ἡ πλουσιώτερη στὸν κόσμον. Καὶ τὸ ὅτι εἶναι ἡ μᾶνα καὶ ἡ δασάλα τῶν γλωσσῶν ὅλου τοῦ κόσμου δὲν εἶναι δική μᾶς ἐθνική. Ἑλληνική, σωβινιστικὴ ὑπεροψία, ἀφοῦ εἶναι διαπιστωμένο ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ξένους

γλωσσολόγους, ὅτι τὸ 25% περίπου τῶν λέξεων σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ πολιτισμένου κόσμου εἶναι ἑλληνικὲς. Ἀνοίξετε ἓνα λεξικὸ ξενόγλωσσο ὅποιασδήποτε γλώσσας, καὶ θὰ τὸ διαπιστώσετε «ἰδίους ὁμιᾶσι». Ἐχομε δέδοται καὶ ἐμεῖς δανεισθεῖ ξένες λέξεις, ὅμως συγκρίνοντας καὶ τὴν ποσότητα ἀλλὰ κυρίως τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἰδεολογικὴ βαρύτητα τῶν λέξεων πὺν πήραμε καὶ τῶν λέξεων πὺν δώσαμε, θὰ διαπιστώσουμε, α) ὅτι εἶναι σχετικὰ πολὺ λίγες, ἀφοῦ ἡ μὲν ἑλληνικὴ γλῶσσα παρῆχει 4.000.000 περίπου δικές τῆς λέξεις, ἐνὼ καὶ οἱ πλουσιώτερες ξένες 30.000-40.000 δικές τους λέξεις καὶ β) ὅτι οἱ λέξεις πὺν πήραμε ἀπὸ διάφορες γλώσσες

είναι σχεδόν κατά κανόνα κατώτερης ιδεολογικής αξίας (π.χ. *κεφτές, κορδόνη, μακαρόνι, ρε-κάρ, καουτσούκ, ρίσκο, φάουλ, γκαρσόνι* κ.ά.) και άφορούν κυρίως την καθημερινή ζωή, ενώ οι λέξεις που δώσαμε είναι κατά κανόνα βαρυσήμαντες (π.χ. *philosophia, poesie, atom, technology, tele-, democracy, mathematics, scla*, κ.ά., κ.ά. «ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς») και άφορούν όλους τους τομείς της έπιστήμης, της τέχνης, της πολιτικής, του πολιτισμοῦ γενικότερα.

Ἀξίζει, νομίζω, να σημειώσουμε εδώ και κάτι, που ίσως πολλοί άγνωστον, ότι το λεγόμενο «Λατινικό» αλφάβητο, στο οποίο γράφονται σήμερα οι περισσότερες γλώσσες του πολιτισμένου κόσμου (πριν από 60 χρόνια το καθιέρωσε και ή Τουρκία, και τώρα άρχίζει να καθιερώνεται και στα νηπιαγωγεία της Κίνας), είναι το αρχαίο Ἑλληνικό-Χαλκιδικό. Ἀλλά και κάτι άλλο: Το Σλαβικό αλφάβητο είναι και αυτό έλληνικής-βυζαντινής προέλευσης. Είναι το αλφάβητο που έδημιούργησαν οι Κύριλλος και Μεθόδιος. Μπορεί κανείς, αυτά τα ντοκουμένα να τα θεωρήσει σωβινιστικά;

Μήπως όμως έδάφτισαν με ξενικά όνόματα τα τηλεοπτικά μας κανάλια οι κ.κ. άνάδοχοι τους, κινημένο από ξενόδογλο, μικροαστικό άρχοντοχωριάτικο και μαϊμουδιισμό; Αυτό νομίζουμε και το πιθανότερο. Αυτό άλλωστε κάνουν και πολλοί καταστηματαρχες, που με τις ξενόγλωσσες έπιγραφές τους νομίζουν πως θα δώσουν «αϊγλή» στο μαγαζί τους για πελατεία...

Μά ποῦ θρискόμαστε επί τέλους; Περιπατώντας στους Ἀθηναϊκούς δρόμους με τις τόσες ξενόγλωσσες έπιγραφές και δλέποντας και ακούοντας τα ξενόγλωσσα όνόματα των τηλεοπτικών μας σταθμών, νομίζει κανείς πως δεν όρί-

σκεται στην Ἑλλάδα, τη μάνα του φωτός, του πολιτισμοῦ, της Δημοκρατίας, του Ὀλυμπισμοῦ. αλλά σε καμμία τριτοκοσμική χώρα της Ἀφρικής ή και της Ἀσίας, πρωτόγονη και γυμνή γλωσσικά, που ντύνεται άρχοντοχωριάτικα με τα γλωσσικά, συνήθως Ἀγγλοσαξωνικά, ρούχα. Ντροπή σας, κύριοι άνάδοχοι! Ἐν δέν αλλάξετε σύντομα αυτά τα άρχοντοχωριάτικα, ξενόδογλα, μαϊμουδιστικά όνόματα με γνήσια Ἑλληνικά, μάς δίδετε το δικαίωμα να σας άμφισβητήσουμε την Ἑλληνική σας συνείδηση. Καμμία δικαιολογία δέν σας καλύπτει, γιατί όποιος δικαιολογεί τόν έαυτό του κατηγορεί τόν έαυτό του. Μέχρι τότε θα ύποτιμάτε τη νοημοσύνη μας; Μέχρι τότε θα εκμεταλλεύεσθε την άνοχή μας; Πότε θα νοιώσετε την ένδόμυχη αγανάκτηση του κάθε ευαίσθητου Ἑλληνα από αυτά τα βαρβαρικά όνόματα που δώσατε στα τηλεοπτικά παιδιά σας;

Ἐπειδή λοιπόν «*ἀρχή σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις*», όπως έλεγαν οι παλιοί μας πρόγονοι, νομίζουμε, κ.κ. άνάδοχοι των τηλεοπτικών μας καναλιών, αν είσθε πραγματικοί Ἕλληνες, ότι πρέπει να «έπισκεφθήτε», δηλ. να ξετάσετε. να μελετήσετε, να ξανασκεφθήτε και τελικά να αλλάξετε αυτά τα βαρβαρικά όνόματα. Ἐμείς, οι Ἕλληνες τηλεθεάτες, περιμένουμε, ευέλπιστοῦντες τη μετονομασία των καναλιών. Θα είναι τιμή μεγάλη και για σας και για την πολυπαθη πατρίδα μας, που θέλει να θεωρεί τους τηλεοπτικούς σταθμούς σας σαν φάρους Ἑλληνικής άκτινοβολίας στο σύγχρονο σκοτεινό και σκυθρωπό κόσμο. Περιμένουμε!

Μετά τιμής
Γιάννης Πανλάκης
Καθηγητής, Ἀθήνα

Ἡ άποσιώπηση τοῦ ἔργου τοῦ Ι. Καποδίστρια

Κύριε διευθυντά,

Ἐπιθυμῶ να σας εκφράσω τα θερμότερά μου συγχαρητήρια για την θαυμάσια έκδοση, την οποία άποτελεί το περιοδικό σας, το οποίο δέν είναι απλά ένα έντυπο για ανάγνωση αλλά για μελέτη. Ἡ ὅλη σας προσπάθεια συμβάλλει τα μέγιστα για την διάσωση του ασύγκριτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ και άποτελεί άχτίδα φωτός στο σκοτάος των κάθε είδους έμπορικών έντύπων, που κατακλύζουν την άγορά σήμερα.

Ἰδιαίτερα έντύπωση μοῦ προκάλεσε το θαυ-

μάσιο ἄρθρο του κ. Α. Κουκουδίστα στο τεῦχος 147, σελ. 8617, του «Δαυλοῦ» με τίτλο: «*Α. Κοραΐς και Ι. Καποδίστριας: Ἀπό την ὁμοφροσύνη στη ρήξη*». Ἐπιθυμῶ να συμπληρώσω, ότι ο Ι. Καποδίστριας άπέτέλεσε τόν μοναδικό Ἕλληνα κυθερνήτη, που ανέδειξε ως σήμερα ο τόπος αυτός. Ἀκρατος διπλωμάτης, μεθοδικός και γενναίόφρων, πλήρης πατριωτικών φρονημάτων έργάσθηκε με έπιμέλεια και σωφροσύνη επί των έλληνικών θεμάτων. Ἀκολουθώντας την όδο των συνθηκών άγωνίσθηκε σκληρά να

αυξήσει τὰ σύνορα τοῦ ἀσφυκτιῶντος τότε ἑλλη-
νικοῦ ἔθνους, συμβάλλοντας ταυτόχρονα στήν
ὀξυνση τῶν ὡσοσπουρικών σχέσεων κατὰ τήν
περίοδο τῆς ὑπουργείας του στό πλευρό τοῦ τσά-
ρου. Ὁργάνωσε τήν παιδεία, τήν ὁποία θεώρη-
σε ἀπαραίτητο κριτήριο γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ
γένους, προωθώντας σημαίνουσες προσωπικό-
τητες σέ καίριες θέσεις. Ἐκτός τῶν ἄλλων ἴδρυ-
σε ὀρφανοτροφεῖο στήν Αἴγινα γιά τὰ ὀρφανὰ
τοῦ πολέμου. Ὡστόσο οἱ «φροντίζοντες» τὰ
ἑλληνικά πράγματα τόν κατηγόρησαν, διότι δέν
συνέστησε πανεπιστήμιο. Εἶχε μιὰ μοναδική
ικανότητα στό νά ἐλίσσεται σύμφωνα μέ τίς πε-
ριστάσεις καί ποτέ δέν ἔπεσε θύμα συμφερόντων
καί προσωπικῶν ἐπιδιώξεων. Ἐπιθυμοῦσε τήν
συνεργασία μέ τίς Μεγάλες Δυνάμεις· ἀλλά ὅταν
τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος καταπατοῦνταν, ἔξα-
γριωνόταν καί διαμαρτυροῦνταν ἔντονα. Θά χρει-
αζόμασταν τόμους δλόκληρους, προκειμένου νά
ἀναλύσουμε τήν τεράστια προσφορά τοῦ κυ-
βερνήτου, ὁ ὁποῖος, ἂν δέν ἔπεφτε θύμα ἀθλίας

συνωμοσίας, θά συνέχιζε τὸ μεγαλειώδες ἔργο
του, καί ἡ σημερινή πορεία αὐτοῦ τοῦ τόπου,
ποῦ χρόνια ταλανίζεται ἀπό ψευτοπροστάτες,
ποῦ πρόσφατα ἔρριξαν τίς μάσκες τους, θά ἦταν
ὀλοκληρωτικά διαφορετική.

Τελειώνοντας ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἐκφράσω
τήν βαθύτατη θλίψη μου γιά τή μνεῖα ποῦ ἔτυ-
χε ἡ μορφή τοῦ Ι. Καποδίστρια ἀπό τοὺς «ἀεὶ
κρατοῦντες» αὐτοῦ τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖοι δέν
φρόντισαν νά τοῦ ἀποδώσουν τήν ἐλάχιστη τι-
μή, ἀφιερώνοντας σέ μιὰ μεγάλη ἀθηναϊκή λε-
ωφόρο τὸ ὄνομά του ἡ φιλοτεχνώντας τὸ ἀγαλ-
μά του στό προαύλιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινο-
βουλίου.

Εἶναι θλιβερό νά λησμονοῦμε ἑμεῖς οἱ Νεοέλ-
ληνες, ὅτι αὐτὸ ποῦ σήμερα εἴμαστε, εἶναι δικό
του ἔργο.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς
Βασιλεία Ἀδαμαντίδου

Ἀρχαιολόγος

Λ. Πορφύρα 35, 16673 ΒΟΥΛΑ

Ἱστορικές πληροφορίες γιά τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ

Κύριε διευθυντά,

Θά ἤθελα νά ἐκφέρω δύο δικές μου γνώμες
ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἄρθρου τοῦ συνεργάτη σας
Ἡνίοχου μέ τίτλο: «Ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν σκοπιά
τῆς Ἱστορίας», ποῦ δημοσιεύθηκε στὸν «Δαυ-
λό», τ. 148.

1) Σὲ πολλὰ χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης ὁ
Ἰησοῦς ἀποκαλεῖται «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», σὲ
ἐλάχιστα δὲ «υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Σὲ ἓνα δὲ σημεῖο
(Ματθ. ΙΔ' 55) ἀποκαλεῖται «υἱὸς τέκτονος».
Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «υἱὸς τοῦ...»; Οἱ 12
ἰσραηλιτικές φυλὲς λόγω τῆς λεξιπενίας των
εἶχαν μιὰ ἐκφραση γιά τοὺς ἐπαγγελματίες: Τὸν
προφήτη τὸν ἀποκαλοῦσαν «υἱὸν τοῦ προφή-
του», τὸν σιδερά «υἱὸν σιδερά», τὸν ἀρωματο-
ποιὸ «υἱὸν ἀρωματοποιῶν» κ.λπ., μέ τὴν ἔννοια
ὅτι τὴν τέχνην του τὴν ἔμαθε τόσο καλά, σάν νά
γεννήθηκε καὶ ἀνδρώθηκε σ' αὐτήν, ἄσχετα ἀπὸ
τὴν πραγματική τέχνην τοῦ πατέρα του¹. Ἀλλὰ ἡ
ἐκφραση ἐπεκτάθηκε, καὶ ἀποκαλοῦσαν τὸν
ἐξόριστο «υἱὸν ἐξορίας» καὶ ἀκόμη περισσότε-
ρο τὸν ὕλιστῃ «υἱὸν ὕλης» καὶ τὸν ἀνθρωπιστῇ
«υἱὸν ἀνθρώπου». Ὁ Ἰησοῦς σὲ πολλὰ σημεία
τῆς Κ.Δ. αὐτοαποκαλεῖται «υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που», δηλ. θέλει νά λέγεται ἀνθρωπιστής. Οἱ

πράξεις του αὐτὸ ἀκριδῶς δείχνουν: τὴν ἰαση-
θεραπεία ἀρρώστων.

Ἀλλὰ τί σημαίνει ἡ φράση ποῦ ἀναφέρει ὁ
Ματθαῖος (ΙΔ' 55) «υἱὸς τέκτονος»; Ὁ τέκτων-
ξυλουργὸς στὰ Ἀραμαϊκά λέγεται heresh (χέθ-
ρες-σιν) – ὁ τόνος στὸ χέθ. Ἀλλὰ ἂν τονισθεῖ τὸ
ρές, τότε σημαίνει τὸν μάγο-θεραπευτῆ², τὸν
γνωστὸ μάγο-ἱατρὸ ἢ ἀλλιῶς σαμάνα ὄλων τῶν
πρωτογόνων κοινογιῶν. Καὶ ὅπως βλέπουμε
ἀπὸ τίς πράξεις του, ὁ Ἰησοῦς δέν φτιάχνει ἐπι-
πλα, ἀλλὰ θεραπεύει δι' ἐξορκισμοῦ ἢ ἄλλων τι-
νων μαγικοθεραπευτικῶν μέσων. Ἐτοί λοιπὸν
σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο (Ματθαῖος ΙΔ' 55) ἡ ὀρθή με-
τάφραση τοῦ κειμένου εἶναι «υἱὸς θεραπευτοῦ-
ἱατροῦ».

Ἀλλὰ ἄς σταθοῦμε λίγο περισσότερο στὴν
φράση «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Στὰ Ἀραμαϊκά
εἶναι bar-abba, κατὰ λέξη «υἱὸς τοῦ πατρός»,
ἀλλὰ κατ' ἐπέκταση ἔννοιας «υἱὸς τοῦ γενάρχου
ἀνθρώπου» ἀλλὰ καὶ «υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Μάρκος
ΙΔ' 36). Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς bar-abba σύμφωνα μέ
τὸν Φλάβιο Ἰώσηπο³ δημιουργεῖ τὸ κίνημα τῶν
Ζηλωτῶν καὶ Σικαρίων. Τὸν συναντᾶμε στίς
Πράξεις (ΚΒ' 38): «Ὦν ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος
ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἔξα-

γαγών εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἀνδρας τῶν σικαρίων;», τοὺς ὁποίους ἐχόρτασε μὲ «θαῦμα» (ψωμί καὶ ψάρια). "Οτι εἶναι Αἰγύπτιος ὁ Ἰησοῦς τὸ ὑπαινίσσεται ὁ Ματθαῖος (Β' 15): «Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου». Τὸ ὅτι δὲν νοιῶται καὶ ὁ ἴδιος Ἰουδαῖος τὸ βλέπουμε στὸν Ἰωάννη (Η' 56): «Ἀβραάμ ὁ πατὴρ ὑμῶν...». Ἀκόμη καὶ ὁ Παῦλος προσπαθεῖ νὰ πείσει τοὺς Ἑβραίους, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν Μελχισεδέκ (Μελχισεδέκ τάξις: ἄνωτεροι Αἰγύπτιοι ιερεῖς): «Πρὸς Ἑβραίους» ΣΤ' 20.

Εἶναι ὁ ἴδιος bar-abba «διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν» (Λουκᾶς ΚΓ' 25, Μάρκος ΙΕ' 7), ὁ ὁποῖος παίρνει τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀναμενόμενου ἀπὸ τὸ πλῆθος «Μεσσία». Εἶναι ἐλευθερωτὴς-ἐπαναστάτης-ἀνθρωπιστής. "Ετσι ἔχουμε τὸν Ἰησοῦ μὲ δύο τίτλους: ὁ ἓνας εἶναι τοῦ Ἰησοῦ-Barabba, τοῦ ἐπαναστάτη θεραπευτῆ καὶ ὁ ἄλλος τοῦ Ἰησοῦ-Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων. "Οταν ὁ Πόντιος Πιλάτος ρωτᾷ τὸ πλῆθος, ποιὸν προτιμοῦν, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ μιά γρήγορη σφυγμομέτρηση τῆς γνώμης τοῦ ὄχλου. Ἦταν, βλέπετε, πολιτικός. Καὶ τὸ πλῆθος ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ «Μεσσία»

του.

2) Ἡ ἡλικία τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος μᾶς μεταφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν «πάνω ἀπὸ πενήντα ἐτῶν, ὅταν δίδασκε» καὶ ὅτι «θανατώθηκε πάνω ἀπὸ τὰ πενήντα του χρόνια, πλησιάζοντας πρὸς τὴν γῆρας»⁴, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰωάννης τὸ καταμαρτυρεῖ ἑμμεσά (Η' 57): «Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν. Πεντήκοντα ἔτη οὐκ ἔχεις καί...». "Ετσι λοιπόν, ἂν κάνουμε ἀπλὲς μαθηματικές πράξεις, φθάνουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι γεννήθηκε γύρω στὸ 17 πρὸ τῆς Χριστιανικῆς χρονολόγησής ἢ τὸν τρίτο χρόνο τῆς 189ης Ὀλυμπιάδας, ὅπως χρονολογοῦσαν οἱ Ἕλληνες.

Μετὰ τιμῆς

Ἀθανάσιος Κιερίων Κασιάρης

Ἀξαρίου 17, Ν. Ἰωνία Βόλος 38445

(1) Adolphe Lodds, *Μωϋσῆς*, ἔκδ. «Δίδωρη» σελ. 313.

(2) Robert Ambelain, *Ἰησοῦς*, ἔκδ. «Δίδωρη», σελ. 50.

(3) Robert Ambelain, *Ἰησοῦς*, ἔκδ. «Δίδωρη», σελ. 163.

(4) Robert Ambelain, *Ἰησοῦς*, ἔκδ. «Δίδωρη», σελ. 59.

Πρόταση γιὰ ἐλεύθερη χρήση ἀρχαιοελληνικῶν ὀνομάτων

Κύριε διευθυντά,

Θὰ ἔλεγε κανεῖς ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι τὸ ἔργον ποῦ ἔχετε ἀναλάβει μὲ τὸν «Δαυλὸ» καὶ ἄλλες ἀσφαλῶς δραστηριότητες, δηλ. τὴν ἀνάστασι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶναι ἔργο τιτάνιο, ἀνσκεφθὲν τοὺς διωγμοὺς ποῦ ὑπέστη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ὁ Ἑλληνισμὸς γιὰ δύο χιλιάδες χρόνια τώρα ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του, φανεροὺς καὶ ἀφανεῖς, ποῦ εἶναι πάρα πολλοὶ καὶ ἐχρησιμοποίησαν ἐναντίον του κάθε εἶδους μέσον ἀπὸ τὴν βία μέχρι τὴν καταπίεση, τὸ ψεῦδος, τὴν προπαγάνδα, τὴν τρομοκρατία, τοὺς διωγμούς, ἀφοῦ δέδωκα πρῶτα τοῦ ἀφαίρεσαν τὴν ἐλευθερίαν του, δηλ. τὸ ὄξυγόνο του. "Ομως τὸ ἔργο αὐτό, ποῦ εἶναι ἓνα «γλυκὸ πάθος» ἄσχετα ἀπὸ τίς δυσκολίες καὶ τίς θυσίες ποῦ χρειάζεται, μπορεῖ νὰ γίνη πραγματικότητα, διότι ὁ Ἑλληνισμὸς, εἴτε σὲ ἐστίες στὸν τόπο του εἴτε σὲ ἐστίες τῆς διασπορᾶς του, ποτὲ δὲν ἔσθισε. "Εναν «Δαυλὸ» χρειάζεται, γιὰ νὰ ἀνάψῃ πάλι καὶ νὰ φωτίσῃ τὸν Κόσμο.

"Ενα μικρὸ λιθαράκι σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια πιστεῦν, ὅτι ἀφορᾷ στὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ ἀναφέρομαι στὰ κύρια ὀνόματα, ποῦ γιὰ μένα εἶναι πολὺ σημαντικά. Δὲν γνωρίζω τοὺς νόμους καὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, πιστεῦν ὅμως ὅτι εἶναι ἀπλούστατο καὶ πολὺ εὐκόλο, νὰ θγάλει μία ἐγκύκλιο καὶ νὰ ἐπιτρέπει ἐλεύθερα τὴν χρῆση τῶν κυρίων ὀνομάτων κατὰ τὴν δάπτισιν. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ ὑπάρχει πολὺ μεγάλη ἐπιθυμία ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Καθ' ὅσον γνωρίζω, καὶ τὸ συζητῶ μὲ πολλοὺς, κανεῖς δὲν βλέπει τὸν λόγο τῆς καταπίεσεως καὶ ἀπαγορεύσεως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν σὲ κάποιον ποῦ θέλει νὰ ὀνομάσει τὸν γιό του π.χ. Ἀγαμέμνονα ἢ τὴν κόρη του Ἰσμήνη. Φαντάζεσθε, ποῖα θὰ εἶναι ἡ εἰκόνα, ἂν μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια γεμίσῃ ἡ Ἑλλάδα καὶ ὁ ὅπου γῆς Ἑλληνισμὸς ἑλληνοπούλα, ποῦ θὰ ἔχουν τὰ ὠραιότατα ἀρχαῖα Ἑλληνικά ὀνόματα;

Μετὰ τιμῆς

Γεώργιος Θεοδωρόπουλος

Ἰατρὸς - Ψυχικὸ

ΦΟΙΝΙΚΙΣΜΟΣ, ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ ΓΛΩΣΣΑ

Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων φωνή

1. Είναι γνωστή ή πολυτυπία της Ἑλληνικής γλώσσας, που την καθιστά την πλουσιότερη γλώσσα του κόσμου. Μὲ τὰ 6.000.000 λεκτικῶν τύπων (που, ὡς γνωστόν, ἀπεθυσάσθησε σὲ ἡλεκτρονικὸ ὑπολογιστὴ ἡ ἀμερικανίδα Μάκ-Ντόναλντ, καθηγήτρια τοῦ Πανεπιστημίου Ἰρβαίν) ἀποκτὰ τὴν ικανότητα ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ ἐκφράζει καὶ τὶς λεπτότερες ἀποχρώσεις τῆς σκέψης καὶ τῶν συναισθημάτων. Ἡ καθαρότητα, ἡ σαφήνεια, ἡ πληρότητα, ἡ ἀκριβεία καὶ ἡ λεπτότητα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ὀφείλονται πρῶτιστα στὸν λεξιλογικὸ πλοῦτο τῆς, που πέρα τῶν ἄλλων τῆς προσοδίδει καὶ τὸ χαρακτῆρα τῆς λιτότητας καὶ τοῦ ἀπέριττου.

Ὅμως δὲν εἶναι μόνον ἡ ποσότητα τῶν λεκτικῶν τύπων ἡ ἡ πολυπλοκότητα τῆς γραμματικο-συντακτικῆς δομῆς, που χαρακτηρίζουν τὴν ὑψηλὴ βαθμίδα τῆς Ἑλληνικῆς ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ἄλλες γλώσσες τοῦ κόσμου, ζωντανές ἢ νεκρές. Ἐκεῖνο που προξενεῖ κατάπληξη εἶναι τὸ ὑψηλὸ σημασιολογικὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ λεξιλογίου. Ἀφρημένες ἔννοιες, ἐπιστημονικὴ ὀρολογία, ποικιλία παραγωγῆς καὶ σύνθεσης, εὐφυΐα προθετικῶν καὶ ἐπιρρηματικῶν συνδυασμῶν, λεκτικοὶ τύποι καὶ ἔννοιες που ἀποκαλύπτουν ὑψηλὸ πνευματικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο, ὅλ' αὐτὰ παρουσιάζουν μπρὸς στὰ μάτια μας ἕνα μακραίωνα πολιτισμὸ, που καὶ σήμερα ἀποτελεῖ τὸ «αἶμα» τῆς Οἰκουμένης. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποδείξει ὁποιοδήποτε λεξικὸ «ξένης» γλώσσας (τουλάχιστον τῆς Λευκῆς Φυλῆς), ὅπου σχεδὸν τὰ 2/5 τῶν λημμάτων του (ἰδιαίτερα οἱ ἀφρημένες ἔννοιες) εἶναι πανάρχαιες ἐλληνικὲς λέξεις –καὶ πολλὲς μάλιστα στὴν Ὀμηρικὴ μορφὴ τους (π.χ. *analysis, synthesis, archetype, nemesis, emphatic* κ.λπ.). Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε, ὅτι καὶ μόνον τὸ λεξιλόγιό τῶν Ὀμηρικῶν Ἑπῶν εἶναι δεκαπλάσιο τῆς Λατινικῆς γλώσσας. Οὔτε χρειάζεται δέδαια νὰ τονίσουμε ἰδιαίτερα, ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος χωρὶς *democracy, music, economy, philosophy, technology, history, politics, economics, mathematics, logic, theater* κ.λπ. ἐλληνικότητες δημιουργίες θὰ ἦταν ἕνα συνονθύλευμα δενδρόβιων ὄντων ἢ ἕνα σπηλαιολογικὸ συμβάν.

2. Ὅμως, ἂν τὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι ἡ πολυτυπία τῆς, τὸ ἄλλο εἶναι ὁ πλοῦτος **φωνηέντων** που τὴν διακρίνει καὶ τῆς προσοδίδει μουσικότητα, καθιστώντας τὴν τὸ κατ' ἐξοχὴν δείγμα ἑναρθροῦ λόγου. Ἐναρθρὸς λόγος σημαίνει φωνηεντικὸς λόγος, ἐνῶ τὸν ἀναρθρὸ λόγο τὸν χαρακτηρίζει πληθώρα συμφῶνων καὶ σπανιότης φωνηέντων. Ἀπὸ τὶς σήμερα ὁμιλούμενες γλώσσες τοῦ πολιτισμένου κόσμου τὰ ὀλιγώτερα φωνήεντα ἔχουν οἱ Σλαβικὲς γλώσσες καὶ οἱ Σημιτικὲς (Ἑβραϊκὰ-Ἀραβικὰ). Τὰ περισσότερα φωνήεντα ἔχει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ καὶ ἀκολουθεῖ μακρὰν ἡ Λατινικὴ. Ἐπίσης ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι ἡ γλώσσα που διαθέτει τὶς περισσότερες λέξεις, που ἔχουν ἕνα μόνον συμφῶνο, κι ὅλα τ' ἄλλα εἶναι φωνήεντα (π.χ. *ἰών, γαῖα, αὐτοῦ, ἄρα, νῆα, ἴνα, ἐνί, ἰέναι, ἀλίοιο, ἡελίοιο, ἄνευ, ἐγώ, ἴετο, οὐδέ, νίος* κ.λπ.). Ὁ φωνηεντισμὸς αὐτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, πέρα τῆς μουσικότητος καὶ τῆς ὀρθοφωνίας που παρουσιάζει, ἔχει καὶ μιὰν ἄλλη τεράστια σημασία: ἐπιτρέπει τὴν ἄνετη καὶ ἄφθονη ὀξυγόνωση τοῦ ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ ἄρθρωση τῶν φωνηέντων χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐλευθερὴ καὶ ἀνεμπόδιστη ἐξοδὸ τοῦ ἀέρα τῶν πνευμόνων χωρὶς τὴν παρεμβολὴ ἐμποδίων ἐκ τῆς στοματικῆς κοιλότητος, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ σύμφωνα τῆς γλώσσας παράγονται, ἂν ὁ ἐξερχόμενος ἀέρας προσκρούσει ἀρχικὰ

καὶ ἐν συνεχείᾳ διέλθει ἀπὸ φραγμὸ ὀλικὸ ἢ μερικὸ τῆς στοματικῆς κοιλότητος. Ἄν φανταστοῦμε κάποιον ἄνθρωπο νὰ προσπαθεῖ νὰ μιλήσει μόνον με σύμφωνα, με γρυλλισμούς θὰ ἔμοιαζε ὁ «λόγος» του. Ἐνῶ ὁ συνδυασμὸς φωνηέντων καὶ συμφώνων (με ἀναλογία περίπου 3 πρὸς 1, ὅπως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς) προσδίδει στὸν ὁμιλοῦντα ὄχι μόνον ἐκφραστικότητα καὶ διαύγεια, ἀλλὰ ἐπίσης ὀξυγονώνει τὸν ἐγκέφαλο, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ μιλά ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ περισσότερο χρόνο, ἐκφράζοντας ὑψηλὰ νοήματα καὶ εὐφυεῖς στοχασμούς διὰ τῆς πληθώρας δευτερευουσῶν προτάσεων. Δὲν χρειάζονται ἰδιαίτερα ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ πεισθεῖ κανεὶς γιὰ τὴν τεράστια σημασία τῆς πληθωριστικῆς χρήσης τοῦ φωνηεντισμοῦ στὴν ἀρχαία Ἑλληνική. Ἄλλ' ἄς χρησιμοποιοῦμε κάποια χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ἐκ τριῶν ἱστορικῶν γλωσσῶν:

α) ΕΒΡΑΙ-ΚΗ (ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά)

תַּחַת כַּף יְדֵי הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
: תַּחַת כַּף יְדֵי הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל

(Προφορά): Μπερεσίθ παράχ ἑλωχείμ ἔθ χασαμαγίμ μπε῔θ χαάρετς.

(Μετάφραση): Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν (Γέν. 1,1).

β) ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ

Wer wagt gewinnt.

(Προφορά): Βέρ βόγκτ γκεβίντ.

(Μετάφραση): Ὅποιος τολμᾷ νικᾷ.

γ) ΑΓΓΛΙΚΗ

It takes two to make a quarrel.

(Προφορά): Ἦτ ταίικς τού τού μάικκ αῖ κουόρρλ.

(Μετάφραση): Χρειάζονται δύο γιὰ ἓναν κανυᾶ.

Στὰ παραπάνω παραδείγματα ἄς ἀντιπαραθέσουμε καὶ μιὰ ἑλληνικὴ φράση, π.χ. «οὐτως ἰσχυρόν ἢ ἀλήθεια, ὥστε πάντων ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν», γιὰ νὰ διαπιστώσουμε μόνον καὶ μόνον τὴν φωνητικὴ διαφοροποίηση ποὺ προκαλεῖ ἡ πληθωριστικὴ χρῆσις τοῦ φωνηεντισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τὴν μουσικότητα ποὺ ἐκπέμπει, ἰδιαίτερα στὸν τρόπο σχηματισμοῦ τῶν καταλήξεων. Ὅλοι γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ σχολικά μας θρανία, ὅτι οἱ καταλήξεις στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα τελειώνουν σὲ φῶην ἢ σὲ ν, ρ, ζ, (ἐπίσης δύνανται νὰ τελειώνουν σὲ ξ <κ+ς ἢ ψ <π+ς κ.λπ.). Ὁ τρόπος αὐτὸς σχηματισμοῦ τῶν καταλήξεων στὴν Ἑλληνικὴ ἀποτελεῖ καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μυστικά της. Κατ' ἀρχὰς οἱ φθόγγοι ν, ρ, ζ δὲν εἶναι σύμφωνα ἀλλὰ ἡμίφωνα· πρᾶγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι ἡ ἄρθρωσί τους βρίσκεται στὰ σημεῖα ὑψηλῆς ἡχηρότητας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνεται στὴν κατάληξη (με τὸν συνδυασμὸ φωνηέντος καὶ ἡμίφωνου) καὶ ἡ μουσικότητα τῆς προφορᾶς (προσῳδία) καὶ ἡ ἀνετὴ ἀναπνοὴ τοῦ ὁμιλοῦντος ἐκ τῆς στοματικῆς κοιλότητος (ἡ ὁποία δὲν φράζει ἐντελῶς κατὰ τὴν ἄρθρωση τῶν ἡμιφώνων ν, ρ καὶ ζ.). Παρατηροῦμε δηλαδὴ, ὅτι καὶ πάλιν τὸ ὅλο σύστημα τῆς Ἑλληνικῆς (στὸ φωνολογικὸ ἐπίπεδο) τὸ ἐνδιαφέρει πρῶτιστα ἡ συχνὴ παρουσία φωνηέντων (καὶ ἰδιαίτερα μάλιστα στὶς καταλήξεις), γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴν ἐκφορά ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερου ποσοστοῦ ἑναρθροῦ λόγου.

3. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὁμως δὲν δημιουργήθηκε οὔτε ξαφνικά ex nihilo οὔτε θαυματουργικά μέσα σὲ μιὰ νύκτα. Ἀποτελεῖ σαφῶς προϊόν ἐξελίξεως, ὅπως τὸ κάθε τι ἄλλωστε μὲς στὴ ζωὴ, καὶ χρειάστηκε μιὰ πορεία χιλιάδων χρόνων, γιὰ νὰ φτάσει τὴ ζωντανία τῆς Ὀδύσσειας ἢ τὴν ἀκρίβεια τοῦ Θουκυδίδου. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι μιὰ ζῶσα δημιουργία δυναμικὴ καὶ ὄχι στάσιμη καὶ οἱ συστηματικὲς της μεταβολὲς ἀποτελοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ βασικά χαρακτηριστικά της. Δὲν ἦταν πάντα ἡ Ἑλληνικὴ ὁ ἑναρθρὸς λόγος, ὅπως τὸν γνωρίζουμε σήμερα. Ὄταν τὰ πανάρχαια

παλαιοιολιθικά χρόνια ο άνθρωπος της Θεσσαλικής γής προσπαθούσε να μιμηθεί τους ήχους του φυσικού περιβάλλοντος και να φτιάξει τα πρώτα μορφήματα (δηλ. τις πρώτες σημασιολογικές μονάδες), ή γλωσσολογική του προσπάθεια δεν ξεχώριζε και πολύ απ' αυτή των άλλων θηλαστικών. Δεν είχε ανέκαθεν ή 'Ελληνική καταλήξεις με συνδυασμό φωνηέντος και ήμιφώνου. Ύπηρξαν και περίοδοι, πού έλληνικές λέξεις τελείωναν σε ληκτικά κλειστά σύμφωνα. Π.χ. ο *γέροντ, ο *τάπητ, το *σώματ, ο *δρονθ, ή *Ελληνίδ, όπως διαπιστώνουμε πολύ εύκολα από τη γενική ένικοι, όπου υπάρχει ολόκληρο το θέμα της λέξης: του γέροντ-ος, του τάπητ-ος, του σώματ-ος, του δρονθ-ος, της Ελληνίδ-ος κ.λπ. Ούτε επίσης πάντα ή 'Ελληνική διέθετε όρθοφωνία στην έκφορα των λέξεων. [Βλ. τους παρακείμενους των ρημάτων, όπως ήσαν πριν υπάρξει ο νόμος της άνομοίωσης των δασέων: *φέφυκα (άντι πέφυκα), *θέθηκα (άντι τέθηκα), *χέχω ή *ή έχω (άντι έχω) κ.λπ. Όπως άλλωστε δεν ήταν πάντα τα ίδια μορφήματα καταλήξεις, αλλά κάποτε στα πανάρχαια χρόνια είχαν θέση άλλων μερών του λόγου, όπως άνωθυμίων, προθέσεων κ.λπ. Π.χ. το «μί-δίδω» (= έγω δίνω) έγινε «δίδωμι», το «σί-δίδω» (= αυτός δίνει) έγινε «δίδωσι» κ.ο.κ. Οι πανάρχαιες αυτές προσωπικές άνωθυμίες (μερικές από τις όποιες μάλιστα διατηρήθηκαν σε κάποιες διαλέκτους και σώζονται ακόμα ως τις μέρες μας) έγιναν με την πάροδο των αιώων ρηματικές καταλήξεις. Είναι προφανές λοιπόν, ότι ή 'Ελληνική γλώσσα, ή πλέον ζώσα της ιστορίας, εξέλισσεται, μεταβάλλεται στον χρόνο ανάλογα με τους χρήστες πού την μεταχειρίζονται και τις πολιτιστικές συνθήκες.

Ας δούμε για παράδειγμα την μορφολογική εξέλιξη ή πολυτυπία κάποιων έλληνικών λέξεων (όπως υπάρχουν καταγραμμένες σε αρχαία κείμενα και έπιγραφές): (*σαφέλ-ι-ος) > haFέλιος > áFέλιος > áελιος > ήέλιος > ήλιος (*σεμ-ς) > hεμ-ς > hεν-ς > ένς > είς: είρηνη/είρηνα/είράνα/είράνα: θάλασσα/χάλασσα/άλασσα/άλς: ιερός/ίαρός/ίρός/ίρος: σφάρα > σφάρα > σφαίρα. [Σημείωση: Οι κάθετες γραμμές δηλώνουν, ότι οι διάφοροι τύποι άνήκουν σε διαφορετικές διαλέκτους, ένw το δέλος προς τα δεξιά δηλώνει την εξέλιξη του ίδιου τύπου μέσα στο χρόνο. Ό άστερίσκος τέλος δηλώνει, ότι ο τύπος πού έπεται δεν έχει σωθεί γραπτώς].

Τό λυπηρό για μās τους νεοέλληνες είναι, ότι, ένw όλες οι άλλες γλώσσες του κόσμου εξέλισσονται άνοδικά και έμπλουτίζονται λεξιλογικά, ή 'Ελληνική γλώσσα συν τω χρόνω άκρωτηριάζεται, φυλακίζεται και φτωχαίνει. Τό πώς κατορθώσαμε έμεις οι νεοέλληνες να διάσουμε τό τελειότερο δημιούργημα του ανθρώπινου έγκεφάλου, την (αρχαία) 'Ελληνική γλώσσα, είναι τερατώδες έγκλημα, τραγικά άσυλληπτο. Πού είναι τα άπαρέμφατα, οι προθέσεις (όπως ή «έν» ή ή «эк»), οι άναφορικές άνωθυμίες, ή δοτική πώση, οι έγκλίσεις; Τι είδους καταστροφική μανία μās έχει πιάσει και άκρωτηριάζοντας την έλληνίδα φωνή, στερούμε τόν πολιτισμό από τόν έναρθο λόγο, έγκληματούντες κατά της ανθρωπότητας; Και μή μās πεί κανείς γλωσσολόγος, ότι ή πτώχευση της γλώσσας μας συνιστά «φωνολογική μεταβολή». Οι φωνολογικοί νόμοι ύπακούουν σε μιά λογική κανονικότητα, πού είναι μάλιστα γενικώς προβλέψιμη. Παράδειγμα: Κατά την 3η χιλιετία π.Χ. κατά πάσαν πιθανότητα ή Πρωτοελληνική (πριν διασπαστεί σε διαλέκτους) είχε ύποστει τις παρακάτω φωνολογικές μεταβολές (κατά χρονολογικήν σειράν), όπως άποδεικνύει ή ίδια ή ιστορική γραμματική της αρχαίας 'Ελληνικής:

1) Άνομοίωση δασέων (νόμος Grassmann): (θήθημι > τίθημι, φέφυκα > πέφυκα).

2) Τροπή του αρχικού ή ένδοφωνηεντικού «σ» σε δασύ «h» (και άργότερα οίσηή του): (ζέσω > ζέω > ζέω προβλ. ζεσ-τος, νέσομαι > νέχομαι > νέομαι προβλ. νόσ-τος: σεπτά > ηεπτά > επτά).

3) Άσκιμες άντεκτάσεις: [έμεν-σα > έμεινα (ίων.), έμνηα (δωρ.), έμεινα (αιολ.)].

4) Βραχυντικός νόμος του Osthoff: (δασιληύς > βάσιλεύς, Ζηύς > Ζεύς).

5) Σίγηση ληκτικών κλειστών: (τό σώματ > τό σώμα, ό γέροντ > ό γέρων).

[Σημείωση: Οι παραπάνω φωνολογικές μεταβολές, έπειδή έχουν ύπερδιαλεκτική ισχύ, παραπέμπουν χρονικά σε προϊστορικά χρόνια -πριν ή Πρωτοελληνική διασπαστεί σε διαλέκτους].

4. Άν ή συχνότητα φωνηεντισμού ύπήρξε για την 'Ελληνική γλώσσα ό καθοριστικός παράγοντας, πού την έκανε τό κατ' έξοχήν δείγμα έναρθρου λόγου, ό μουσικός τονισμός της, ή προσώδια, ύπήρξε ή τέλεια άκουστική άισθητική της. Ός γνωστόν, ό τονισμός διακρίνεται σε δύο

κυρίως εἶδη: στὸν μουσικὸ τονισμό, κατὰ τὸν ὁποῖο μιὰ ὀρισμένη συλλαβὴ λέξεως ξεχωρίζει μὲ τὸ μεγαλύτερο ὕψος τοῦ τόνου τῆς φωνῆς καὶ στὸν δυναμικὸ τονισμό, ὅταν ἡ ἔξαρση μιᾶς συλλαβῆς γίνεται μὲ τὴν ἔνταση τῆς φωνῆς. Ἡ ἀρχαιοελληνικὴ προφορὰ, ἡ προσωδία, συνίστατο στὴν ἐκφώνηση ἑνὸς φωνήεντος σὲ ὑψηλότερη μουσικὴ κλίμακα (μουσικὸς τονισμός) κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ὑπόλοιπα φωνήεντα. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι κάθε συλλαβὴ στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ τονιζόταν. Π.χ. ἐ-πέ-σέ-υ-δ-ν-τό (ὅπου τὸ σύμβολο «υ» δηλώνει τὸν βαρὺ τόνο, τὴν βαρεῖα, ἐνῶ τὸ σύμβολο «ε» δηλώνει τὸν ὀξὺ τόνο, τὴν ὀξεῖα)· ἡ περισπωμένη εἶναι ὁ συνδυασμός, ἡ συνεκφορὰ ὀξέως καὶ βαρέως τόνου, ὀξεῖας καὶ βαρεῖας δηλαδή. π.χ. τιμάω < τίμω γι' αὐτὸ τὰ προϊόντα συναίρεσης πάντα περισπῶνται).

Ἄς σημειωθεῖ, ὅτι σὲ πολλοὺς ἀλεξανδρινοὺς παπύρους τονίζονται ὅλες οἱ συλλαβές. Τὸ σύστημα τοῦτο δέδαινα ἐγκαταλείφθηκε ἀργότερα γιὰ λόγους οἰκονομίας κυρίως καὶ «ἵνα μὴ καταχαράσσωνται τὰ βιβλία». Ἄς ὑπενθυμίσουμε ἐπίσης, ὅτι στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ προφορὰ οἱ δίφθογγοι ἐποφέροντο πράγματι διφθογγικά (αι = αἶ καὶ ὄχι ε, οι = οἶ καὶ ὄχι ι), ἐκτός ἀπ' τὶς λεγόμενες νόθες διφθόγγους, ἐπίσης τὸ η ἐποφέρετο ὡς «εε», ἐνῶ τὸ ω = «οο», (γι' αὐτὸ λέγονται καὶ μακρὰ φωνήεντα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βραχέα). Ἐπίσης ἡ δασεῖα ἐποφέρετο ὡς δασὺ πνεῦμα «η», ἔξ οὗ καὶ οἱ σημερινές «ἀγγλικές» δασυνόμενες λέξεις: *history* < ἱστορία, *Helen* < Ἑλένη, *six* < ἕξ κ.λπ.).

Ἀντιλαμβανόμαστε λοιπόν, ὅτι ἡ ἀρχαία προφορὰ εἶχε ἐλάχιστη ὁμοιότητα μὲ τὴν «ἰωτακισμένη» νεοελληνικὴ γλῶσσα. Μάλιστα ἡ ἀλλαγὴ τῆς προφορᾶς, δηλ. τοῦ τονισμοῦ, διαφοροποιεῖ τὴν ἀρχαία ἀπὸ τὴν νέα ἑλληνικὴ, γεγονὸς ποὺ συνέδῃ τοὺς πρωτοχριστιανικοὺς αἰῶνες. Βλέπουμε δηλαδή, ὅτι ἡ Νέα Ἑλληνικὴ δὲν εἶναι καὶ τόσο νέα, ἀφοῦ ἔχει ἡλικία 2000 χρόνων. (Πηγές γιὰ τὴν γνώση τῆς ἀρχαίας προφορᾶς – ποὺ προφανῶς δὲν διεσώθη σέ... μαγνητόφωνα – εἶναι πέρα τῶν ἄλλων καὶ τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Γιὰ παράδειγμα ἕνας ἥρωας μιᾶς χαμένης κωμωδίας τοῦ Ἀριστοφάνη μνημονεύει τὸν ἦχο τοῦ βελάσματος τῶν προβάτων ὡς «θῆ, θῆ» ἀντὶ τοῦ... γνωστοῦ «μπέ-μπέ». Λέγει ὁ Ἀριστοφάνειος ἥρωας: «θύνει με μέλλει καὶ κελεύει θῆ λέγειν»: Ἀπόσπασμα 642).

Ἡ μουσικότητα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ὀφείλεται στὴ συχνότητα τῆς χρήσης φωνηέντων (ἡ ὁποία κατὰ ὀρισμένους ρομαντικούς ἀντιγράφει τοὺς ἦχους τῆς θάλασσας) καταδεικνύεται σαφέστατα, ἂν προσπαθῇσουμε νὰ συλλαβίσουμε μὲ ἀρχαία προφορὰ (προσωδία) ἀρχαιοελληνικὰς φράσεις. Π.χ. τὸ «*Ἑλλήνων προμαχόντες Μαραθῶνι...*» μὲ ἀρχαία προφορὰ: «Χελέεονον προμαχόντες μαραθοόνι...». Μὲ δάση αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ προφορὰ ἄλλωστε ἐξηγοῦνται ἡ ὀρθογραφία καὶ τὸ μέτρο (στὴν ποίηση). Ἀκόμα καὶ σήμερα ὅμως σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔχουν διασωθεῖ ὑπολείμματα αὐτῆς τῆς προσωδίας (π.χ. Κέρκυρα, Κύπρος κ.λπ.). Πολλοὶ ξένοι μάλιστα ἰσχυρίζονται, πῶς ἀκοῦνε διαφοροποιημένο τὸ «ο» σὲ βραχὺ στὴ λέξη «νερό» καὶ μακρὸ στὴ λέξη «θέλω». Κι ὅλα αὐτὰ μετὰ 2000 χρόνια ἀπὸ τὸν «ἰωτακισμό» τῆς ἀρχαίας προσωδίας καὶ τὴν μεταβολὴ τοῦ μουσικοῦ τονισμοῦ σὲ δυναμικὸ. Πάντως ὅλα αὐτὰ, ποὺ ἀναφέραμε ὡς ἐδῶ, δὲν κάνουν τίποτα ἄλλο ἀπὸ νὰ καταδεικνύουν τὸ γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι ἡ πλουσιώτερη γλῶσσα τοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ τὸ ὑψηλότερο δείγμα ἑναρθροῦ, δηλαδή μουσικοῦ, λόγου. Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ ἰσχυριστοῦμε, ὅτι τελικὰ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι μουσικὴ.

Γι' αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴ μουσικὴ γλῶσσα διαπιστώνει ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας συγγραφέας, ὅτι «μέλος ἐνὶ μετρεῖται διαστήματι τῷ λεγομένῳ διὰ πέντε ὡς ἐγγιστα, καὶ οὔτε ἐπιτείνεται πέρα τῶν τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίον ἐπὶ τὸ ὄξυ οὐτ' ἀνίεται τοῦ χωρίου τούτου πλέον ἐπὶ τὸ βαρὺ» (Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, *Περὶ συνθ. ὄνομ.* XI, Usener-Radermacher, σ. 40). Καὶ σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, σ' αὐτὴ τὴ μουσικὴ ἔχουν γραφεῖ τὰ σημαντικότερα ἔργα τῆς ἀνθρώπινης εὐφυΐας, ποὺ δικαιῶνουν τὴν μέχρι τώρα πλανητικὴ ἱστορία, αὐτὴ τὴν ἐνδιαφέρουσα περιπέτεια, τῆς ὁποίας, ἐνῶ ἀγνοοῦμε τὸ τέλος, γνωρίζουμε ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ τὴν πυξίδα τῆς.

Διαμαντῆς Κούτουλας

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ*

Τὸ Φοινικικὸν Ἀλφάδητον δὲν εἶναι ἀλφάδητον

Γ' Αγαπητέ μου κ. Λάμπρου,

Ἀθήναι 3 Ἀπρ. 1994

Τώρα πού ἐξετυπώθη ὁ τόμος 45 (1993) τοῦ «Πλάτωνος», Σοῦ στέλνω τὸ ἀνάτυπον τῆς πλήρους μελέτης μου διὰ τὸ ἀλφάδητον. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι πολλοὶ ἀναγνώσται ἀντιληφθέντες ἤδη τὸ συμπέρασμα δὲν ἔχουν κατανοήσει τὴν διαδικασίαν μὲ τὴν ὁποίαν ὁρίναι, ὥστε νὰ πεισθοῦν ἐν πλήρῃ συνειδήσει. Τὸ θέμα εἶναι δυσπρόσιτον, χρειάζεται ἐξοικειωμένην πρὸς τὰ ἀφηρημένα τοποθέτησιν, ἀφοῦ τὰ ὅσα σήμερα γνωρίζομεν εἶναι φῶς πού σκοτίζει τὴν ὀπτικήν ἱκανότητά μας. Διὰ νὰ βοηθήσω τὴν κατανόησιν δίνω μὲ τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸ σχόλιον τοῦ κ. Β. Κατσιαδράμη μερικὰς ὁδηγίας, πού ἴσως διευκολύνουν τὴν προσέγγισιν τῆς μεθόδου ἀντικρύσεως τοῦ θέματος.

Δίδω μεγάλην σημασίαν, νὰ κατανοήσουν οἱ Ἕλληνες ἀναγνώσται τὸ θέμα, πού πείθει πάντα μέχρι τοῦδε ἀντίπαλον, ὅτι τὸ ἀλφάδητον πού ἐφεύρεν ὁ Ἕλλην τὸ 900 π.Χ. δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ σύστημα τῶν Φοινίκων, τὸ ὁποῖον ὄν συλλαβικὸν δὲν δικαιούται νὰ λέγεται ἀλφάδητον. Τὸ Φοινικικὸν εἶναι σύστημα κατωτέρας διανοητικῆς περιόδου τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως. Τὸ Ἕλληνικὸν σημαίνει τὸ τώρα διὰ πρώτην φορὰν πῆδημα τῆς σκέψεως τῶν ἀνθρώπων τῆς τότε ἐποχῆς εἰς ἀνωτέραν στάθμην, εἰς τὴν ἀφηρημένην σκέψιν, εἰς τὴν φιλοσοφίαν – καὶ ἀμέσως ἀνοιξε ἡ πρὸς τὴν σκέψιν, ἐνῶ ἔφερεν ἀνοδὸν ἀπὸ τομον τοῦ Ἕλληνισμοῦ, τῆς ἐλληνικῆς σκέψεως. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ πρὸς τὴν σκέψιν.

Ἡ ἀνακίνησις αὕτη εἶναι μία ἐπανάστασις κατὰ τῆς παγκοσμίου ἐπιστήμης, καὶ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ τὴν κάμῃ ἓνας σοδαρὸς ἐπιστήμων, ἂν δὲν εἶχεν ἀκράδαντον πεποίθησιν. Δὲν σημαίνει τίποτε, ἂν μερικοὶ δὲν τὸ κατάλαβαν. Ἦδη δύο μεγάλοι καθηγηταὶ τῆς Φιλολογίας, ὡς ὁ ἓνας Γερμανικοῦ Πανεπιστημίου, μού ἀνήγγειλαν ἀπὸ τηλεφώνου ὅτι ἐγκρίνουν καὶ ἐπαινοῦν τὴν μέθοδον καὶ τὸ συμπέρασμα. Ἄλλος ἓνας Ἀκαδημαϊκὸς εὐρίσκει ὀρθὸν καὶ πρωτότυπον τὸ συμπέρασμα. Καὶ ἄλλος ἓνας Ἀκαδημαϊκὸς δι' ἐπιστολῆς του μού ἔγραψεν, ὅτι εὐρίσκει στερεὰν τὴν ἔρευναν καὶ τὸ συμπέρασμά της. Ὁ «Πλάτων» κυκλοφορεῖ εἰς πλεόν των πενήντα πέντε χωρὼν τὰ Πανεπιστήμια καὶ ἡ μελέτη ἐγράφη διὰ τοὺς ξένους μᾶλλον καὶ ὄχι διὰ τοὺς Ἕλληνας. Εἶμαι περὶ εὐχας, ἂν κανεὶς ἡμπορῇ νὰ ἀνεύρῃ ἀντίρροσιν εἰς τὴν τοποθέτησιν καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς μελέτης.

Μὲ φιλικωτάτους χαίρετισμούς
Παν. Γεωργούντζος/

Εἰς τὸν «Δαυλόν», τεῦχος Μαρτίου 1994, ἦλθεν ἡ πρώτη κριτικὴ εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν μου ὅτι τὸ ἀλφάδητον τὸ ἐφεύρεν ἓνας Ἕλλην τῆς Ἰωνίας τὸ 900 π.Χ. («Δαυλός», τεῦχος 142). Προέρχεται ὡς ἓνα εὐγενὲς σχόλιον ἀπὸ τὸν κ. Β. Κατσιαδράμην.

Προκαταβολικῶς διευκρινίζω, ὅτι ἡ ἀνακοίνωσις ἐκείνη ἀπετέλεσε ἀπλῶς μίαν πρὸς διόρθωσιν περίληψιν ἑνὸς ἄρθρου μου εἰς τὸ διεθνὲς κλασσικὸν περιοδικὸν «Πλάτων», τόμος 45 (1993), πού ἐκυκλοφόρησεν ἐσχάτως. Ἦτο ἐπομένως ἓνα κείμενον συνεπτυγμένης διατυπώσεως, χωρὶς νὰ δίδεται ὅλη ἡ ἀνάλυσις καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, καὶ ἐπομένως ἔχει δυσκολίας κατανοήσεως. Μία δευτέρα διευκρίνησις, πού ὀφείλω προληπτικῶς νὰ δώσω, εἶναι, ὅτι τὸ θέμα εἶναι στριφνὸν καὶ δυσπρόσιτον. Τὸ περὶ τοῦ ἀλφάδητου ἄρθρον μου ἀποτελεῖ ἐπιστημονικὴν ἀκαδημαϊκὴν ἀνακοίνωσιν καὶ παρουσιάζει νέαν πρότασιν: «Ὅτι τὸ ἀλφάδητον εἶναι ἐφεύρεσις ἐνὸς μεγαλοφρονῶντος Ἕλληνος. Ὅτι αὐτὸ πού ἐλέγετο Φοινικικὸν ἀλφάδητον δὲν εἶναι ἀλφάδητον γραμμάτων, ἀλλὰ κατάλογος συλλαβῶν. Καὶ ὅτι ὁ Ἡρόδοτος ἔκαμε λάθος, πού παρέσυρε καὶ τὴν διεθνήν ἐπιστήμην εἰς τὸ λάθος καὶ τὴν ἐμπόδισε νὰ ἀναλύσῃ τὸ θέμα καὶ νὰ διακρίνῃ τὴν ἀλήθειαν». Βεβαίως αὐτὰ πού ἰσχυρίζομαι εἶναι πάρα πολὺ μεγάλα λόγια καὶ ἔχω πλήρη συ-

* Ὁ κ. Παναγιώτης Κ. Γεωργούντζος εἶναι Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Φιλολόγων, Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἑκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ Διευθυντὴς τοῦ διεθνoῦς ἐπιστημονικοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «Πλάτων», ὁργάνου τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων.

νείδῃσιν τοῦ πόσον «ἀπεχθάνεται τοὺς κόμπους τῆς μεγάλης γλώσσης ὁ Ζεὺς».

Ὅμως, διὰ νὰ πείσουν ἔξω ὁ Ἡρόδοτος καὶ οἱ σοφοί, σημαίνει ὅτι τὸ θέμα εἶναι δυσνόητον. Ὁ κ. Κατσιαδράμης δὲν ἄπτεται τῆς βάσεως, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βλέπει ἡ ἀνακοίνωσίς μου τὸ ζήτημα. Βλέπω, ὅτι πρέπει νὰ διευκολύνω τοὺς ἀναγνώσαντας τὸ θέμα νὰ τὸ καταλάβουν συνειδητά, αὐτὸ ὅμως εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ γίνῃ γραπτῶς. Θὰ διελύντο ὅλοι αἱ ἀπορίαι καὶ τὰ δῆθεν ἀδιέξοδα μὲ τὰς καταλλήλους ἀπαντήσεις, πράγμα πού παρουσιάζει δυσκολίας. Διὰ τοῦτο θὰ προσπαθῶ νὰ διευκολύνω τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ φίλου «Δαυλοῦ», ὁ ὁποῖος ἄλλως τε εἶναι καὶ ὑπαίτιος μὲ τὰς ἐπὶ ἔτη συνεχεῖς ἀναφοράς του, πού ἡσχολήθην μὲ τὸ θέμα, ἀφότου ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος Κύριος, ὁ ἀείμνηστος συνεργάτης τοῦ «Δαυλοῦ» Ἡλίας Τσατσόμοιρος εἰς μίαν ἐπίσκεψίν του μὲ παρεκίνησεν εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ σκοτεινοῦ θέματος. Τὰ κυριώτερα πού πρέπει νὰ διευκρινίσω διὰ τὸ θέμα κρίνω τὰ ἀκόλουθα: ὡς πρὸς τὴν μέθοδον ἐξετάσεως, ἥδη ὁ Ἀρχιμήδης μᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ μετακινήσῃ ἓνα πρᾶγμα (τὴν γῆν λ.χ.), πρέπει νὰ θῇ ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν (*πᾶ στῶ*). Ἐδῶ, διὰ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν γένεσιν τοῦ ἀλφάβητου ἀπὸ τοὺς πρωτογόνους ἀνθρώπους τῆς ὑστεροχαλκῆς ἐποχῆς, ὀφείλομεν νὰ ξεχάσωμεν τὰ ὅσα ξέρομε σήμερα διὰ τὸ ἀλφάβητον καὶ ἐν γένει διὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ νὰ ξεχάσωμεν καὶ τὸν σημερινὸν τρόπον ζωῆς, νὰ θυγῶμε ἔξω ἀπὸ ὅσα γνωρίζομε καὶ νὰ σκεφθῶμεν ὡς πρωτόγονοι, ὡς παιδιά. Ἡ παιδοφυσιολογία μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι τὸ παιδί βλέπει τὰ ἀντικείμενα ὡς ἐνότητα. Τὸν κήπον καὶ τὰ δένδρα ὡς ἐνότητα, δὲν ξεχωρίζει κορμόν, κλάδους, βλαστοὺς, φύλλα κ.λπ. Ἔτσι καὶ ὁ λύκος, θὰ φάῃ τὸ πρόβατον πού εἶναι ἓνα πρᾶγμα. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἔμαθε (πότε τὸ ἔμαθε;) νὰ διαχωρίσῃ τὸ ἓνα πρόβατον εἰς τὸ δῆμα καὶ τὴν σάρκα.

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα στὸ ἀλφάβητο. Ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου μεταβάλλεται εἰς λόγον καὶ διὰ νὰ ἀνακοινωθῇ ὁ λόγος εἰς τρίτους, χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν γραφὴν. Σκέψις, λόγος καὶ γραφὴ εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ἐνιαῖον σύστημα. Ἀρχικῶς – στὴν ἐποχὴν τῶν σπηλαίων – πρωτόγονον καὶ σιγά-σιγά μὲ τὰς χιλιετίαις τελειότερον.

Ἔτσι ἔχομεν τρεῖς περιόδους γραφῆς ἀναλόγους μὲ τὴν στάθμην τῆς διανοητικῆς του ἱκανότητος: 1) νὰ γράφῃ πρὸς δήλωσιν τῆς σκέψεώς του τὰ αἰσθητὰ ἀντικείμενα πού βλέπει, γραφὴ εἰκονική, ἱερογλυφικά, 2) νὰ γράφῃ μὲ σύμβολα τὰς συλλαβὰς πού ἀκούει, λ.χ. *πρὸ-βα-το* ἓνα σύμβολο διὰ τὸ *πρὸ-βα-το* ἄλλο διὰ τὸ *βα-* καὶ ἄλλο διὰ τὸ *-το*. Αὐτὰ τὰ δύο εἶδη ἀνήκουν εἰς παρὰστάσι μετὰ σύμβολα αἰσθητὰ. Εἶναι κατωτέρας διανοήσεως καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τὰ εὐρήκαν παραλλήλως καὶ ἀνεξαρτήτως ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν δικαιολογίαν ἐγκαυχήσεως διὰ κανένα λαὸν νὰ εἴπῃ «ἡμεῖς ἔχομεν γράμματα ἱερογλυφικά ἢ συλλαβικά τόσων χιλιάδων ἐτῶν».

Καὶ τώρα τὸ 3ον εἶδος γραφῆς. Αὐτὸ μεταχειρίζεται σύμβολα πού δὲν εἰκονίζουν πρᾶγματα αἰσθητὰ, ἐνῶ τὰ βλέπει τις ἢ τὰ ἀκούει. Μεταχειρίζεται σύμβολα ἀνύπαρκτα εἰς τὴν φύσιν, φανταστικά, πού τὰ ἔπλασεν ἡ φαντασία ἐνὸς στοχαστικοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίησε τὴν Γραμμικὴν Γραφὴν Β καὶ πολυταξιθεμένος στὴν Ἀνατολὴ εἶχεν ἐντυπωσιασθῇ, πῶς οἱ Φοῖνικες εἶχαν ἐπιτύχει τὰ 90 σύμβολα νὰ τὰ συμπτύξουν εἰς μόνον 22. Εἶδεν, ὅτι οἱ Φοῖνικες τὸ κατώρθωσαν, διότι τὸ φωνῆεν δι' αὐτοὺς δὲν ἦτο ἀνεξάρτητον εἶδος, ἀλλὰ ἦτο κολλημένο ἓνα μὲ τὸ σύμφωνον ὡς ἀπόχρωσις τοῦ συμφώνου. Καὶ ὁ Ἕλλην ἐνεπνεύσθη ἓνα μέσον, νὰ διασπᾷ τὸ ἐλληνικὸν σύμβολον πού παρίστανε τὸ *βα* εἰς δύο φανταστικά συστατικά, τὸ *β* καὶ τὸ *α*, καὶ ἐκάλεσε τὸ πρῶτον σύμφωνον καὶ τὸ ἄλλο φωνῆεν. Μὲ αὐτὰ τὰ σύμβολα, πού ἀντιπροσωπεύουν ὅχι πρᾶγματα αἰσθητὰ ἀλλὰ φανταστικά, ἀνύπαρκτα εἰς τὴν φύσιν, ἰδεατὰ, γίνεταί ὑπέρβασις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀπὸ τὸν αἰσθητὸν κόσμον τῶν πραγμάτων εἰς τὸν φανταστικὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν. Αὕτῃ εἶναι ἡ πρώτη φιλοσοφικὴ ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου γένους, πού ἀμέσως παρέχει σύστημα εὐκολομεταχειρίστον, πού ὡς ὄργανον μορφώσεως ἀλλάξε τὸν μορφωτικὸν κόσμον.

Πολλὲς χιλιετίαι ἐπέρασαν, καὶ στοὺς παλαιοὺς λαοὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἀσσυροβαβυλωνίων μὲ στασιμότητα τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Ἑλλήνος τῆς Ἰωνίας τὸ 900 π.Χ., μέσα εἰς 3-4 αἰῶνας, ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες φιλοσοφίαν, ποίησιν, ἱστορίαν, ἀστρονομίαν, θέατρον καὶ Παρθενῶνας. Αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ἀλφα-

δήτου. Τὸ ἀλφάβητον, κατόρθωμα τῶν Ἑλλήνων, εἶναι κατόρθωμα ποιότητος, εἶναι ἀνωτέρας τάξεως ἐφευρέσεις. Ἄν ἦτο κατόρθωμα προτεραιότητος τῆς κατωτέρας συλλαβικῆς τάξεως, δὲν θὰ εἶχε σημασίαν, διότι ὅλοι οἱ λαοὶ ἔχουν τοιαύτης ποιότητος ἐπιτεύγματα.

Ἡ ὑπεροχὴ τῶν Ἑλλήνων ἐγκτεται εἰς τὴν ἀνωτέραν ποιότητα σκέψεως. Ὅχι εἰς τὴν προτεραιότητα. Εἶναι παλαιότεροι εἰς ὀργάνωσιν οἱ λαοὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Αὐστρίας; Ἄς εἶναι. Οἱ Ἕλληνες ἔζων χωριστὰ κατὰ πόλεις-κράτη, διότι τὰ ἐδάφη εἶναι ὀρεινὰ καὶ διαχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἔχουν μεγάλους ποταμοὺς καὶ ἐκταμένα πεδιάδας μὲ πληθυσμοὺς πολυαριθμούς. Τὸ γεγονός ἐστίν, ὅτι ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν Ἑλλήνων διὰ πρώτην φοράν ἐπήδησεν ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν συγκεκριμένων ὄντων, τῶν αἰσθητῶν, εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, τῆς ἀφηρημένης σκέψεως, τῆς φιλοσοφίας, τῆς λεπτολόγου ἀναλύσεως καὶ συνθέσεως.

Ἀπὸ φαινομενολογικῆς πλευρᾶς ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ Ἡρόδοτος, θὰ μοῦ εἰποῦν: Κύριε, οἱ Φοῖνικες εἶχαν 22 σύμφωνα μὲ τὴν μορφήν πού ἔχουν τὰ ἑλληνικά Α-Ψ. Τὰ γράμματα τοὺς οἱ Ἕλληνες, τὰ σύμφωνα, τὰ πῆραν ὅλα ἀπὸ τοὺς Φοῖνικας καὶ μάλιστα μὲ τὴν αὐτὴν σειρὰν, καὶ τὰ φωνήεντα πάλιν ἀπὸ σύμφωνα Φοινικικά καὶ ἀπλῶς τὰ ὀνομάτισαν φωνήεντα. Εἶναι λοιπὸν φῶς, φανάρι ὅτι ἐπῆραν τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον καὶ ἀπλῶς αὐτοὶ προσέθεσαν τὰ σύμφωνα. Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζει καὶ ἡ διεθνὴς ἐπιστήμη. Καὶ ἡ ἀπάντησις: Πράγματι ἐπῆρεν ὁ Ἕλλην τὰ σύμβολα τῶν Φοινικῶν καὶ τὰ ἐχρησιμοποίησε¹. Ἀλλὰ τὰ σύμβολα αὐτὰ ὁ Ἕλλην τὰ ἐδάπτισε σύμφωνα καὶ τὰ μετεποίησε. Καὶ ἡμεῖς σήμερα, πού ξερομε ἀπὸ τὸν δάσκαλο τί εἶναι σύμφωνον, λέμε ἀναχρονιστικῶς σύμφωνα τὰ Φοινικικά σύμβολα, ἐνῷ δὲν εἶναι σύμφωνα. Διὰ τοὺς Φοῖνικας τὰ σύμβολά των εἶχαν φωνήν, διότι ἀντιπροσώπευαν συλλαβὴν – καὶ μάλιστα συλλαβὴν πεντάηχον – μὲ πέντε φωνηεντικὰς δυνατότητας ἀποχρώσεως βα-βε-βι-βο-βου, πού καὶ τὰ πέντε τὰ ἐσυμβόλιζαν μὲ τὸ σύμβολον β, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο σύμφωνον, ἀλλὰ συλλαβὴ. Καὶ λοιπὸν, τὸ σύμβολον συλλαβὴ, πού συμβολίζει ἤχον ἀκούομενον, αἰσθητόν, εἶναι σύμβολον κατωτέρας διανοητικῆς ἱκανότητος, τάξεως. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ γραφὴν ἀκριβεῖας καὶ εὐκολομάθητον. Ἦτο γραφὴ ἀνακτόρου καὶ ἱερατείου. Ἐνῷ μὲ τὰ σύμβολα τῶν ἀφηρημένων καὶ ἀνυπάρχων πραγμάτων, τὰ σύμφωνα τοῦ Ἕλληνος, ἐδημιουργήθη γραφὴ εὐγλωττος διὰ τὸν λαόν. Καὶ ὅταν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου συνεκεντρώθησαν διὰ τοὺς Πανελληνίους ἀγῶνας εἰς τὸ στάδιον τοῦ Ἡρακλέους στὴν Ὀλυμπίαν, εἶδαν μὲ κατάπληξιν γραμμένο μὲ τὴν ἀλφαβητικὴν γραφὴν τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλυμπιονίκου εἰς τὴν στήλην τῶν νικητῶν κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρώτου νικητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ γεγονός συνέβη τὸ 776 π.Χ., πού εἶναι καὶ ἡ ἀρχὴ ἑνὸς νέου ἡμερολογίου μίᾶς νέας ἐποχῆς. Ἀπὸ τότε οἱ Ἕλληνες ἔμαθαν τὸ σύστημα, καὶ τὸ πρῶτο δῆμα πού ἔκαμαν εἶναι νὰ καταγράψουν τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου καὶ νὰ διορίσουν δασκάλους, διὰ νὰ διδάσκουν εἰς τὰ παιδιὰ τοὺς. Μέσα σὲ τρεῖς αἰῶνες μὲ τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς ἡ ἐννοία Ἕλλην ἐπῆρε τὴν ἐννοίαν τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου de facto καὶ ἐπίσης οἱ λαοὶ πού δὲν ὠμιλοῦσαν Ἑλληνικά ἐκλήθησαν de facto βάρβαροι.

Καὶ διὰ νὰ κλείσωμεν τὰς διευκρινίσεις (εἶμαι πρόθυμος νὰ δώσω καὶ ἄλλας ἂν χρειασθῇ), ἡ ἀνθρωπίνη γραφὴ εἶναι τριῶν εἰδῶν ἢ συμβολικὴ ἢ συλλαβικὴ ἢ ἀφηρημένη. Δὲν ὑπάρχει δυνατότης νὰ εἶναι μεικτὴ. Εἶναι ἀδιανόητος ἡ ὑπόθεσις, ὅτι ἡ Φοινικικὴ γραφὴ ἦτο ἄλλοτε μὲν συλλαβικὴ, ἄλλοτε δὲ ἀφηρημένη, ἀλφαβητικὴ ἢ φθογγικὴ, ὡς ὑποθέτει τὸ σχόλιον τοῦ κ. Β. Κατσιαδράμη. Ἄν ἦτο φθογγικὸν τὸ Φοινικικὸν σύστημα, οἱ λαοὶ θὰ τὸ ἐπαίρναν ἀπ' αὐτοὺς τὸ 1000 π.Χ. καὶ δὲν θὰ περίμεναν 400 χρόνια, διὰ νὰ τὸ πάρουν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀποίκους Χαλκιδεῖς τῆς Ἱταλικῆς Κῆμης.

(1) **Σημείωσις «Δαυλοῦ»:** Σχεδὸν ὅλα τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου ὁμοιάζουν ἢ καὶ συμπίπτουν ἀπολύτως εἰκαστικά (ὡς πρὸς τὸ σχῆμα) μὲ τὰ σύμβολα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμικῶν Γραφῶν (βλ. σχετικούς συγκριτικούς πίνακες εἰς Α. Evans, "Scripta Minoa", London 1909, σ. 75-92). Καὶ δεδῶται οἱ Ἑλληνικαὶ Γραμμικαὶ Γραφεῖς εἶναι ἀρχαιότερες τῆς Φοινικικῆς, ἀκόμη καὶ ἂν δεχθῶμε τὴν συμβατικὴν ἀπὸ τὴν κατεστημένη ψευδοεπιστήμην χρονολόγησίν τοὺς.

Παζάρ Χαμάμ

Δὲν μᾶς παρατᾶς καὶ σύ, ρὲ Πλεύρη, μὲ τοὺς Σαλαμινομάχους σου! Ἐντάξει, ἔπαισαν ὑπὲρ πατρίδος. Καὶ τί θέλεις νὰ κάνουμε τώρα; Νὰ ἀναστρώσουμε τοὺς τύμβους τους; Καὶ ποιὸς τοὺς εἶπε νὰ πέσουν; Κι ἀκόμη χειρότερα, δὲν γνώριζαν αὐτὰ τὰ κοπάνια, οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, ὅτι ἔκαναν ἀνίερη ἀντίσταση στὸν στόλο ποὺ εὐλογοῦσε ὁ Γιαχβέ; Ἡ ἀγνοοῦσαν ὅτι τοὺς ἔθαβαν σὲ θαρῶς ὀχλοῦσα διομηχανικὴ ζωὴ; Τὸ ἤξεραν! Σιγὰ τώρα, μὴν ἀφήσουμε τὴν μάσα καὶ τὴν κονόμα καὶ δάλουμε νταλγκά στὸ κεφάλι μας τοὺς κάθε λογῆς προγονόπληκτους καὶ ψώνια τοῦ κερατᾶ! Πᾶς, δηλαδή, νὰ χαλάσης τὴν ἀγαστὴ σύμπνοια ἰδιωτικῶν συμφερόντων, Ρωμαίου-Γιαχδικοῦ κατεστημένου, κρατικοῦ μισελληνισμοῦ καὶ δημοτικῆς Ρωμιοσύνης; Ἐδῶ τρομάξαμε νὰ πετύχουμε τὴν ἐθνικὴ ὁμοψυχία... Καὶ στὸ κάτω-κάτω οἱ τάφοι τῶν Σαλαμινομάχων παραπέμπουν σὲ προγονικὲς νίκες, ἐνδοξες ἱστορικὲς σελίδες καὶ ἄλλα ἐπικίνδυνα συναφῆ φασιστικά, ποὺ ἀποπροσανατολίζουν τὸν λαὸ ἀπὸ τὰ πραγματικά του προβλήματα. Ὅπως λ.χ. ἡ μείωση τοῦ ὥραριου λειτουργίας τῶν νυκτερινῶν κέντρων, οἱ κοπάνες ἀπὸ τὴν ἐργασία, οἱ ἀπεργίες καὶ τὰ πάσης φύσεως «πιπίνια». Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, τοιμέντο νὰ γίνῃ ὁ τύμβος.

Ἀλλὰ βέβαια ἄλλο ὁ τύμβος τῶν Σαλαμινομάχων κι ἄλλο τὸ Παζάρ Χαμάμ. Διότι, ἂν δὲν σώσουμε καὶ δὲν ἀναστρώσουμε τὸ περίφημο ἀπὸ τὴν ἐνδοξη τουρκοκρατία αὐτὸ κτίριο, ποιὸς ὁ λόγος τῆς ὑποστάσεώς μας ὡς ἔθνους καὶ ὡς κράτους; Πῶς ν' ἀφήσουμε τὴν προγονικὴ μας κληρονομία νὰ καταρρέῃ ἀπὸ τὴν φθορὰ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου; Ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι στὸ περίφημο αὐτὸ χαμάμ ὄχι μόνο κρῖθηκε ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ διαμορφώθηκε καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ φυσιογνωμία τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ. Δίκαια λοιπὸν τρέχουν, πατεῖς μεπατῶ σε, ἀρχαιολόγοι, πολιτικοὶ μηχανικοί, θυζαντινολόγοι, ἀρχιτέκτονες, κληρικοὶ καὶ πολεοδόμοι, μπάς καὶ προλάβουν τὸ ἀρχιτεκτονικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα. Ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἔργο ἐθνικῆς πνοῆς. Εἶναι ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλλάδος στὸν παγκόσμιον πολιτισμὸ καὶ ἡ μεγάλη κατάθεση τοῦ λαοῦ μας στὴ διαμόρφωση τῆς αἰσθητικῆς. Τί; Αὐτὸ θυμίζει τὰ ἐνδοξα καὶ εὐσεβῆ χρόνια τῆς σκλαβιάς. Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, ὅτι δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι; Ραγιαδες δὲν ἤμαστε τότε οὔτε ραγιαδες εἴμαστε τώρα. Δυνάστης δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ὁ Γιαχβὲ μᾶς εὐλογοῦσε καὶ μᾶς προστάτενε τότε, ὁ Γιαχβὲ μᾶς εὐλογεῖ καὶ μᾶς προστατεύει καὶ τώρα. Γι' αὐτὸ φρονῶ, ὅτι τὸ Παζάρ Χαμάμ εἶναι ὅ,τι πρέπει γιὰ ἐθνικὸ σύμβολο καὶ διατηρητέο μνημεῖο.

Φυσικὰ ὡς λαὸς δὲν μπορούμε παρὰ νὰ εἴμαστε ὑπερήφανοι, καθὼς κοροϊδεύουμε τοὺς κοντόφραγγους καὶ τοὺς παίρνουμε τὰ ὠραῖα τους μάρκα καὶ φράγκα πουλώντας τους παλιόπετρες. Κι ἔρχεται ὁ κάθε Γερμαναῖος ἢ ὁ κάθε κορόκωλος Ἑλβετὸς κι ἀγοράζει τὸν πύργο του στὴ Μάνη! Λὲς καὶ κάνει κᾶν κατόρθωμα ποὺ τὸν ἀναστρώνει καὶ ζῇ ἐκεῖ. Νὰ τοὺς πουλήσουμε ὅλους, νὰ τελειώνουμε. Ποιὰ Μάνη καὶ ποιὸς ἀγῶνας γιὰ ἀνεξαρτησία; Ποιὰ ἱστορία καὶ ποιὰ παράδοση; Τὸ νόημα τῆς ζωῆς συνοψίζεται σὲ ρετιρὲ στὴν Ἀθήνα, δεκαεξαβάλδιδη Β.Μ.Β. καὶ ὄνειρεμένες νύχτες στὸ κέντρο ποὺ τραγουδᾷ αὐτὸς ποὺ «γιὰ πολλὲς γυναῖκες ἔχει κλάψει». Εὐτυχῶς, δηλαδή, ποὺ εἴμαστε στὴν Ε.Ο.Κ. Διαφορετικὰ θὰ χρειαζόσουν διαβατήριο, γιὰ νὰ μῆς στὸ νομὸ Λακωνίας.

Γιῶργος Πετρόπουλος

«Μεγάλες ἀνησυχίες»

Συνεστήθη ἓνα σωματεῖο μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ἀμφικτυονία Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ» καὶ μὲ στόχους «τὴν προστασία καὶ προώθηση τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς, τὴν δραστηριοποίηση γιὰ τὴν ἀνὰ τὸν κόσμο ἰδρυση καὶ λειτουργία ἑλληνικῶν σχολείων, πνευματικῶν ἰδρυμάτων καὶ κέντρων διάδοσης τῆς ἑλληνικῆς παιδείας», στόχους καθόλα ὑψηλοῦς, ὠραίους καὶ μεγάλους. Στὴ συνέντευξη Τύπου, ποὺ δόθηκε μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάλυση τῶν παραπάνω σκοπῶν, παρευρίσκειτο κι ὁ ἐκπρόσωπος Τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Ἰωάννης Χατζηφώτης, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὶς μεγάλες του ἀνησυχίες, μήπως ἡ ἀναβίωση τοῦ θεσμοῦ τῶν ἀμφικτυονίων συντελέσῃ στὴν ἀναβίωση καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ὅμως γιὰ τὴν φοβὰ καὶ ὁ κ. Χατζηφώτης, ἔρχετο μήπως ἡ δὲν γνωρίζει, ὅτι τὰ ὠραιότερα χριστιανικά ἔθιμα ἀνάγοντὴν τὴν προέλευσή τους στοὺς Ὀρφικούς, στὰ Ἑλευσίνια καὶ τὰ Διονύσια; Γιατί λοιπὸν τόση ἀρχαιοφοβία;

«Δίχα μοι τὰ νοήματα»

Σύμφωνα μὲ τὸν Νορδηγό(;) ἐρευνητὴ Κτζέλ Ἀρτουμ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἀποκρυπτογράφησε τὸν Δίσκο τῆς Φαιστοῦ, «ἡ μυστηριώδης γλῶσσα τῆς ἀρχαίας Κρήτης, ποὺ ἔχει ἀποτυπωθεῖ στὸν Δίσκο, εἶναι μιὰ ἀρχαία σημιτικὴ διάλεκτος». Ὁ συντάκτης τῆς «Μεσημβρινῆς», ποὺ δημοσίευσε τὴν εἰδηση (31-8-90), φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιημένος, γιὰ τὴν θὰ παύσει πιά, λέει, «νὰ ταλαιπωρεῖ τοὺς ἐρευνητὲς ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς Δίσκος».

Κι αὐτὸς μὲν ἀνακονφίστηκε. Ἀλλὰ ἄλλος ἐρευνητὴς «ἀποδεικνύει», ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Δίσκου δὲν εἶναι καθόλου σημιτικὴ ἢ ἔστω μυστηριώδης, ἀλλὰ «πρόκειται γιὰ μιὰ ἀρχαιότατη ἰδιωματικὴ διάλεκτο τῶν Ζουλοῦ τῆς Ἀφρικῆς». Ὁ ἐν λόγω ἐρευνητὴς μάλιστα, ποὺ, καθὼς λέει, μελετοῦσε τὸν Δίσκο τῆς Φαιστοῦ πενήντα συναπτὰ ἔτη, ἰσχυρίζεται ὅτι στὸ Δίσκο ἀναγράφεται, πὼς «οἱ Σημίτες κατὰγονται ἀπ' τοὺς χοίρους»!

Ἐλᾶτε λοιπὸν στὴ θέση μου: Ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ ἔγκυρους ἐρευνητὲς νὰ πιστεύω;

Παράδεισος

Τὸ εἰδησιογραφικὸ Πρακτορεῖο «Ἰτὰρ-Τάσ» μετέδωσε, ὅτι «φυλακισμένοι τοῦ Καζακστὰν ἔφαγαν συγκρατούμενό τους, γιὰ νὰ κατευνάσουν τὴν πείνα τους». Οἱ καννίβαλοι προηγουμένως ἔσφαξαν, τεμάχισαν κι ἔβρασαν τὸ θῦμα τους. «Στὸ νοσοκομεῖο τῶν φυλακῶν ἐκείνων οἱ φυλακισμένοι ζυγίζουν 30 κιλά ἕκαστος, πρόσφατα δὲ ἀπέθαναν ἑννέα ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ ἀσιτία» («Ἑλευθεροτυπία», 20-4-94).

Ἡ κατάργηση τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου δείχνει τὸ πρωτοφανὲς ὕψος πολιτισμοῦ καὶ ἀνθρωπισμοῦ, στὸ ὁποῖο φθάσαμε στὴν ἐποχὴ μας, δηλώνει ὑπερήφανα ὁ Διεθνὴς Ἐξουσιασμός. Ἐμεῖς συνηγορώντας προσθέτουμε, ὅτι οἱ ἐπικρίσεις, ὅτι μὲ τὴν κατάργηση τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν καταργεῖται οὐσιαστικά καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἀπονομῆς δικαίου, προέρχονται ἀπὸ ἀναρχικούς, ποὺ στὴ θέση τοῦ παγκόσμιου Παράδεισου τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας θέλουν νὰ βλέπουν μιὰ παγκόσμια κόλαση.

Δουλεία

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ἐπιθεώρηση «Νιουσονήκ» «τουλάχιστον ἑκατὸ ἑκατομμύρια

ἄνθρωποι ζοῦν καὶ ἐργάζονται κάτω ἀπὸ συνθήκες σκλαβιάς. Ἐρευνώντας ἀνάμεσα στὸν κόσμον, ἀνεκάλυψαν ἐργάτες ὑποχρεωμένους νὰ ἐργάζονται σχεδὸν χωρὶς μισθό, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ πληρώνουν τὰ χρέη, ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ ἐπὶ ὀκτῶ γενεές. Ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ "καθῆκον", ξυλοκοπεῖται καὶ βασανίζεται» («Ἐλευθεροτυπία», 17-8-92).

Κι ἐγὼ ποὺ πιστεύω ὅτι μόνο ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα ἦταν «δουλοκτητική», καὶ ὅτι ὁ νεώτερος ἐξουσιασμός κατήργησε τὴ δουλεία, τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία, κι ἐπέβαλε τὴν ἰσότητα, καθὼς διακηρύττει... Μήπως ἐννοεῖ στὴ δουλεία;

Ἑγγυητὲς τῆς ἀνοχῆς

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως σὲ συνεργασία μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ὀργάνωση "Ἐκκλησιὰ γιὰ συνειδητοποίηση" τοῦ ραββίνου Ἀρθουρ Σνάιερ διοργάνωσε συνέδριο μὲ θέμα "Εἰρήνη καὶ Ἀνοχή". Τὸ συνέδριο, «ποὺ οὐσιαστικὰ γίνεται καθ' ὑποβολὴν τῆς τουρκικῆς κνδερνήσεως, ὡς σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξαπολύσῃ μιὰ ἀπροκάλυπτη προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία διενθοῦς προδολῆς τῆς Τουρκίας, ὡς προστάτιδας τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς εἰρήνης". Στὸ Συνέδριο δὲν ἦσαν ἐπιθυμητοὶ ἐκπρόσωποι Κύπρου, Κούρδων, Σέρβοι ὀρθόδοξοι κ.ἄ.» («Οἶκ. Ταχυδρόμος», 3-2-94).

Προτείνουμε στὸν σοφολογιώτατο ραββὶνο καὶ τὸν παναγιώτατο πατριάρχη νὰ καλέσουν στὸ ἐπόμενο συνέδριο καὶ τὸν ὁμόλογό τους τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὺς μπορεῖ καλύτερα ἀπ' ὅλους νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὴν Τουρκία ὡς «προστάτιδα τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀνοχῆς».

Τὸ ἴδιο κάνει

Σύμφωνα μὲ μελέτη ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, «ὁ ἓνας στοὺς πέντε Ἀμερικανούς – σχεδὸν 40 ἑκατομμύρια πολῖτες τῶν Η.Π.Α. – ἔχουν ἀντισημιτικὲς ἀπόψεις. Τὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δείχνει νὰ εἶναι κατὰ 10% μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς ἀντισημίτες τοῦ 1968» («Τὰ Νέα», 18-11-92).

Μπράβο στοὺς Ἑβραίους! Μὲ τὸ ρυθμὸ αὐτὸ εἶναι βέβαιον, πὼς σὲ ἑκατὸ χρόνια θὰ 'χουν κάνει ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς «ἀντισημίτες» ἢ «φιλοσημίτες», τὸ ἴδιο κάνει. «Ἐναντὶα ταῦτά», λέγει ὁ Ἡράκλειτος.

Ἰχνος ἐντροπῆς

Σ' ὅλη τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ ὑπῆρχε μόνο μία ὁδὸς πρὸς τιμὴν τῆς Ἰσοῦ, ὅπου τὸ 333 π.Χ. ὁ Μ. Ἀλέξανδρος συνέτριψε τὸν Δαρεῖο καὶ ἔθεσε τίς βάσεις τῆς Ἑλληνικῆς κοσμοκρατορίας. Οἱ δημοτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ζωγράφου στερούμενοι στοιχειώδους μορφώσεως καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία μετωνόμασαν τὴν ὁδὸν Ἰσοῦ εἰς ὁδὸν Ὀλουφ Πάλμε πρὸς τιμὴν τοῦ διὰ μὴ πολιτικούς λόγους δολοφονηθέντος Σουηδοῦ πρωθυπουργοῦ. Στοιχειώδους ἐθνικῆς φιλοτιμίας θὰ ἐμπόδιζε κάτι τέτοιο. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τοῦ Δήμου Ζωγράφου ἐθέλωσε σημαντικώτερον τὸν Πάλμε (ποὺ δὲν πέθανε γιὰ τὴν Ἑλλάδα) ἀπὸ τὴν ἐνδοξη μάχην τῆς Ἰσοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια οἱ ἐξουσιάζοντες τὸν Δῆμο Ζωγράφου θεωροῦν περισσότερο ἀναγκαῖο καὶ χρήσιμον, ἢ νεολαία τῆς ἐποχῆς νὰ ἐνθυμηταὶ καὶ νὰ τιμᾷ τὸν Πάλμε καὶ ὄχι τὴν Ἰσοῦ. Δηλαδή δὲν ὑπάρχει ἶχνος ἐντροπῆς.

Αἴσα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ

Τὸ τελευταῖο δῆμα πρὶν ἀπὸ τὸ Ἀλφάδητο

1. Εἰσαγωγή.

1.1. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι μερίδα ἐπιστημόνων ὑποστηρίζει τὴν Σημητική (Φοινικική) προέλευση τοῦ Ἀλφαδήτου [7]. Φθογγικὸν ἀλφάδητο δὲ νοεῖται ἅφ' ἑνὸς μὲν ἡ σύλληψις τῆς ιδέας τῆς ἀποδόσεως διακεκριμένων φθόγγων διὰ διακεκριμένων συμβόλων, ἅφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ τρόπος ὑλοποιήσεώς τῆς, δηλαδή ἡ ἐπιλογή τῶν συμβόλων καθ' ἑαυτήν. Ἡ Ἑλληνική συμμετοχή στὴν δημιουργία τοῦ ἀλφαδήτου κατὰ τοὺς ἐπιστήμονας αὐτοὺς περιορίζεται μόνον στὴν μεταρρύθμιση τοῦ δανεισθέντος ἀλφαδήτου.

1.2. Οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν καὶ ἐχρησιμοποίησαν ὅλα τὰ εἶδη τῆς προαλφάθητικῆς γραφῆς, ἀπὸ τῆς Εἰκονογραφικῆς, Ἱερογλυφικῆς μέχρι καὶ τῶν συλλαβικῶν γραμμικῶν γραφῶν, τῆς Γραμμικῆς Α καὶ τῆς Γραμμικῆς Β καὶ συνεπῶς δὲν ἦσαν ἀσχετοὶ μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς γραφῆς. Ἡ κατανόησις ὁμῶς τῶν βασικῶν σταδίων τῆς διαδικασίας δημιουργίας τῶν ἀνωτέρω γραφῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξαρθῶνται ἐκ Μεσοποταμικῶν ἢ Αἰγυπτιακῶν προτύπων, ἀλλὰ εἶναι αὐτοδύναμα δημιουργήματα Ἑλλήνων [6]), ἡ ὁποία ἐκτίθεται μὲ συνοπτικὸν τρόπον κατωτέρω, ἀποδεικνύει ὅχι μόνον ὅτι τὸ φθογγικὸ ἀλφάδητο ἀποτελεῖ τὴν τελικὴν κατάληξιν τῆς διαδικασίας αὐτῆς, ἀλλὰ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ αἰτιολογηθῇ πλήρως ὑφ' ὅλης τῆς παραδόσεως τῆς γραφῆς τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου.

2. Ἡ γραφή ὡς δημιουργία.

Ὡς γραφὴ δύναται νὰ νοηθῇ ἡ διαδικασία μορφοποίησεως ἢ ὑλοποιήσεως τοῦ ἤχου, μὲ σκοπὸν τὴν διατήρησιν καὶ μετάδοσιν πληροφοριῶν. Αἱ τρεῖς παράμετροι, αἱ ὁποῖαι συνυπάρχουν στὸ πρῶτο στάδιον τῆς γραφῆς, εἶναι α) ἡ εἰκόνα, β) τὸ νόημα καὶ γ) ὁ ἦχος. Στὰ τελευταῖα στάδια (συλλαβική/ἀλφαθητική γραφή) παραμένει μόνον ὁ ἦχος – ἀλλὰ περὶ τῆς διαδικασίας αὐτῆς κατωτέρω.

3. Ἡ Εἰκονογραφία.

Τὸ πρῶτον καὶ ἀτελὲς σύστημα γραφῆς, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται στὸν Ἑλλαδικὸν χώρον, ἀλλὰ καὶ ὁπουδήποτε συναντᾶται γραφὴ, ἀποδίδεται διὰ τοῦ ὅρου Εἰκονογραφία. Εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ συνυπάρχουν καὶ αἱ τρεῖς προαναφερθεῖσαι παράμετροι καὶ παρουσιάζεται πλήρης σύνδεσις ἤχου, εἰκόνας καὶ νοήματος τῶν γραφομένων. Ὁ γραφεὺς μορφοποιεῖ τὸν ἦχον καταγράφων πληροφορίας μέσω τῆς εἰκόνας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀναγνώστης κατανοεῖ τὸ νόημα τοῦ κειμένου ἐκ τῆς εἰκόνας τῶν παρουσιαζομένων εἰς αὐτὸ ἀντικειμένων. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι, ὅταν ἀναφερόμεθα στὴν ἀνάγνωσιν, ἐννοοῦμεν τὴν ἀνά-γνώσιν, δηλαδή τὴν ἀνάκτησιν γνώσεως ἐκ τοῦ κειμένου. Εἰς τὴν Εἰκονογραφίαν καθίσταται κατανοητὴ ἡ ἀδυναμία τῆς ἀποδόσεως ἀφηρημένων ἐννοιῶν.

4. Ἡ Ἱερογλυφική.

Τὸ ἐπόμενο δῆμα μετὰ τὴν Εἰκονογραφίαν εἶναι ἡ Ἱερογλυφική, στὴν ὁποία διατηρεῖται ὁ ἦχος καὶ ἡ εἰκόνα, ἀλλὰ ὑπάρχει ἀποσύνδεσις νοηματικὴ ἀπὸ τὸ ἱερογλυφικὸν σύμβολον. Ἦτοι ἡ εἰκόνα ἑνὸς «πίθου» (πιθαρίου) χρησιμοποιεῖται ὅχι μὲ σκοπὸν νὰ παρουσιασθῇ τὸ ὁμώνυμον δοχεῖον, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ ἀποδοθῇ ἡ συλλαβὴ *πιθ-* ἢ νὰ ἀποδοθῇ π.χ. τὸ ῥῆμα «*πέιθω*». Ἡ Ἱερογλυφικὴ λοιπὸν ἀποτελεῖ τὴν πρώτην νοηματικὴν ἀποσύνδεσιν εἰκόνας καὶ ἐκονιζομένου, ἐνῶ διατηρεῖται ἀμέσως ἡ σχέσις ἤχου καὶ εἰκόνας. Οὕτω ἀπὸ τῆς τρεῖς παραμέτρους τῆς Εἰκονογραφίας, τὴν εἰκόνα, τὸν ἦχον καὶ τὸ νόημα, διετήρησε τὶς πρώτες δύο, ἀπορίπτοντας τὴν τρίτην.

Συμπέρασμα 1ον: α. Ἡ ἐξέλιξις τῆς Εἰκονογραφίας πρὸς τὴν Ἱερογλυφικὴν ὑπῆρξεν ἀμεση καὶ συνεχής. β. Ἡ Ἱερογλυφικὴ ἀπετέλεσε τὴν πρώτην ἀφαιρετικὴν προσπάθειαν στὴν ἐξέλιξιν τῆς γραφῆς, ἀποδεσμεύουσα τὸ νοηματικὸν περιεχόμενον τῆς εἰκόνας ἀπὸ τὴν φωνητικὴν τοῦ ἀξία.

5. Ἡ ἐξέλιξις τῆς Ἱερογλυφικῆς πρὸς τὴν ΓΓΑ καὶ ΓΓΒ.

5.1. Ἡ ΓΓΒ ἀποτελεῖ συλλαβικὸν σύστημα, ἀποδίδον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, χρησιμοποιοῦν περίπου 88 ἀναγνωσθέντα σύμβολα (συλλαβογράμματα) [1,4,7]. Δηλαδή κάθε σύμβολον τῆς γραφῆς παριστᾷ συνήθως μίαν ἀπλὴν συλλαβὴν ἀποτελουμένην ἐξ ἑνὸς συμφώνου καὶ ἑνὸς φωνήεντος. Ὑπάρχουν δὲ καὶ σύμβολα τῆς ΓΓΒ ἀποδίδοντα μόνον φωνήεντα, τὰ ὁποῖα ἐν προκειμένῳ ἀποτελοῦν καθαρὰ φθόγγους. Ἡ ΓΓΒ λοιπὸν δὲν ἀποτελεῖ ἀμύγῳ συλλαβικὸν σύστημα κατὰ τὴν κυριολεξίαν τοῦ ὅρου, ἐφ' ὅσον ἤδη τὰ φωνήεντα ἐμφανίζονται ὡς ἀνεξάρτητες φωνητικὲς μονάδες καὶ παρίστανται διὰ καθωρισμένων συμβόλων. Ἄρα ἡ ἔννοια τῆς ἀνεξαρτήτου φωνητικῆς μονάδας, δηλ. τοῦ φθόγγου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ φθογγικοῦ ἀλφαδήτου, ἦτο ἤδη γνωστὴ καὶ ἐν χρήσει.

5.2. Ἡ ΓΓΒ προέκυψε ἐκ τῆς προηγούμενης ἐν χρήσει Ἱερογλυφικῆς. Μάλιστα δὲ ἀκροφωνικῶς. Πράγματι διὰ τὸ συλλαβογράμμα *μν* καὶ τὴν Γραμμικὴν Ἱερογλυφικὴν παράστασιν τῆς ἀγγελᾶδος, ἡ ὁποία ὀνομάζετο *μν-κῆνη*, χρησιμοποιεῖται τὸ ἴδιον σύμβολον εἰς τὴν ΓΓΒ. Οἱ Μυκηναῖοι λοιπὸν ἀπὸ τὴν λέξιν *μν-κῆνη* κράτησαν τὸ *μν-*, ἀφαιρώντας τὰ ὑπόλοιπα καὶ διετήρησαν γιὰ τὴν γραπτὴν ἀπόδοσιν τοῦ *μν-* τὴν ἱερογλυφικὴν παράστασιν τῆς *μν-κῆνης*.

Με τὸν τρόπον αὐτὸν ἐδημιούργησαν καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἀπλᾶ συλλαβογράμματα τῆς ΓΓΒ κατὰ τρόπον ἄμεσον, βασιζόμενοι στὴν προηγούμενη Ἱερογλυφικὴ, ἐπιλέγοντες εἰκόνες ἀντικειμένων καὶ διατηροῦντες τὴν πρώτη συλλαβὴ τοῦ ὀνόματός των [5].

5.3. Ἦτο ὁμῶς ἡ δημιουργία τῆς συλλαβικῆς ΓΓΒ ἀπλῶς ἡ φυσιολογικὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλληνικῆς Ἱερογλυφικῆς; Ἦτο δηλαδὴ ἡ ΓΓΒ σύστημα γραφῆς, εἰς τὸ ὁποῖον οὕτως ἢ ἄλλως θὰ κατέληγε ἡ Ἱερογλυφικὴ, ἃς μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκφρασις, φυσιολογικὰ καὶ χωρὶς ἰδιαιτέρη προσπάθεια; Ὡς κατωτέρω ἀναπτύσσεται, ἡ δημιουργία τῆς ΓΓΒ περιέχει ἐντονωτάτα τὸν ἀνθρώπινον παράγοντα. Πράγματι. Ἀναλυόμενα σὲ συλλαβὰς τὰ Ὀμηρικὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα στὴν μορφή, μὲ τὴν ὁποία μᾶς ἔχουν παραδοθῇ, βασίζονται ἐπὶ Μυκηναϊκοῦ γλωσσικοῦ ὑποστρώματος [7], ἀποτελοῦνται περίπου ἐκ ποσοστοῦ 94% ἐξ ἀπλῶν συλλαβῶν, ὁ Ἡσίοδος ἐξ 92%, ὁ Πλάτων ἐξ 88% καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ ἐξ 85%. Ἐπομένως ἡ ἀπλὴ συλλαβὴ ἀποτελεῖ βασικὸ δομικὸ στοιχεῖο τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, πρὸς τὴν ὁποίαν καὶ τελικῶς διὰ τῆς ΓΓΒ ἡ γραφὴ ὄχι ἀπλῶς ἐξελίχθη, ἀλλὰ πιὸ σωστὰ προσηρμώσθη, ὥστε νὰ μὴν εἶναι διόλου τυχαία ἡ συλλαβικὴ φύσις τῆς.

5.4. Ἡ χρῆσις ὑπὸ τῆς ΓΓΒ διαφορετικῶν ἰσογραμμάτων ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν συλλαβογραμμάτων ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς γραφῆς τῶν λέξεων ἀπὸ τὴν Ἱερογλυφικὴν. Τὰ συλλαβογράμματα εἶχαν ἀπολέσει τὸν ἱερογλυφικὸν χαρακτήρα των, καὶ κατὰ τὴν γραφὴν των μόνον ὡς συλλαβὰς ἐννοοῦντο. Ἡ χρῆσις τῶν «ὀμιλοῦντων» [4], ὡς χαρακτηρίζονται, ἰσογραμμάτων δὲν ὀφείλεται σὲ «ἀτέλεια» τοῦ συλλαβικοῦ συστήματος τῆς ΓΓΒ, ἀλλὰ στὴν ἀνάγκη ἐποπτείας καὶ ταχύτητος εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ περιεχομένου τῶν κειμένων τῶν Μυκηναϊκῶν ἀνακτόρων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀποτελοῦν κείμενα εἰς τὴν κυριολεξίαν τοῦ ὅρου, ἀλλὰ ἀπλῶς τίς «καρτέλλες» ἀρχαιοθετήσεως τῶν Μυκηναϊκῶν ἀνακτόρων. Εἰς αὐτὰ τὰ «κείμενα» ἐγένετο διὰ λόγους ταχύτητος καὶ χώρου περιορισμένη χρῆσις τῶν δυνατοτήτων τῆς ΓΓΒ.

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω παραγράφου 5 καθίσταται φανερὰ τὰ ἑξῆς:

α. Γιά τὴν δημιουργίαν τῆς ΓΓΒ καὶ κάθε συλλαβικοῦ συστήματος ἦτο ἀπαραίτητος ἡ ὑπαρξις καὶ χρῆσις τῆς Ἱερογλυφικῆς.

β. Ἡ ΓΓΒ ἀποτελεῖ ἄμεσον ἐξέλιξιν τῆς προγενεστέρας Ἱερογλυφικῆς, ἐφ' ὅσον, ὡς διαπιστώνεται, καὶ τὰ συλλαβογράμματα ἐπελέγησαν ἐξ αὐτῆς καθ' ἀπολοιοῦσιν καὶ διετηρήθη ἕως ἑνα σημεῖον ἡ φωνητικὴ των ἀξία.

γ. Τὰ συλλαβογράμματα τῆς ΓΓΒ εἶχαν ἀπολέσει τὴν ἱερογλυφικὴν των ἀξίαν καὶ παρίσταναν μόνον συλλαβὰς.

δ. Ἡ ΓΓΒ εἶναι προσηρμωσμένη στὴν συλλαβικὴ φύσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας.

ε. Ἀποτελεῖ τὴν πρώτη ἀναλυτικὴ γραφὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, διὰ τῆς ὁποίας καταλύεται ἡ ἄμεση ἱερογλυφικὴ σχέσις μεταξὺ ἡχου καὶ εἰκόνος.

6. Ἡ ἐξέλιξις ἐκ τῆς ΓΓΒ πρὸς τὸ Φθογγικὸν Ἀλφάβητον.

6.1. Ἦτο δυνατὴ ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῆς ΓΓΒ πρὸς τὸ φθογγικὸ ἀλφάβητον; Ἡ, μὲ ἄλλη διατύπωσις, εἶναι δυνατόν κατὰ τρόπον ἄμεσον καὶ συνεχῇ νὰ προκύβουν καὶ τὰ σύμφωνα ὡς αὐτοτελεῖς φωνητικὲς μονάδες ἐκ τῆς ΓΓΒ, ὅπως τὰ ἤδη αὐτοτελῶς ὑπάρχοντα φωνήεντα; Ὡς κατωτέρω ἀναπτύσσεται, ἡ ΓΓΒ εἶναι δυνατόν νὰ ἀπετέλεσε τὴν βάσιν γιὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ φθογγικοῦ ἀλφάβητου, ἀλλὰ ὄχι μὲ τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐδημιουργήθη ἡ ΓΓΒ ἐκ τῆς Ἱερογλυφικῆς.

6.2. Πράγματι πρὸς ποῖαν φωνητικὴν κατεύθυνσιν θὰ ἡδύνατο π.χ. τὸ συλλαβογράμμα *ρα* νὰ ἐξελιχθῇ πρὸς τὸ σύμφωνον *ρ*; Καὶ γιὰ νὰ προκύβῃ τὸ *ρ* ἐκ τοῦ συλλαβογράμματος *ρε*; Ἐκ τῶν πραγμάτων λοιπὸν ἡ ΓΓΒ γενικῶς ἦτο φωνητικῶς μὴ ἐξελιξιμὸς πρὸς τὸ φθογγικὸ ἀλφάβητον, ἐφόσον τὸ συλλαβογράμμα, ἀποτελούμενον ἐκ διαφορετικῶν φωνητικῶν μονάδων σύμφωνον-φωνήεν, ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι μὴ ἐξελιξιμὸς. Ἡ μόνη δυνατότης εἶναι ἡ νοητικὴ διάσπασις τοῦ συλλαβογράμματος στὰ ἐπὶ μέρους συστατικά του, δηλαδὴ στὸ σύμφωνον καὶ στὸ ὑπάρχον φωνήεν. Ἀλλὰ ἡ διάσπασις τοῦ συλλαβογράμματος ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ὅτι τοῦτο δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ δύο φθόγγων, δηλαδὴ ἐνὸς διὰ τὸ σύμφωνον καὶ ἐνὸς διὰ τὸ φωνήεν, εἶναι ἀποτέλεσμα παρατηρήσεως καὶ ἐμπνεύσεως καὶ στὴν οὐσία καταργεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ συλλαβογράμμα. Παραδείγματος χάριν τὰ συλλαβογράμματα *ρα*, *ρε*, *ρι*, *ρο*, *ρου* τῆς ΓΓΒ δύναται νὰ ἀποδοθῶν διὰ δύο συμβόλων, δι' ἐνὸς νέου διὰ τὸ σύμφωνον *ρ* καὶ ἐνὸς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων φωνηέντων διὰ τὸ φωνήεν. Παρομοίως καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα συλλαβογράμματα. Οὕτω ἡ ἐπινόησις τοῦ φθογγικοῦ ἀλφάβητου, δηλαδὴ τῆς ἀποδόσεως διακεκριμένης φωνητικῆς ἀξίας εἰς τὰ σύμφωνα, ἀποτελεῖ ἐργασίαν καθαρῶς ἀναλυτικὴν καὶ εἶναι διαφορετικὴ ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὰ συλλαβογράμματα τῆς ΓΓΒ καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἐπιλεκτικὴ, ἀπλοποιητικὴ.

6.3. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ φθογγικοῦ ἀλφάβητου χρονικῶς ἔπεται τῶν συλλαβικῶν συστημάτων τόσο ἐντὸς ὅσον καὶ ἐκτὸς Ἑλλαδικοῦ χώρου.

Συμπέρασμα 3ον: α. Γιά τὴν δημιουργίαν τοῦ φθογγικοῦ ἀλφάβητου εἶναι ἀπαραίτητον ὁπωσδήποτε ἓνα πρὸ αὐτοῦ χρησιμοποιούμενον συλλαβικὸν σύστημα. β. Εἶναι ἀδύνατος ἡ δημιουργία τοῦ φθογγικοῦ ἀλφάβητου, δηλαδὴ ἡ σύλληψις τοῦ συμφώνου ὡς ἀνεξαρτήτου φωνητικῆς μονάδος καὶ ἡ δημιουργία τοῦτου κατ' εὐθείαν ἐκ

της 'Ιερογλυφικής. γ. 'Η άμεσος ανάζητησις τοῦ προτύπου ὅλων τῶν γραμμάτων κατ' εὐθείαν εἰς τὴν 'Ιερογλυφικὴν εἶναι ἀνεν ἀντικειμένου, ἀφοῦ μεταξὺ 'Αλφαβήτου καὶ 'Ιερογλυφικῆς ὑπάρχει κατ' ἀνάγκην συλλαβικὸν σύστημα. δ. 'Η διαδικασίᾳ δημιουργίας τοῦ φθογγικοῦ ἀλφαβήτου βασίζεται ἐπὶ τὴν διάσπαση τοῦ συλλαβογράμματος καὶ ἀποτελεῖ ἐργασίαν καθαρῶς ἀναλυτικὴν. ε. 'Η δημιουργία καθ' ἑαυτὴν τοῦ φθογγικοῦ ἀλφαβήτου ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συνύπαρξιν συμφώνων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τελευταῖα ἐλλείπουν ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου.

7. 'Η δυνατότης δημιουργίας τοῦ 'Αλφαβήτου ὑπὸ γραφένου τῆς ΓΓΒ.

7.1. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ΓΓΒ ἐδιδάσκετο σὲ σχολεῖα [7, 8]. 'Ο πλέον λογικὸς τρόπος διδασκαλίας εἶναι νὰ διδασθοῦν τὰ συλλαβογράμματα κατὰ ὁμάδες εἴτε βασικοῦ συμφώνου π.χ. πα, πε, πι, πο, πν εἴτε βασικοῦ φωνήεντος πα, ρα, κα, τα κ.ο.κ. Ἄλλος τρόπος ὅχι μόνον δὲν διευκολύνει, ἀλλὰ περιπλέκει τὴν μάθησιν. Ἐκ τῶν πραγμάτων λοιπὸν ὁ πρῶτος τρόπος διδασκαλίας ὑποδεικνύει τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιηθῇ τὸ σύμφωνον ὡς βασικὸς φθόγγος γιὰ κάθε πεντάδα συλλαβογραμμάτων παραλλήλως μὲ τοὺς ἤδη ὑπάρχοντες φθόγγους τῶν φωνέντων.

7.2. Τὰ σύμβολα τῆς ΓΓΒ κάπου θὰ ἦταν γεγραμμένα. 'Ητο δυνατόν νὰ ἦταν πεταμένα κάπου φύρδην μίγδην. Βάσει ποίας λογικῆς οἱ εὐφρεῖς Μηκυναῖοι μὲ τίς ταξινομημένες καὶ καλλιγραφημένες πινακίδες καὶ τὴν διατήρησιν ἀρχαίων εἶχαν τάξιν σὲ ἄλλα πράγματα καὶ ὅχι στὸ ὕλικό γραφῆς των;

7.2.1. Οἱ σύγχρονοι ἔρευνηταί, ὁμαδοποιούντες τὰ σύμβολα τῆς ΓΓΒ πρὸς ταχύτεραν ἀναζήτησιν τῆς φωνητικῆς ἀξίας τοῦ κάθε συμβόλου, τὰ ἔχουν πινακοποιήσει, σὲ ὁρίζοντα δὲ καὶ κατακόρυφη στήλῃ ἔχουν τοποθετήσει τὰ φωνήεντα καὶ τὰ σύμφωνα ἀντιστοίχως. 'Ο ἐνδιάμεσος χώρος γεμίζει μὲ τὰ συλλαβογράμματα.

7.2.2. Ἀντιστρόφως ἀν κάποιος (ένας γραφέας τῆς ΓΓΒ) σκεφθῇ νὰ πινακοποιήσῃ τὰ συλλαβογράμματα, τότε ὁ μόνος τρόπος εἶναι νὰ δημιουργήσῃ πέντε στήλες, τοποθετῶν ἐπὶ τὴν κορυφὴν κάθε στήλης τὸ ἀναλογικὸν φωνήεν καὶ σὲ σειρὰ νὰ τοποθετήσῃ κατὰ πεντάδες τὰ συλλαβογράμματα, τοποθετῶν σὲ κάθε στήλῃ τὸ συλλαβογράμμα τοῦ ἀντιστοίχου φωνήεντος. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὡδηγεῖται ἐμμέσως ἐπὶ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ βασικοῦ συμφώνου ἐκ τῆς κάθε σειρᾶς τῶν πέντε συλλαβογραμμάτων.

7.3. Στὴν Ἀρχαδοκυπριακῇ συλλαβικῇ ὑπάρχουν ὠρισμένα συλλαβογράμματα κοινῷ φωνήεντος ἢ κοινῷ συμφώνου, τὰ ὅποια ἔχουν σχεδὸν ταυτόσημην μορφήν καὶ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἡ ὁμοιότης των εἶναι ἀποτέλεσμα πινακοποιήσεως, π.χ. ΡΙ, ΝΙ= $\begin{smallmatrix} \text{Ϛ} & \text{ϛ} \end{smallmatrix}$ Ο, ΣΟ= $\begin{smallmatrix} \text{Ϝ} & \text{ϝ} \end{smallmatrix}$ ΝΕ, ΠΕ= $\begin{smallmatrix} \text{Ϡ} & \text{ϡ} \end{smallmatrix}$

7.4. 'Η ΓΓΒ ὡς συλλαβικὸν σύστημα παρουσιάζει δύο κυρίως δυσκολίας, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἀποδώσῃ ἀπευθείας συμπλέγματα συμφώνων καὶ καταληκτικὰ σύμφωνα [5, 7].

7.4.α. Τὰ καταληκτικὰ σύμφωνα δὲν σημειώνονται ἐπὶ τὴν ΓΓΒ, ἐνῷ ἐπὶ τὴν Ἀρχαδοκυπριακῇ τὸ τελικὸν ς ἀποδίδεται διὰ τοῦ συλλαβογράμματος σε. Τὸ συλλαβογράμμα σε τῆς Ἀρχαδοκυπριακῆς χρησιμοποιεῖται καὶ σὰν φθογογράμμα συμφώνου.

7.4.β. Τὰ συμπλέγματα συμφώνων ἀναλύονται κατὰ τὴν γραφὴν σὲ συλλαβὰς. Προκειμένου νὰ ἀποδοθῇ π.χ. ἡ λ. Ἀλέξανδρος, ἔγραφον Α-λε-κα-σα-να-δα-ρο, ἐδιάβαζαν δὲ προφανῶς Ἀλέξανδρος. Τὸ συμπλεγμα κο γράφεται ὡς κα-σα καὶ κατανοεῖται ὡς κα. 'Ο γραφεὺς καὶ ὁ ἀναγνώστης τῆς ΓΓΒ προσθέτει ἢ ἀφαιρεῖ τὸ φωνήεν α. Εἶναι λοιπὸν πολὺ κοντὰ ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν διακεκριμένης φωνητικῆς ἀξίας εἰς τὰ σύμφωνα, ἀφοῦ τὰ συλλαβογράμματα ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν συνθέτων συλλαβῶν χρησιμοποιοῦνται ἐπιλεκτικὰ καὶ ὡς φθογογράμματα συμφώνων.

Συμπέρασμα 4ον: α. 'Η δυνατότης ὁμαδοποιήσεως τῶν συλλαβογραμμάτων κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ΓΓΒ, ὁ δὲ δυνατότης πινακοποιήσεως των, γ. ἡ χρῆσις τῶν συλλαβογραμμάτων καὶ ὡς φθογογραμμάτων εἰς τίς σύνθετες συλλαβὰς (προσθήκη καὶ ἀποβολὴ φωνήεντος) δημιουργοῦν τίς προϋποθέσεις, ὥστε ἡ ἔννοια τῆς διασπάσεως τοῦ συλλαβογράμματος καὶ τῆς ἀποδόσεως καὶ στὰ σύμφωνα διακεκριμένης φωνητικῆς ἀξίας νὰ κατακτηθῇ γιὰ λόγους καθαρὰ τεχνοκρατικούς.

8. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς νέας ἀποκαλύψεως καὶ ἡ ἐπιλογή τῶν γραμμάτων.

8.1. 'Η ΓΓΒ περιέχει περίπου 88 συλλαβογράμματα. Ἐάν ἀφαιρεθοῦν τὰ 5 φωνήεντα, ὠρισμένα σύνθετα, ὅπως τὰ πτε, dwo Α₂, Α₃, ἀπομένουν 60 καθαρὰ συλλαβογράμματα. Προκύπτουν δηλαδὴ 60/5= 12 σύμφωνα. Συνολικὰ δημιουργοῦνται μαζὶ μὲ τὰ 5 ὑπάρχοντα φωνήεντα 12+5= 17 φθογογράμματα, σχεδὸν ὅσα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἦσαν τὰ γράμματα, τὰ ὅποια ὁ Λίνος πρῶτος ἐδημιούργησε (16 γράμματα) [3].

8.2. Ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, μὲ τὴν διάσπασιν τοῦ συλλαβογράμματος καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ φθόγγου τὸ ἥδη ὑπάρχον ὕλικόν γραφῆς εἶχε ἐπὶ τὴν οὐσίαν ἀχρηστευθῇ. 'Η ἀπόρριψις ἐπομένως ἐκ τῶν 250 περίπου ιδεογραμμάτων καὶ συλλαβογραμμάτων τοῦ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ τῆς τάξεως τοῦ 92% ἀποδεσμεύει παντελῶς τὸν κατασκευαστὴ τοῦ ἀλφαβήτου ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος ὕλικου καὶ δὲν τὸν δεσμεύει νὰ ἐπιλέξῃ π.χ. γιὰ τὸ σύμφωνα π κάποιον ὑποχρεωτικὰ ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν συλλαβογραμμάτων τοῦ π. 'Η νέα ιδέα δημιουργεῖ τίς προϋποθέσεις

και για την άπλοποίησι της γραφής με την επιλογή των πλέον απλών συμβόλων. Εάν τα ήδη υπάρχοντα δεν καλύπτουν την ανωτέρω απαίτησιν, τότε κανείς λόγος δεν εμποδίζει την δημιουργία νέων.

9. Τα όνόματα των γραμμάτων.

9.1. Τα όνόματα των νέων γραμμάτων είναι δυνατόν άλλα να εδόθησαν κατά την στιγμή της δημιουργίας των και άλλα αργότερα λόγω της ομοιότητός των με διάφορα αντικείμενα, πράγματα κ.τ.λπ. [2]. Το προβαλλόμενο υπό διαφόρων έρευνων έπιχειρημα, ότι το αλφάβητο είναι Σημιτικής κατασκευής, έπειδή αρκετά όνόματα των γραμμάτων αιτιολογούνται εκ των Σημιτικών γλωσσών, είναι ασθενέστατο, διότι:

9.2. Εάν τα όνόματα των γραμμάτων και μόνον αποτελούν την απόδειξιν της καταγωγής του αλφαβήτου, τότε ή αλλαγή της ονομασίας των θα απέδιδε σε αυτό και αλλαγή της καταγωγής του. Στην Έλληνική επί παραδείγματι θα ήδυνάτο να είναι: Λ= Λαβίς, Μ= Μαστός, Κ= Κοπή κ.λπ.

Άκραίο παράδειγμα αποτελεί ή άφαίρεσις υπό των Ρωμαίων των ονομάτων των γραμμάτων, άφου είναι γνωστόν ότι οί Ρωμαίοι δεν διέτηρησαν τά όνόματα του υίοθετηθέντος Έλληνικού αλφαβήτου, τά όποια αρχικώς και αυτοί έδέχθησαν [3]. Η ονομασία του Λατινικού αλφαβήτου ως «Άμπεσεντάριουμ» έλήφθη εκ των τεσσάρων πρώτων γραμμάτων Α (α), Β (μπέ), Γ (σέ), Δ (ντέ). Εάν τά όνόματα λοιπόν είναι ή μοναδική παράμετρος για την απόδειξιν της καταγωγής του αλφαβήτου, τότε το Λατινικόν αλφάβητον ως μη έχον όνόματα στερείται καταγωγής, συμπέρασμα προφανώς παράλογον.

9.3. Η ονομασία των γραμμάτων υπό των Σημιτών ύποδεικνύει την προσκόλλησιν τους σε ιερογλυφικό πρότυπο γραφής, και όχι την υπ' αυτών δημιουργία του αλφαβήτου.

Συμπέρασμα 5ον: Τα όνόματα των γραμμάτων του αλφαβήτου δεν αποδεικνύουν την καταγωγή του.

10. Η ομοιότης γραμμάτων του Άλφαβήτου μετά συμβόλων της ΓΓΒ.

Εάν το αλφάβητον έδημιουργήθη υπό των Έλλήνων, προφανώς για την δημιουργία του θα έχρησιμοποιήθη ύλικο του Έλλαδικού χώρου. Είς ένα συγκριτικόν πίνακα (π.χ. τόν δημοσιευθέντα υπό του Α. Έβανς) γραμμάτων, όπου καθίσταται φανερόν, ότι πολλά γράμματα του αλφαβήτου έχουν τά ανάλογά τους στίς Έλληνικές προαλφαβητικές συλλαβικές γραφές. Ακόμη δέ ώρισμένα από αυτά δυνατόν να έπελέγησαν και από στοιχεία Έερογλυφικής γραφής του Έλλαδικού χώρου, άγνωστα σ' έμάς.

11. Έπίλογος.

Η γραφή ως διαδικασία καταλήγουσα εις τό φθογγικό αλφάβητο παρουσιάζει δύο εκ διαμέτρου αντίθετες κατευθύνσεις, άφου ή φωνητική προσέγγισις του φθόγγου αποτελεί καθαρώς αναλυτική διαδικασία, εκκινούσα εκ πολλών (λέξεις) και καταλήγουσα σε έναν (φθόγγο), ενώ ή γραφή της λέξεως αποτελεί καθαρώς συνθετική διαδικασία γινομένη διά της συνθέσεως περισσότερων του ενός απλών και ανεξάρτητων φθογγογραμμάτων. Εκ της άνωτέρω αναπτύξεως καθίσταται σάφες, ότι ό Έλλαδικός χώρος με τά διάφορα αυτόδυναμα συστήματα γραφής απέτελεσε γόνιμον έδαφος, όπου ή προηγούμενη διαδικασία ανεπτύχθη και έτελειώθη. Τό φθογγικό αλφάβητο απέτελεσε την τελική κατάληξιν της μακράς και έπιπόνου ιστορίας της γραφής στον Έλλαδικό χώρο, της όποίας οι κυριώτεροι σταθμοί ήσαν: Έερογλυφική, ΓΓΑ, ΓΓΒ, Άρχαιοκυπριακή/φθογγικό αλφάβητο, με αντίστοιχη φωνητική προσέγγισιν λέξης/συλλαβή/φθόγγος. Όλη ή διαδικασία δημιουργίας του φθογγικού αλφαβήτου άνευρίσκεται αυτούσια στην παράδοσιν της γραφής του Έλλαδικού χώρου, χωρίς να έχη ανάγκην από έξωθεν έπιδράσεις, συμπληρώσεις και προσθήκες.

Η ΓΓΒ του Έλλαδικού χώρου, αποτελούσα τό προτελευταίο βήμα και στην κυριολεξία τό παρ' όλίγον αλφάβητο, άφ' ενός μέν διά της συλλαβικής της φύσεως πολύ καλώς προσηρμοσμένης στην άρχιτεκτονική δομή της Έλληνικής γλώσσης, άφ' έτέρου δέ διά των μειονεκτημάτων της, παρέσχε την δυνατότητα να συλληφθη και να ύλοποιηθη ή έννοια του συμφωνικού φθόγγου.

Ούτως είπείν, ή δημιουργία του φθογγικού αλφαβήτου όφείλεται στην φύσιν της Έλλαδικής γλώσσης και μόνον σ' αυτήν.

Βοηθήματα:

1. *Ιστορία του Έλληνικού Έθνους* της Έκδοτικής Άθηνών, τόμος Α.
2. Ξ. Λίβα, «*Η Αιγής*», έκδοσις Χ. Συνοδινός, Άθήναι 1956.
3. *Μεγάλη Έλληνική Έγκυκλοπαίδεια* Παύλου Δρανδάκη, λήματα «Φοίνικες», «Γραφή», «Άλφάβητο», «Ρωμαίοι», «Σημιτικά Γλώσσα», «Σουμέριοι», «Λίνος», «Παλαμήδης».
4. Ιωάννου Κ. Προμπονά, «*Σύντομος Είσαγωγή εις την Μυκηναϊκήν Φιλολογίαν*», Έκδόσεις Συμμετρία, 1989.
5. John Chadwick, «*Γραμμική Β και συγγενικές γραφές*», έκδόσεις Παπαδήμα, 1992.
6. David W. Packard, «*Minoan Linear A*», University of California Press, 1974.
7. Γεωργίου Μπαμπινιώτη, «*Συνοπτική Ιστορία της Έλληνικής Γλώσσης*», Άθήνα 1985.
8. Πώλ Φώρ, «*Η καθημερινή ζωή στην Κρήτη την Μινωική Έποχή*», έκδοσις Δ. Παπαδήμα, 1990.

Παιδεία και ἄ-φθονία

Στὴν ἑλληνικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν παιδεία ὅ,τι προεῖχε ἦταν ἡ ἀρετὴ κι ὁ ἀνθρωπισμός. Πρῶτα λοιπὸν θὰ 'πρεπε νὰ κατακτήσῃ κανεὶς τὸ «δίπλωμα ἀνθρώπου» καὶ κατόπιν ἐπαγγελματικὸ δίπλωμα, γιατί πίστευαν ἀκράδαντα ὅτι ὁ ἄνθρωπος τότε μόνο μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ «ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους», ὅταν «ἄνθρωπός ἐστι». Πεπαιδευμένοι ὄντες καὶ μορφωμένοι γνώριζαν τίς δυνάμεις τους καὶ τίς πιθανὲς ἐπιδόσεις τους, ἤξεραν τί ζητοῦσαν κι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ καταστρώνουν προγράμματα καὶ νὰ τὰ ἐκτελοῦν μὲ ἀκρίβεια. Ἀπηλλαγμένοι ὡσαύτως ἀπὸ πάθη κι ἀνεξέλεγκτες θελήσεις, ἐπιδίδοντο ἀπερίσπαστοι στὸ ἔργο τους, μ' ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία ἔργων «θαυμαστῶν καὶ μεγάλων» καὶ καταστάσεων ἄ-φθονίας (ἐλλείψεως φθόνου).

Πράγματι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ «ἦσαν πλουτοδότες καὶ δωρηταί», μεγάλοι εὐεργέτες τῶν ἀπαιδευτῶν κι ὑποανάπτυκτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι «τοὺς ἤθελαν καὶ τοὺς λάτρευναν» σύμφωνα μὲ τὸν Ἀριστοτέλη. Τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν πλούσιοι –πλούσιοι σὲ ιδέες, σὲ ψυχικὰ χαρίσματα, σὲ ἔργα ἀρετῆς καὶ σὲ ἀγαθὰ– γίνεται καταφανὲς ἀπ' τὴν ἄ-φθονη κι ἀνεξάντλητη πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ τους κληροδοσία, διὰ τῆς ὁποίας τρέφονται πνευματικὰ χιλιετίες τώρα οἱ «ὀρεγόμενοι τοῦ εἰδέναι» (ἀλλὰ κι οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ὅλον τοῦ κόσμου, ποὺ ζοῦν ἀνασκάπτοντας τὴν ἑλληνικὴ γῆ!..).

Σήμερα δὲν ἔχουμε παιδεία, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πτωχοὶ τόσο σὲ ὑλικά ἀγαθὰ ὅσο καὶ σὲ πνεῦμα. Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ διαφορετικὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι κλέβουν; Παρακολουθώντας κανεὶς τὸ δελτίο εἰδήσεων θλίβεται. Ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Κράτους, θρησκευτικοὶ ταγοὶ καὶ μεγαστᾶνες τοῦ πλούτου καταγγέλλονται ὡς κοινοὶ κλέπτες (ὅπως διασημότητες τοῦ πνεύματος συλλαμβάνονται νὰ κλέπτουν κι αὐτοὶ τίς ιδέες τῶν Ἀρχαιοελλήνων).

Ἐπ' αὐτῷ ἔχει ἀσφαλῶς μιὰ μορφή ἐκπαίδευσης, ποὺ εἶναι σταθερὰ προσανατολισμένη νὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καλοὺς δουλευτές, «τέλειους τῆς τοῦ (κατ' εἰδικότητα) πράγματος ἀρετῆς» μόνον ποὺ κι αὐτὸ σπάνια ἐπιτυγχάνεται, ἀφοῦ δὲν διδάσκεται ἡ καθόλου ἀρετὴ τοῦ πράγματος, μ' ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργία ἀντιθετικῶν ἔργων, ποὺ ἀλληλοεξουδετερώνονται.

Ὅ,τι ὅμως χαρακτηρίζει τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, εἶναι ἡ ἀπουσία αὐτογνωσίας. Μπορεῖ νὰ 'χῃ πολλὲς γνώσεις περὶ πολλῶν, τοῦ λείπει ὅμως ἡ γνώση. Δὲν ξέρει ποῖός εἶναι, ποῦ πηγαίνει, τί ζητεῖ, ποιὲς δυνατότητες ἔχει, μ' ἀποτέλεσμα νὰ δρᾷ καὶ νὰ κινηταὶ ἐντελῶς ἀπρογραμμάτιστα, τυχαῖα. Ἀνίκανοι νὰ προσανατολισθοῦν ὀρθῶς ἐπαγγελματικά –ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν τίς κλίσεις καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά τους– καταφεύγουν σὲ τυχαῖες ἐπιλογές, ποὺ συγκρούονται μὲ τὴ φύση τους, μ' ἀποτέλεσμα τὴν ἀποτυχία. Σήμερα ὅλοι δουλεύουν, ἐλάχιστοι ὡστόσο παράγουν ἔργο. Πραγματικοὶ δοῦλοι ἐξαπατοῦν τόσο τοὺς ἐργοδότες τους ὅσο καὶ τὸν ἑαυτὸν τους, προκειμένον ν' ἀντέξουν τὸ βᾶρος τῆς ζωῆς. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀναξιότητος ὅμως τοὺς καταδιώκει καὶ τοὺς μεταβάλλει σὲ κακοὺς, μνησικάκους, φθονεροὺς. Πτωχοὶ στὴν παραγωγή

ἔργου, πτωχοὶ σὲ ἱκανότητες καὶ δεξιότητες, πτωχοὶ σὲ αἰσθήματα καὶ ἰδέες μισοῦν οἰονδήποτε ἐπιτυχημένο συνάνθρωπό τους, κάθε δημιουργικὸ ἄνθρωπο. Τὸ χειρότερο εἶναι, ὅτι φθονοῦν κι αὐτὰ ταῦτα τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἀρετὴ, ἐναντίον τῶν ὁποίων συνασπίζονται στρατιᾶς ὁλόκληρες τῶν ἀποτυχημένων φθονερῶν.

Φορεῖς καὶ ἀρχιερεῖς τοῦ φθόνου εἶναι καὶ οἱ μεγαλοσχήμενες πολιτικοί, πνευματικοί, θρησκευτικοί καὶ στρατιωτικοί «ταγοί», οἱ ὁποῖοι, γνωρίζοντας τὴν ἀσημαντότητά τους, παρατηροῦν καὶ ἐντοπίζουν κάθε ζωογόνο πνοή, κάθε δημιουργικὴ κίνηση, προκειμένου νὰ τὴν μειώσουν, νὰ τὴν συκοφαντήσουν καὶ νὰ τὴν καταστρέφουν, στρέφοντας ἐναντίον της τίς ἀ-πρόσωπες, ἐκδικητικὲς μάζες, πού ζοῦν καὶ κινοῦνται μὲ μόνη κινητήρια δύναμή τους τὸ φθόνο. Προϊὸν-γέννημα τοῦ φθόνου ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἰσότητος, τοῦ δόγματος αὐτοῦ, σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο οἱ εὐ-φνεῖς, οἱ δημιουργικοί, οἱ παραγωγικοί καὶ γενικά οἱ χαίροντες ἀ-φθονίας εἶναι «ἴσοι» μὲ τοὺς ἡλίθιους, τοὺς ἄπραγους καὶ τοὺς μειονεκτικούς, καὶ οἱ πρῶτοι ἐτέθησαν ὑπὸ διωγμὸν ἐπὶ αἰῶνες ἢ «μεσαιῶνες» ὁλόκληρους, μ' ἀποτέλεσμα νὰ μὴν τολμοῦν –ὅπως κι ἡ ἀρετὴ– νὰ κυκλοφορήσουν στὸ δρόμο.

“Ὅ,τι ὅμως ἐπέσυρε τὴν ὀργὴ τῶν φθονερῶν αὐτῶν ἐξουσιαστῶν ὑπῆρξε ἡ Ἑλλάς καὶ τὰ δημιουργήματά της, πού γνώρισαν τὸ καταστρεπτικὸ μένος τους σ' ὅλο του τὸ «μεγαλεῖο». Μποροῦμε νὰ ποῦμε, πὼς αἰῶνες ὁλόκληρους ἄλλο δὲν ἔκαναν ἀπ' τὸ νὰ καταστρέφουν, νὰ συκοφαντοῦν καὶ νὰ παραχαράσσουν τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα, σφαιγιάζοντας συγχρόνως τοὺς Ἕλληνες.

Σήμερα δὲν ἔμεινε τίποτε γιὰ καταστροφὴ. Ἐμεινε ὅμως ὁ φθόνος, πού 'χει πλημμυρίσει τίς ψυχὲς ἐξ-ουσιαστῶν κι ἐξ-ουσιαζόμενων, τυράννων καὶ δούλων, κεφαλαιοκρατῶν-καπιταλιστῶν καὶ «ἐργαζομένων». Φθονοῦν οἱ ἐξ-ουσιαστὲς τοὺς δούλους γιὰ τὰ τάχα προνόμιά τους ὅμως κι οἱ δοῦλοι φθονοῦν τοὺς ἐξ-ουσιαστὲς, ἐπειδὴ κατέχουν θέσεις πού δὲν τοὺς ἀνήκουν. Φθονοῦν οἱ πολιτικοὶ τοὺς ψηφοφόρους τους, πού ἀπολαμβάνουν τὴν ἀσφάλεια καὶ ἡσυχία τους· φθονοῦν ὅμως κι οἱ ψηφοφόροι τοὺς πολιτικούς, πού, ἂν καὶ ἀνάξιοι τοῦ παντός, ἐπιμένουν νὰ νομοθετοῦν γιὰ λογαριασμό τους. Μιὰ ἀπλὴ ἀφορμὴ, ἓνας ἀπλὸς σπινθήρας θὰ ἐξαρκέσει ἴσως νὰ πυρπολῇ τοὺς πάντες.

Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν μένει παρὰ οἱ ἀρμόδιοι ν' ἀποκαταστήσουν τὴν κλασσικὴ παιδεία ὅσο εἶναι καιρὸς, μιὰ καὶ ἡ δουλολογία ἐκπαίδευση τῶν ἐξ-ουσιαστῶν τείνει νὰ καταστῇ μοιραία καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Διότι ἡ ἐκπαίδευση, πού ἀποσκοπεῖ στὴν ἀπόκτηση χρημάτων ἢ δύναμης ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἐξουσιαστικῶν, εἶναι «θάνατος καὶ ἀνελευθέρια καὶ οὐκ ἀξία τὸ παράπαν παιδεία καλεῖσθαι», σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα. «Μόνον ἡ Παιδεία, ὅπως ἡ εὐφορη χώρα, φέρνει ὅλα τὰ ἀγαθὰ».

Ἐπειδὴ ὥστόσο γνωρίζουμε, ὅτι οἱ ἐξ-ουσιαστὲς δὲν νοιάζονται γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν εὐδαιμονία του κι ὅτι τοὺς βολεύουν καλύτερα οἱ ἄμορφες κι ἀμόρφωτες μάζες, πού τοὺς χειροκροτοῦν ὑβρίζοντάς τους, γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν ἔχουμε παρὰ ὁ καθένας νὰ φτιάξῃ τὴν αὐτο-παιδεία του. Εἶναι τὸ μόνον ἀσφαλὲς καὶ δυνατόν.

Πάν Αἰόλος

ΚΩΝ. Β. ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ*

Ἡ ἀπάτη τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Μητέρα Γλῶσσα

ΓΕΝΙΚΑ

Ἡ πρακτικὴ καὶ ἡ λογικὴ ἀνάλυση τῶν διαφόρων γεωγραφικῶν παραγόντων, οἱ ὅποιοι σχετίζονται μὲ τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας», μποροῦν νὰ ὀδηγήσουν σὲ ἀπόψεις καὶ συμπεράσματα, ποὺ διατυπώνονται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἀναιροῦν ἢ ἀπορρίπτουν τὰ ὅσα ἔχουν διατυπωθεῖ μέχρι σήμερα γιὰ τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴ ὁμογλωσσία».

Σὰν σημεῖο ἀναφορᾶς καὶ συσχετίσεως τῆς παρουσίας ἐρευνᾶς ἐλήφθησαν ὅσα ἀναφέρονται στοὺς δύο πρώτους τόμους τῆς «*Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO (ἐκδ. Χ. Τεγοπούλου-Ν. Νίκα 1970) γιὰ τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴ ὁμογλωσσία», οἱ ὅποιοι καλύπτουν τὴν ἱστορία τοῦ Κόσμου ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους μέχρι τὸ ἔτος 500 π.Χ. Ἡ UNESCO εἶναι μία ὁργάνωση ποὺ ἀνήκει στὸν Ὁργανισμὸ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν (ΟΗΕ) καὶ οἱ ἐκδόσεις της πρέπει νὰ ἔχουν παγκόσμιον κύρος. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ὅλον ἔργον ἀνετέθη σὲ διεθνή ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ 26 τακτικὰ μέλη καὶ 102 ἀνεπιστέλλοντα ἀπὸ 44 κράτη τῆς Ὑψηλίου, πλην βεβαίως τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διαθέτουσα «*ἀντικειμενικότητα σκέψης καὶ ἰσοδύναμη κρίση*» θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ δημιουργήσει ἓνα ἔργο παγκοσμίου καὶ ὁλοσχεροῦς ἀποδοχῆς.

Ἡ παραπάνω ἐπιτροπὴ τὰ ἐπιμέρους θέματα καὶ ἀντικείμενα τοῦ ἔργου πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του τὰ ἔθεσε γιὰ λεπτομερὴ ἐξέταση καὶ ἐγκριση στὶς ἐθνικὲς ἐπιτροπὲς τῶν κρατῶν μελῶν τῆς UNESCO. Οἱ παρατηρήσεις ἐκάστης ἐθνικῆς ἐπιτροπῆς ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ τελικοῦ κειμένου, ὅπως ἀναφέρεται στὴ σελίδα XII τοῦ προλόγου τοῦ Α' τόμου τῆς «*Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO. Κατὰ συνέπειαν ἡ εὐθύνη γιὰ ὅσα διατυπώθηκαν στοὺς δύο πρώτους τόμους περὶ τοῦ συνδέσμου τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας» καὶ τῆς «πρωτοελληνικῆς» ἢ «προελληνικῆς» ἢ Ἑλληνικῆς φυλῆς βαρύνει τὰ μέλη τῆς Ἑθνικῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ ἀντικρούσῃ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ τὶς διατυπωθεῖσες θεωρίες.

Δυστυχῶς, παρ' ὅλον ποὺ ὁ Πλάτων στὸ *Κρατύλο* (μετ. Κ. Ζάμπα, ἐκδ. Γ. Φέξη 1910, σελ. 82) θεωρεῖ τὶς διάφορες θεωρίες περὶ τῆς δημιουργίας τῶν πρώτων ὀνομάτων «φλυαρίες», πολλοὶ σοφοὶ τοῦ προηγούμενου καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος παρουσίασαν σειρὰν θεωριῶν, ὅτι οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου προέρχονται ἀπὸ μίαν μητέρα γλῶσσαν, τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴν», ὅπως τὴν βάπτισαν ἀρχικά. Ὁ κόπος καὶ ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς θεωρίας αὐτῆς εἶχε σὰν μοναδικὸ στόχο νὰ πνίξῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν οὐσιαστικὴν πρωτοπορίαν τῆς Ἑλληνικῆς μητέρας γλῶσσας τοῦ κόσμου. Ἡ θέσις αὕτη ἐπιβάλλει τὴν γεωγραφικὴ ἀναζήτησι τῆς ἀφετηρίας ἢ τοῦ λίκνου τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας» καὶ τὶς πορεῖες τῆς ἐξαπλώσεώς της. Ἐκ τούτων θὰ προκύβουν οἱ παράγοντες τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀπορρίψεως τῶν διατυπωθεισῶν μέχρι τώρα θεωριῶν καὶ κατ' ἀνάγκην ἡ ἀνασυγκρότησι τῶν πραγματικῶν ἱστορικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ τὴν προμήτορα τῶν γλωσσῶν τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης.

* Ὁ κ. Κ.Β.Κ. εἶναι τοπογράφος, ταξίαρχος ἐ.ἀ. τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ, συγγραφεὺς πολλῶν ἐρευνῶν ἀναφερομένων στὴν ἀπώτερη ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ εἰδικευμένος στὶς δορυφορικὲς ἐπικοινωνίες.

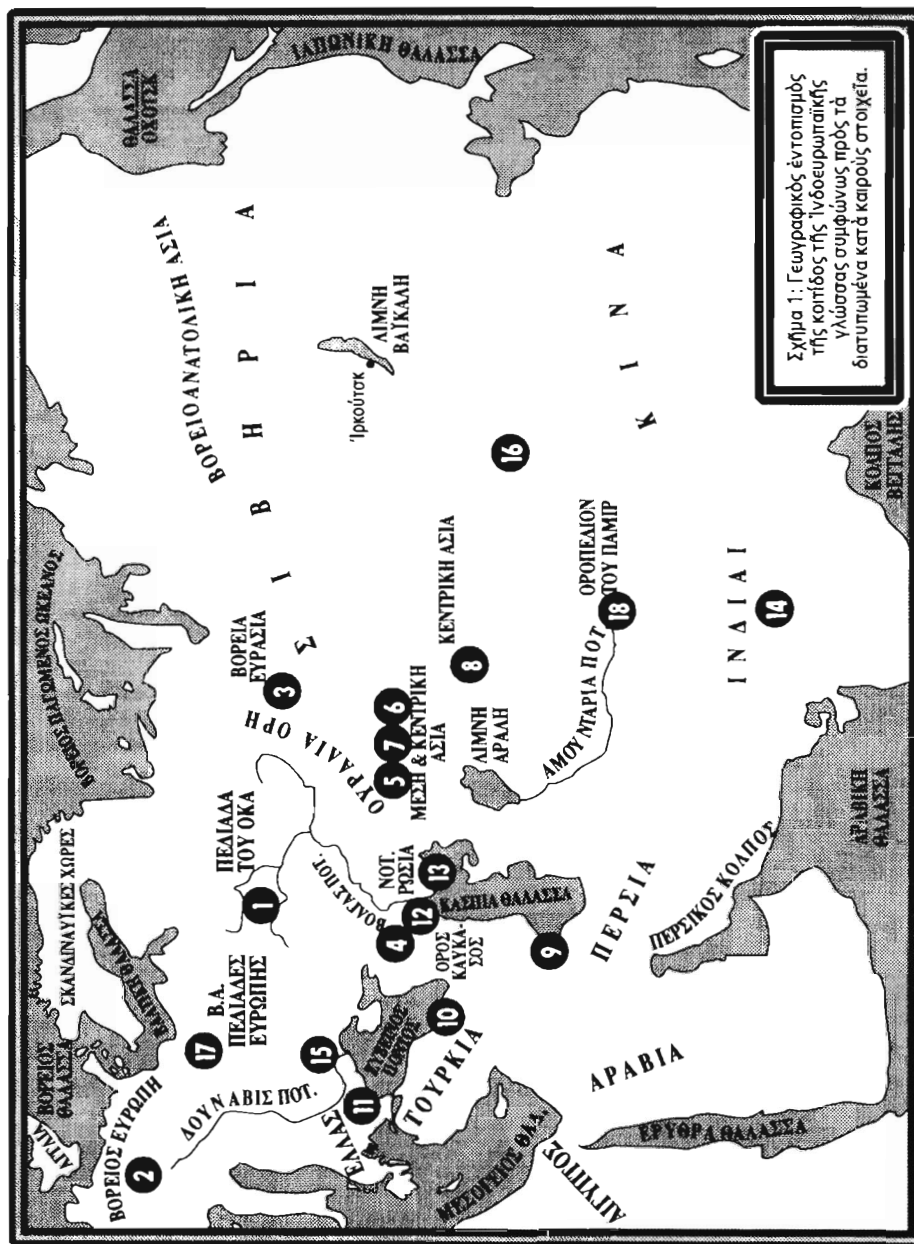
1. ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ «ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ»

Α. Ο Τζακέττα Χόουκς στη σελίδα 223 του Α' τόμου για την καταγωγή των «Ινδοευρωπαϊκών» λαών (όχι της όμογλωσσίας) σημειώνει: «Ο λαός και ο πολιτισμός του Φατγιάνοβο της Κεντρικής Ρωσίας (στην κοιλάδα Όκα, Άνω Βόλγα και στα γύρω ύψιπεδα), όπως και ο Ποντιακός, την εποχή της μεγαλύτερης έκτασής τους, στην άρχή της 2ας χιλιετηρίδος (2000 π.Χ.)», κατείχαν μεγάλες περιοχές ανάμεσα στο Βόλγα και στη Βόρειο Θάλασσα, όπως δείχνει η θέση 1 του Σχήματος 1. Στη σελίδα 226 του ίδιου τόμου συμπληρώνει: «Στο σημείο αυτό, όπου φθάσαμε και όπου το κεφάλαιο αυτό πρέπει να κλείσει, γύρω στο 2000 π.Χ. οι πελώριες εκτάσεις της Κεντρικής και Βόρειας Ευρασίας κατοικούνταν άκομμη μονάχα από σκόρπιες φυλές κυνηγών-ψαράδων».

Β. Ο σερ L. Woulley στη σελίδα 345 του ίδιου τόμου καταχωρεί: «Στην άρχή της 2ας χιλιετηρίδας (2000 π.Χ.) φυλά της Ίνδοευρωπαϊκής όμοεθνίας (όχι λαών ή πολιτισμών, όπως χαρακτηρίζονται πιο πάνω) καταγόμενα ίσως από τη Νότια Ρωσία άφησαν τις πατρίδες τους για κάποια άγνωστη αίτία και περνώντας τον Κανκασο (θέση 4 του Σχήματος 1), ξεχύθηκαν προς τα ανατολικά και δυτικά (δηλαδή προς τα νότια παράλια της Κασπίας Θαλάσσης και το Ίράν και προς την Μ. Άσίαν αντίστοιχα), ένας όπλισμένος συρφετός, συνοδευόμενοι από τις γυναίκες και τα παιδιά τους, αναζητώντας καινούργιους τόπους να ζήσουν, όχι σαν απόδρητοι μετανάστες σε μία ξένη γη, αλλά σαν κύριοι σε μία δικιά τους χώρα (χωρίς να χαρακτηρίζονται ως κατακτητές)».

Γ. Οί Λουίτζι Παρέτι, Πάολο Μπρέτσι και Λουτσιάνο Πετέκ στη σελίδα 744 του Β' τόμου της «Ιστορίας της Άνθρωπότητας» της UNESCO σημειώνουν: «Περί τα μέσα του 14ου π.Χ. αιώνα (δηλαδή περί το 1350 π.Χ.) τα τρία μεγάλα Κράτη, το Χιτιτιτικό, το Άσσυριακό και το Αιγυπτιακό, πού οί κτήσεις τους συνόρευαν μεταξύ τους, είχαν πετύχει μίαν ισορροπία δυνάμεων. Βρίσκονταν όμως σε κίνδυνο και ή πιο σοβαρή απειλή προήλθεν από τις όρδες των νέων μεταναστών πού κατέκλυαν τα έδάφη τους. Τα νομαδικά και ήμιομαδικά πολεμικά φύλα, τα διασκορπισμένα στις άπέραντες στέπες της Μέσης Ευρασίας βρίσκονταν αδιάκοπα σε κίνηση. Πολλά από τα μεταναστευτικά αυτά κύματα έπληθύνονταν τους καλονμένους Ίνδοευρωπαϊκούς λαούς, πού ανεξάρτητα από τα άρχικά τους φυλετικά στοιχεία (;) ζούσαν από πολύν καιρό στις γειτονικές περιοχές (πού; εκεί πού ζούσαν οί όρδες των νομάδων, στις άπέραντες εκτάσεις της μέσης Ευρασίας ή στη νότιο Ρωσία ή ανάμεσα στο Βόλγα ποταμό και στη Β. Θάλασσα). Οί μεταναστεύσεις των Ίνδοευρωπαίων, πού σπρώχθηκαν στην Ίταλία και στις δυτικές περιοχές της Ευρώπης (από ποιόν σημείον της ύδρογείου);, καθώς και της ομάδος πού πήρε τον ανατολικό δρόμο και έφθασε στην Ίνδία (από πού; θα εξετασθούν, όταν έλθη ή σειρά τους. Έδώ θα εξετάσουμε το πολύπλοκο μεσαίο μεταναστευτικό στρώμα, πού το άποτελούσαν οί λαοί με την Έλληνική, την Μακεδονική, την Θρακοφρονική και Ίλλυρική διάλεκτο, οί όποιοι μετακινήθηκαν διαδοχικά στα Βαλκάνια, στην Μ. Άσίαν και πέρα από τις περιοχές αυτές (όπου υπάρχει ή Μεσόγειος Θάλασσα ή ή Μέση Άνατολή και ή Αίγυπτος). Η κίνηση αυτή είχε άρχισι σε μία εποχή πολύν παλιότερη – πιθανώς από την εποχή του Χαλκού ή την πρώιμη εποχή του Όρειγάλκου, όταν οί έμπροσθοφυλακές του λαού των “Έλλήνων” εισέδυσαν στην Έλληνική Χερσόνησο».

Και στη σελίδα 776 του ίδιου τόμου προστίθεται: «Οί συνθήκες στην Κεντρική και Βόρεια Ευρασία (θέσεις 3, 5, 6 και 7 του Σχήματος 1) κατά την περίοδο πού εξετάζεται σ' αυτό τον τόμο (τα κύρια ιστορικά γεγονότα από το 1200 έως το 500 π.Χ.) είναι γνωστές άμεσα μόνο από αρχαιολογικές ανακαλύψεις, πού κάθε άλλο παρά συμπληρωμένες είναι ακόμη, ώστε να μās επιτρέψουν να συναγάγουμε αξιοπίστα και λεπτομερή συμπεράσματα για τις συνθήκες αυτές: ούτε πού έχουν εξ άλλου μελετηθή ακόμη τα εύρηματά τους συστηματικά τουλάχιστον κατά τον κανόνα... Παρ' όλα αυτά είναι δέβαιοι, πώς γύρω στα τέλη της 2ας χιλιετηρίδος (1200-1000 π.Χ.) ύπήρχαν νομάδες ίππεις, πού εξέτρεφαν κτήνη (όπως ύπήρχαν και στην άρχή της 2ας χιλιετηρίδος σκόρπιες φυλές κυνηγών-ψαράδων στη Κεντρική και Βόρεια Ευρασία ή όπλισμένους συρφετός στη Νότια Ρωσία: παράγραφος Α και Β πιο πάνω). Ο τρόπος αυτός της ζωής έφθασε πρώτα στην Άνατολική Ευρώπη (από την Κεντρική και Βόρεια Ευρασία στη Ρωσία-Ουκρανία-Πολωνία-Ούγγαρία;) κι ύστερα στη Βορειανατολική Άσία (προς Βορειοανατολική Σιβηρία μέχρι τον Βερίγγειο Πορθμό);, αλλά γρήγορα άπλώθηκε στις στέπες της Κεντρικής Άσίας (από την Κεντρική Ευρασία στις στέπες της Κεντρικής Άσίας, δηλαδή στην Κεντρική Σιβηρία, Καζακιστάν, Τατζικιστάν;) και τελικά (έφθασε) στην περιοχή της λίμνης Βαϊκάλης (και στο σημερινό Ίρκουτσκ της Κεντρικής Σιβηρίας, δηλαδή από την Κεντρική Ευρασία κατέληξε στην Κεντρική Σιβηρία;). Κατά την περίοδο αυτή (τέλος της 2ας χιλιετηρίδας, 1200-1000 π.Χ.) πολλές φυλές και γλώσσες – Ίνδοευρωπαϊκή (;), Ουραλική, Τουρκομογγολοτουγγική, Κανκασιανική και Θιβετιανική – ανακατεύονται στην άπέραντη αυτή περιοχή (από τα Ουράλια όρη μέχρι τον Ειρηνικό Όκεανό και από τον

(Τεχνική επεξεργασία χάρτη: Νίκος Κουλαντάκης).

Βόρειο Παγωμένο Ωκεανό μέχρι τὰ ὄρη τῶν Ἱμαλαίων ἀνακατεύονται πέντε γλώσσες καὶ παράγουν τι;) καὶ ὅλες μαζί μποροῦμε νὰ τίς ἀναγνωρίσουμε στοὺς νομάδες πὺν εἰσέβαλαν στὴν Τουρκία κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν; (!!! Θεὲ καὶ Κύριε, ὑπῆρχε «Τουρκία» κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν;). Εἶναι πιθανὸν πὺς οἱ νομάδες αὐτὲς ἐπαιξαν κάποιο ρόλο (πὺν καὶ πότε;); πὺν δὲν μποροῦμε νὰ τὸν προσδιορίσουμε ἀκριβῶς στὴν πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη καὶ στὶς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐθνῶν κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες (τοὺς πρὶν τοῦ 5ου μετὰ Χριστόν ἢ τοὺς πρὶν τοῦ 1200 π.Χ.); καὶ στὸν σχηματισμὸν ἐνὸς πολιτικοῦ συνόλου (ποίου;). Δὲν μᾶς εἶναι ἀκόμη δυνατὸν μὲ βεβαιότητα, μ' ὅλο πὺν οἱ ἀρχαιολογικὲς μαρτυρίες (πὺν, ἀπὸ ποιούς καὶ πότε;); συνεχῶς πολλαπλασιάζονται, ν' ἀποδώσουμε στὴν κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τίς ομάδες (τῶν νομάδων) τὸ ἀκριβὲς ἔργο της στὸ πῶρο καὶ στὸ χρόνο (πρᾶγμα πὺν φανερώνει ὅτι ὁ γεωγραφικὸς πῶρος τῆς ἀφειτηρίας, τῆς δράσεως καὶ τὰ χρονολογικὰ ὅρια εἶναι ἀπροσδιόριστα)».

Δ. Στὴ σελίδα 786 τοῦ ἰδίου τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» ἀναφέρεται: «Οἱ τόποι πὺν ἔζησαν οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι πρὶν ἀπὸ τὴν διασπορά τους δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ προσδιορισθοῦν (!!!). Εἶναι πιθανὸν συνεπῶς, νὰ ἔγιναν ἀλλεπάλληλες μετακινήσεις, πὺν ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία (θέση 8 τοῦ Σχήματος 1) πρὸς τὴ ζώνη πὺν ἐκτείνεται βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Κανκάσου (μᾶλλον τοῦ Κανκάσου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου), ἐκεῖ πὺν οἱ Πέρσες τοποθετοῦσαν τὴν φυλὴν *Aryana Vaego* τους, τὴν πατρίδα τῶν Ἀρίων (καὶ ἂς μὴν εἶχαν ποτὲ κατὰ τὰ προϊστορικά χρόνια καμμία σχέση μὲ τὸν Κανκάσο καὶ τὸν Εὐξείνου Πόντο)». Στὴν ἰδία σελίδα ἀναφέρεται ἀκόμη, ὅτι: «Οἱ δύο Ἰνδοευρωπαϊκὲς ομάδες (πὺν στὴ σελίδα 744 παρ. Γ πρὸ πάνω ἀναφέρονται ὡς τρία μεταναστευτικὰ στρώματα) χωρίστηκαν στὴν ἀνατολικὴ ἢ τὴν Ἀρία ομάδα, πὺν πιθανότατα περιελάμβανε τοὺς λαοὺς πὺν μιλοῦσαν (ἤδη) τίς Ἰρανικὲς διαλέκτους (θέση 9 τοῦ Σχήματος 1), στὶς ὁποῖες συγκαταλέγοντο ἡ Παλαιοϊρανικὴ, ἡ Μηδικὴ, ἡ Σκυθικὴ καὶ ἡ Μεσοϊρανικὴ. (Κατάπληξη προσένει, πὺς ἡ Σκυθικὴ συμπεριελήφθη στὶς Ἰρανικὲς διαλέκτους, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐχρησιμοποιεῖτο στὶς περιοχὲς βορείως τοῦ Κανκάσου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). Στὴ δυτικὴ ομάδα, πὺν περιελάμβανε τὴν νεογεττικὴν διάλεκτο (θέση 10 τοῦ Σχήματος 1: ἄραγε ὑπῆρχε καὶ παλαιογεττικὴ διάλεκτος; πὺν καὶ πότε;), στὴν ὁποῖαν συγκαταλέγοντο ἡ Φρυγικὴ, ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ἰλλυρικὴ, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Κελτικὴ, ἡ Γερμανικὴ καὶ ἄλλες. Οἱ μαρτυρίες πὺν διατηρήθηκαν μέχρι σήμερα γιὰ τίς πρῶτες περιόδους τῶν διαφορῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν διαλέκτων εἶναι σχετικὰ νέες (ἀπὸ τὸ 1813 μ.Χ., ὅταν ὁ Τ. Γιάγκ ἐφεῦρε τὸν ὄρον «Ἰνδοευρωπαϊκὴ ὁμογλωσσία» καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἀποτελεῖ μαρτυρίαν, ἀλλὰ ὑπόθεση ἄνευ τόπου καὶ χρόνου). Μόνο γιὰ τὴν νεογεττικὴν καὶ τὴν ἑλληνομηδικὴν μποροῦμε ν' ἀνατρέξουμε στὰ μέσα τῆς 2ας χιλιετηρίδας (δηλαδὴ περὶ τὸ 1500 πρὸ Χριστοῦ)». Καὶ ὅλ' αὐτὰ λησμονοῦνται καὶ ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μετὰ τὰ καταχωρούμενα στὴ σελίδα 807 τοῦ δευτέρου τόμου, ὅπου σημειώνεται, ὅτι: «Ἀγνοοῦμε τίς ἀκριβεῖς γλωσσικὲς συνθήκες πὺν ἐπικρατοῦσαν στὴν περιοχὴ τοῦ Κανκάσου, ὅχι μόνο κατὰ τὴν περίοδο 1200-500 π.Χ., ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν ἀρχαιότητα. Στὶς δόριες περιοχὲς ἐξ ἄλλου (τοῦ Κανκάσου) δὲν μπορεῖ νὰ εἶχαν εἰσθῶν ἀκόμη οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι ξένοι (Ἰρανοί, Ὀσῳῆτες, Ρῶσοι, Σλαῖοι) καὶ οἱ Τουρκοτάταροι, πὺν ζοῦν σήμερα ἐκεῖ».

Ε. Στὴ σελίδα 792 τοῦ ἰδίου τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» καταχωρεῖται: «Οἱ Ἰλλυριοί, ἓνας Ἰνδοευρωπαϊκὸς λαός, μ' ὅλο πὺν δὲν ἔχει ἀποσαφηνισθῇ ἂν ἀνήκε στὸ ἀνατολικὸ στρῶμα ἢ ὁμάδα (πὺν περιελάμβανε τίς Ἰρανικὲς διαλέκτους, ὅπως ἀναφέρεται στὴν προηγούμενη παράγραφο ἢ αὐτὸ πὺν ἐφθασε στὴν Ἰνδία, ὅπως ἀναφέρεται στὴν παρ. Γ' πρὸ πάνω), ἢ στὸ δυτικὸ (πὺν περιελάμβανε τὴν «νεογεττικὴν διάλεκτο» μὲ τὴν Φρυγικὴ, Ἑλληνικὴ, Ἰλλυρικὴ, Ἰταλικὴ, Κελτικὴ, Γερμανικὴ καὶ ἄλλες κατὰ τὴν προηγούμενη παράγραφο ἢ πρὸς Ἰταλίαν καὶ Δυτικὴν Εὐρώπην κατὰ τὴν παράγραφο Γ') ἢ στὸν ἐνδιάμεσο τύπο, στρῶμα ἢ ὁμάδα (πὺν τὸ ἀποτελοῦσαν οἱ λαοὶ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ, τὴν Μακεδονικὴ, τὴν Θρακοφρυγικὴ καὶ Ἰλλυρικὴ διάλεκτο, οἱ ὁποῖοι μετακινήθηκαν διαδοχικὰ πρὸς τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κατὰ τὰ λεγόμενα τῆς παραγράφου Γ'), ἀσφαλῶς ἄρχισαν τὴ διείσδυσή τους ἀπὸ τὰ βορειοανατολικά Βαλκάνια (θέση 11 τοῦ Σχήματος 1), τὸ ἀργότερο κατὰ τὸν 14ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. Ἀμεσες μαρτυρίες γιὰ τὴν γλῶσσα τῶν Ἰλλυριῶν ἐλάχιστες διατίθενται. Περιορίζονται σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ σύντομη περιγραφή ἀπὸ τὸ Σκούταρι τῆς Ἀλβανίας καὶ σὲ μερικὰ κύρια ὀνόματα».

Στ. Στὴ σελίδα 793 τοῦ ἰδίου τόμου ἀναφέρεται: «Ἀφοῦ, ὅπως εἶπαμε προηγουμένως, οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι, πρὶν διασκορπιστοῦν (παρ. Δ' ἀνωτέρω), εἶχαν κάποια γνώση τῶν μετὰλλων, οἱ ἀρχαιότερες περιόδοι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς λίθινης ἐποχῆς, πὺν λείψανά της ἀνακαλύφθηκαν στὴν Ἑλλάδα, ὑπῆρξαν χωρὶς ἀμφιβολία ἔργο ὅχι τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ τῶν αὐτοχθόνων λαῶν, πὺν ζοῦσαν ἐκεῖ (στὸν ἑλληνικὸ πῶρο τοῦ Αἰγαίου) πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς». Καὶ πρὸ κάτω συνεχίζεται: «Κλασσικοὶ (ἀρχαῖοι Ἑλληνες) συγ-

γραφείς, στηριζόμενοι σε πρόχειρα συμπεράσματα από τοπωνύμια, αναφέρονται συχνά στις αρχαίες φυλές (των αυτοχθόνων, που ήταν όπωσδήποτε αρχαιότερες των Ίνδοευρωπαίων), που, όπως υπέθεταν (οι αρχαίοι Έλληνες κλασικοί συγγραφείς), κατοικούσαν ανέκαθεν στην Έλληνική χερσόνησο, στους Πελαγούς, στους Λέλεγες, στους Κῆρες κ.λ.π.».

Στη συνέχεια στη σελίδα 794 του Β' τόμου σημειώνεται: «Οι Έλληνες υποδούλωσαν αυτούς τους προελληνικούς (αυτόχθονες) λαούς και πληθυσμούς, που εξακολουθούσαν ν' αναπτύσσουν τους χαρακτηριστικούς εκείνους πολιτισμούς της εποχής του Όρειάκλου (και της λιθίνης εποχής, όπως λένε πιο πάνω), που ανάλογα με την σφραγίδα της περιοχής τους ονομάζουμε Μινωικούς στην Κρήτη και Κυκλαδικούς στις νησιώτικες ζώνες, αλλά δεν τους εξόντωσαν τελείως. Οι Έλληνες, όπως και άλλοι λαοί (ποιοί);, έφθασαν κατά κύματα και δεν υπέταξαν όλους αυτούς τους πληθυσμούς (όχι λαούς) μαζί, σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η ελληνική χερσόνησος κατεχόταν από τους (Έλληνες) εισβολείς από αιώνες (πριν), σε μία εποχή που οι γηγενείς πληθυσμοί (οι αυτόχθονες, όπως λένε πιο πάνω) ήταν ακόμη έλειθιοι κάτοικοι των νησιών του Αιγαίου και των Ασιατικών άκτων (οι της άλλης Ελλάδος τί ήταν;). Μόλις κατά τον 15ον και 14ον αιώνα προ Χριστού υπέκυψαν τα Μινωικά βασίλεια της Κρήτης και στη θέση τους δημιουργήθηκαν νέα ελληνομυκηναϊκά κράτη, ενώ ταυτόχρονα ιδρύθηκαν οι πρώτες ελληνικές πόλεις στις ασιατικές άκτες».

Ζ. Οί Α. Τσακτοίρας και Π. Τιθέριος στο σχολικό βιβλίο της «Ιστορίας των Αρχαίων Χρόνων ως το 30 π.Χ.» (έκδ. του Όργανισμού Έκδόσεως Σχολικών Βιβλίων Ο.Ε.Δ.Β. 1990, σελ. 33) αναφέρουν: «Στις αρχές της 2ης χιλιετηρίδας (2000) π.Χ. έφθασαν και εγκαταστάθηκαν στην Ανατολική Μικρά Ασία (θέση 10 του Σχήματος 1) οι Χετταίοι, ένας λαός Ίνδοευρωπαϊκής καταγωγής. Το πιθανώτερο είναι ότι είχαν έλθει από την περιοχή του Καυκάσου (θέση 12 ή 9 του Σχήματος 1)».

Η. Ό Xendrix Willen van Loon στο βιβλίο του «Η Ιστορία της Ανθρωπότητας» (μετ. Π. Βραχιώτης, έκδ. Έκλεκτές Σελίδες 1951, σελ. 41) γράφει: «Τους ανθρώπους τους Ίνδοευρωπαίους τους λέμε έτσι, γιατί κατέκτησαν όχι μόνο την Εύρωπη, αλλά έγιναν και κυρίαρχη τάξη στις χώρες που σήμερα αποτελούν τις Ίνδιες.... Πολλούς αιώνες πριν εμφανισθούν στο προσκήνιο ζούσαν στις άκτες της Κασπίας Θαλάσσης, (ίσως στη θέση 13 του Σχήματος 1)». Και στη σελίδα 47 συμπληρώνει: «Μία πολύ μικρή φυλή νομάδων άφηνε τα μέρη γύρω από τον Δούναβη (θέση 15 του Σχήματος 1), στα όποια είχε εγκατασταθεί πολύ πριν (πότε; όταν οι Ίνδοευρωπαίοι κατακτούσαν την Εύρωπη;) και τραβούσε (ή πολύ μικρή φυλή νομάδων) προς νότον, ψάχνοντας για καινούργια βοσκοτόπια. Οι άνθρωποι αυτοί αυτοαποκαλούνταν Έλληνες, από τον Έλληνα, τον γυιό του Δευκαλίωνα και της Πύρρας (οι όποιοι έζησαν στην Θεσσαλία δώδεκα γενεές πριν τον Τρωϊκό πόλεμο, περί το έτος 3.5000 π.Χ.)».

Θ. Ό καθηγητής Ι.Σ. Παπασταύρου στην «Αρχαία Έλληνική Ιστορία» (για την Α' τάξη του Λυκείου, έκδ. Όργ. Έκδ. Διδαχτ. Βιβλίων Ο.Ε.Δ.Β. 1967 σελ. 28) γράφει: «Η σπονδαιότερα φυλή που εγκατεστάθη στην Μ. Ασίαν, (θέση 10 του Σχήματος 1), είναι αυτή την όποια ονομάζομεν Ίνδοευρωπαίους, επειδή παλαιά τους πατρίδα ήσαν αι Ίνδoίαι (θέση 14 του Σχήματος 1), όπόθεν εξαπλώθηκαν στην Εύρωπη. Μ' αυτούς συγγενεύουν όλοι οι λαοί της Εύρώπης κι' εμείς οι Έλληνες. Ό περισσότερον δραστήριος Ίνδοευρωπαϊκός λαός, ό όποιος εγκατεστάθη στην Μ. Ασίαν (πότε;), ύψηξαν οι Χετταίοι (οι Ίνδοευρωπαίοι ή οι Χετταίοι πρωτοεγκαταστάθησαν στην Μ. Ασία;)».

Κ. Ό Γ. Βανδώρος στη «Νέα Γενική Ιστορία» του (έκδ. Γρηγόρη 1972, σελ. 263) γράφει: «Η φυλή αυτή (οι Ίνδοευρωπαίοι) έλαβεν τον όριστικόν της τύπον στα βορειότερα της Εύρώπης (θέση 2 του Σχήματος 1). Όνομάσθη Ίνδοευρωπαϊκή φυλή, διότι εξαπλώθη από των άκρων της Εύρώπης (τον Άτλαντικόν Ωκεανόν) μέχρι των Ίνδιων. Ίνδοευρωπαίοι είναι οι σπονδαιότεροι λαοί της ιστορίας: Έλληνες, Ρωμαίοι, Κέλται, Γερμανοί, Σλαύοι και στην Ασίαν οι Ίνδοί, οι Ίρανοί (Μήδοι, Πέρσαι κ.ά.). Άλλοτε (πότε;) έπιστένετο ότι ή πρώτη κοιτίς των Ίνδοευρωπαίων ήτο ή Ασία (θέση 16 του Σχήματος 1). Σήμερα θεωρείται ως πιθανώτερα ή Εύρωπη και μάλιστα οι βορειοανατολικές πεδιάδες της (Πολωνίας-Λιθουανίας-Ούγγαρίας: θέση 17 του Σχήματος 1). Αποκει άλλοι προχώρησαν προς ανατολάς μέχρι Περσίας και Ίνδιων, άλλοι προς δυσμάς και άλλοι προς νότον».

ΙΑ. Ό Α. Μ. Στρατηγόπουλος στην «Ιστορία της Ελλάδος» (έκδ. Πατρίδος 1933, τόμος Α', σελ. 153) διαβεβαιώνει: «καμμία φωτεινή άκτις δεν υπάρχει, διά να διαλύση το σκοτάδι των μεταναστεύσεων των πρώτων φυλών. Εικάσαι μόνον. Απ' όλα, τα ελάχιστα δεδομένα ή πρώτη γνώμη έχει στηριχθή περισσότερο μέχρι στιγμής (το 1933) κι' έχει περισσότερους όπαδούς. Από την Ασίαν προς την Εύρωπην προήλθαν τα πρώτα Αριανά έθνη και μάλιστα κατά την παλαιάν θεωρίαν από το όροπέδιον του Παμίρ (θέση 18 του Σχήματος 1, το όποιον εύρίσκεται μεταξύ του δυτικού Τατζικιστάν και του ανατολικού Αφγανιστάν, στις πηγές του ποταμού Αμού Νταριά, που χύνεται στη λίμνη Αράλη, μέσου ύψο-

μέτρου 3600 μέτρων), και από αυτά (τά ἔθνη) και τὸ ἑλληνικόν, κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, πού τὸ μόνον στηριγμὰ τους εἶναι ἡ σύγκρισίς τῶν γλωσσῶν τους».

Και συνεχίζει πιὸ κάτω ὁ Α. Μ. Στρατηγόπουλος: «Χάρις λοιπὸν στὸν Γάλλο *Angeil Duperron*, στὸν Δημ. Γαλανὸν και στοὺς σοφοὺς Εὐρωπαίους γλωσσολόγους τοῦ 18ου αἰῶνος μετὰ Χριστόν, ἐδημιουργήθη ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας, ἡ ὁποία δὲν ἀργησε ν' ἀποδείξη, ὅτι ἡ σανσκριτική (καὶ ἡ ζενδική και ἡ ἀρχαιοδακτρική μαζί της) δὲν εἶναι ἡ προμήτωρ τῶν γλωσσῶν, ὅπως προηγουμένως ἔθεωρεῖτο, ἀλλὰ ἓνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα κλαδιὰ ἐνὸς και μόνον γλωσσικοῦ δένδρου, μιάς και μόνῃς μεγάλης γλωσσικῆς οἰκογένειας, καὶ ὅτι ὑπῆρχαν και ἄλλες γλωσσικῆς οἰκογένειες, ἀρχαῖες και νεώτερες, πού ἀποτελοῦσαν ἰδιαίτερες γλωσσικῆς συνομοταξίες. Ἀπὸ τότε (πότε;) ἡ ἐπιστήμη ἐχώρισε τίς γλώσσες σὲ τρεῖς οἰκογένειες. Ἡ πρώτη ὀνομάσθηκε Ἰνδοευρωπαϊκή ἢ Ἰνδογερμανική ἢ Ἰνδοκελτική ἢ Ἀρία. Ἡ δευτέρα Σημιτική και ἡ τρίτη Φιννοουραλική ἢ Οὐράλταϊκή».

Στίς παραπάνω ἔνδεκα παραγράφους τῆς γεωγραφικῆς ἀναζητήσεως τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» ἀφειρηγίας παραχρῆται ἀρχετὴς «ὑποθέσεις», μπόλικα «ἴσως», πολλὰ «πιθανόν» και μερικά «δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορίσουμε ἀκριβῶς ἢ μὲ βεβαιότητα». Ἐπίσης, ἐπειδὴ «οἱ ἀρχαιολογικῆς ἀνακαλύψεις, παρ' ὅλο πού δὲν εἶναι συμπληρωμένες ἀκόμη και δὲν ἔχουν μελετηθῇ, γιὰ νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ συναγάγουμε ἀξιόπιστα και λεπτομερῆ συμπεράσματα» και ἀφοῦ «οἱ τόποι πού ἔζησαν οἱ Ἰνδοευρωπαϊοὶ πρὶν ἀπὸ τὴν διασπορά τους δὲν εἶναι εὐκόλουν νὰ προσδιοριστοῦν», οἱ ἱστορικοὶ και γλωσσολόγοι τὴν κοιτίδα τῶν «Ἰνδοευρωπαϊῶν» τὴν πᾶνε και τὴν φέρουν ἀπὸ τὴ δύση μέχρι τὴν ἀνατολή και ἀπὸ τὸν βορρᾶ μέχρι τὸν νότο στὴν ἀχανή ἑκτασὶ τῆς Εὐρασίας, ἡ ὁποία ἀπλώνεται ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ μέχρι τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν χώρο κατὰ τὰ δεδομένα τους ἐντοπίσθηκαν 18 γεωγραφικῆς θέσεις, οἱ ὁποῖες δὲν λύνουν τὸ πρόβλημα. Διότι ἔρχονται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὰ ἀναφερόμενα στὴ σελίδα 786 τοῦ Β' τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO, πού λένε: «ἓνας λαὸς (ἓνας συγκεκριμένος λαὸς) πού ἡ γλῶσσα του εἶναι ὁμοιογενής, κατέχει συνεχῶς τὴν ἴδια περιοχὴ ἐπὶ μακρὰν (χρονικὴν) περίοδον, χωρὶς νὰ δέχεται μετανάστες και χωρὶς νὰ ἔχη πολλές ἐπαφές μὲ ἄλλους λαούς». Ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς τιθέμενος σ' ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» ὁμογλωσσίας ἢ ὁμοεθνίας ἢ φυλῆς κ.λπ., ὅπως περιγράφεται πιὸ πάνω, παρέχει τὸ δικαίωμα χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἀποδείξη νὰ ἀπορριφθοῦν και νὰ διαγραφθοῦν ὅσα ἔχουν διατυπωθῇ μέχρι σήμερον περὶ τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, διότι βασίζονται σὲ μιὰ ἀόριστη πιθανολογία και ἀβεβαιότητα χωρὶς ἱστορικὸ και πολιτικιστικὸ ἀντίκρουσμα.

2. ΑΛΛΗΛΟΣΥΓΚΡΟΥΟΜΕΝΕΣ ΠΟΡΕΙΕΣ ΕΞΑΠΛΩΣΕΩΣ

Τὴν γενικὴ εἰκόνα τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων πορειῶν τῆς καταγωγῆς και τῆς ἐξαπλώσεως τῶν «Ἰνδοευρωπαϊκῶν» πολιτισμῶν τὴν δίδει ὁ Τζακέττα Χόουκς στὴ σελίδα 223 τοῦ Α' τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO, ὅπου γράφει: «Σὲ κανένα ζήτημα δὲν διεφώνησαν οἱ ἐπιστημονικῆς αὐθεντίας τόσο ριζικά, ἢ μὲ μεγαλύτερη ἔλλειψη ἀντικειμενικότητος, ὅσο τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς τῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν πολιτισμῶν. Ἔτσι, ἐνῶ μερικῆς σχολῆς τοποθετήσαν τὸ λίκνον τους στὴ Βόρεια Εὐρώπη, ἀπ' ὅπου προωθήθηκαν θριαμβευτικὰ πρὸς τ' ἀνατολικά (δηλαδή πρὸς τὴν Κεντρικὴν και Βόρεια Εὐρασία), ἄλλες (σχολῆς) ἀντέστρεψαν τὴν κίνησιν αὐτή. Μία ἄλλη σχολὴ πιστεύει, πῶς ἡ ἐξέλιξίς τους ἐγένετο χωρὶς καμμίαν μετανάστευσιν, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς Δανουβίας ἀγροτικῆς οἰκονομίας στίς κτηνοτροφικῆς κοινωνίες. Δὲν εἶναι δυνατόν πρὸς τὸ παρόν νὰ φθάσουμε σὲ τελικὰ συμπεράσματα».

Ἡ γεωγραφικὴ ἀνάλυσιν τῆς πορείας ἐξαπλώσεως τῶν «Ἰνδοευρωπαϊκῶν» φυλῶν θ' ἀπαιτοῦσε μεγάλη ἑκτασὶ χώρου, και δὲν θὰ ἔφθανε οὔτε ἓνα βιβλίον. Ἐδῶ θὰ περιορισθῇ στὰ κύρια σημεία, ὥστε ὁ ἀναγνώστης σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν χάρξιν τοῦ Σχήματος 1 και τὰ ἀναφερόμενα στὴν προηγουμένη παράγραφο νὰ σχηματίσῃ τὴν προσωπικὴν του ἀποψιν και κρίσιν.

Α. Πρώτη πορεία ἐξαπλώσεως

Ἡ πρώτη πορεία δίδεται στὴν παράγραφον 2Β πιὸ πάνω. Κατ' αὐτὴν περὶ τὸ 2000 π.Χ. ἓνας ὀλισμένος συρφετὸς τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμοεθνίας» ξεκίνησε ἴσως ἀπὸ τὴν Νότιον Ρωσίαν, πέρασε τὸν Καύκασον και ἐξεχύθηκε πρὸς τ' ἀνατολικά και τὰ δυτικά. Δηλαδή, ἀφοῦ διέθῃ τὸ ὅρος τοῦ Καυκάσου, χωρίσθηκε σὲ δύο ομάδες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία κατευθύνθηκε πρὸς τὸ Βόρειον Ἰρὰν και ἡ ἄλλη πρὸς τὴν Μ. Ἀσίαν. Τὸ τὸ ἔφερε μαζί του ἓνας τέτοιος συρφετὸς εἶναι περιττὸ ν' ἀναζητηθῇ.

Β. Δευτέρα πορεία ἐξαπλώσεως

Ἡ δευτέρα πορεία παρέχεται στὴν παρ. 2Γ και ἀνάγεται σὸ ἐτος 1350 π.Χ. Συσχετίζεται μὲ τὰ μεγάλα κράτη τῆς ἐποχῆς, Χιτιτικόν, Ἀσσυριακόν και Αἰγυπτιακόν. Αὐτὰ μὲν συνόρευαν μεταξύ τους στὰ νότια ὅρια τοῦ Ἀσσυριακοῦ Κράτους, ἀλλὰ τὰ βόρεια σύνορά τους δὲν ἔφθαναν στίς στέπες τῆς Μέσης Εὐρασίας. Κατὰ συνέπειαν ἡ συσχέτιση αὐτῶν τῶν κρατῶν μὲ τὰ νομαδικὰ και ἡμινομαδικὰ πο-

λεμικά φύλα τὰ διασκορπισμένα στις ἀπέραντες στέππες τῆς Μέσης Εὐρασίας εἶναι ἄστοχη. Διότι ἡ ἔννοια Εὐρασία δὲν ἀποτελεῖ συγκεκριμένο χωρὸς, ἀλλὰ εἶναι μιὰ μικτὴ ὀνομασία, ποὺ ἀναφέρεται σὲ δύο ἡπείρους. Ἡ ἔννοια λοιπὸν τῆς Κεντρικῆς ἢ Μέσης Εὐρασίας ἀναφέρεται σ' ἓναν εὐρύτατο γεωγραφικὸ χωρὸς ἐκτεινόμενον ἐκατέρωθεν τῶν συνόρων τῶν δύο τούτων ἡπείρων τῆς γῆς, μὲ κύριο ἄξονα διαχωρισμοῦ τὰ Οὐράλια ὄρη, τὴν Κασπία Θάλασσα, τὰ ὄρη τοῦ Κανκάσου, τὸν Εὐξείνιο Πόντο καὶ τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Τὰ διασκορπισμένα νομαδικὰ ἢ ἡμινομαδικὰ πολεμικά φύλα, ποὺ ζοῦσαν στὶς θέσεις 3, 5, 6 καὶ 7 τοῦ Σχήματος 1, γιὰ νὰ θέσουν σὲ κίνδυνο τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ἀσσυριακοῦ κράτους, ἔπρεπε νὰ ἐπέλθουν κατ' αὐτοῦ ὡς συγκεντρωμένη δύναμις καὶ ὄχι ὡς νομάδες διὰ τῆς διαβάσεως τῶν θεσεων 4 καὶ 12 τοῦ Κανκάσου, γιὰ νὰ ἐξεγερθοῦν πρὸς τὴ θέση 9 τοῦ Σχήματος 1. Κάτι τέτοιο δὲν προσδιορίζεται στὴν παράγραφο 2Γ. Ἐπίσης ἓνα ἄλλο δρομολόγιο ἐπιδρομῆς πρὸς νότον διὰ τῆς περιοχῆς τῆς εὐρισκομένης μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ τῆς λίμνης Ἀράλης μποροῦσε νὰ ὀδηγηθῇ πρὸς τὰ νοτιοανατολικά καὶ τὰ νοτιοδυτικά, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν Ἰνδία καὶ στὴν Ἀσσυρο-Αἰγυπτιακὴ κυριαρχία. Κάτι τέτοιο πάλι δὲν προσδιορίζεται στὴ σχετικὴ παράγραφο 2Γ. Ὅποτε τὸ πρὸς ἀνατολὰς «σπρώξιμο» τῶν καλουμένων «Ἰνδοευρωπαϊκῶν λαῶν», «ποὺ ζοῦσαν στὶς γειτονικὲς περιοχὲς τῶν νομαδικῶν καὶ ἡμινομαδικῶν πολεμικῶν φυλῶν» (γύρω ἀπὸ τίς θέσεις 3, 5, 6 καὶ 7) δὲν θὰ ἔφερνε πρὸς τὴν Ἰνδίαν, ὅπως ἀναφέρονται στὴν παρ. 2Γ, ἀλλὰ πρὸς τὴν λίμνη τῆς Βαϊκάλης καὶ τὴν Κίνα. Ἡ ἄλλη ὁμάδα, ἡ ὁποία προχώρησε πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὴν Ἰταλίαν καὶ τίς περιοχὲς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔφθασε μεχρὸς ἐκεῖ, διότι ὁ δρόμος ἐφράζετο ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῶν Σκυθῶν καὶ τῶν Κελτῶν καὶ δὲν θὰ ἦταν εὐκόλῃ ἡ καταβολὴ τους. Ἔτσι ἡ ἐκκίνηση «Ἰνδοευρωπαϊῶν» ἀπὸ τὴν Μέση Εὐρασία πρὸς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς σὲ τόση μεγάλη ἔκταση δὲν ἔχει στοιχεῖα ἀποδείξεως.

Ἀνάμεσα στοὺς πρὸς δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς σπρωχνομένους «Ἰνδοευρωπαίους» φυτρῶναι «ἓνα τρίτο μεταναστευτικὸ στρώμα, τὸ μεσαῖο καὶ τὸ πῶς πολὺ πλοκο, ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν οἱ λαοὶ μὲ τὴν Ἑλληνικὴ, Μακεδονικὴ, Θρακοφρυγικὴ καὶ Ἰλλυρικὴ διάλεκτο, οἱ ὅποιοι κινήθηκαν διαδοχικὰ πρὸς τὰ Βαλκάνια, Μ. Ἀσίαν καὶ πέραν τῶν περιοχῶν αὐτῶν». Κανονικὰ σὰν μεσαῖος κλάδος, ξεκινώντας ἀπὸ τίς θέσεις 3, 5, 6 καὶ 7 τοῦ Σχ. 1, τῆς Μέσης Εὐρασίας, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δύο κατευθύνοντο πρὸς δυσμὰς καὶ ἀνατολὰς, ἔπρεπε νὰ κινήθῃ κατ' εὐθείαν πρὸς νότον μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης καὶ τῆς λίμνης Ἀράλης. Ἀντὶ αὐτοῦ ὁμῶς τὸ μεσαῖο στρώμα ἐκινήθη πρὸς τὰ Βαλκάνια. Γιὰ νὰ γίνῃ κάτι τέτοιο, ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ μέρος τοῦ κλάδου ποὺ πῆγαινε πρὸς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, κι' ὅταν ἔφθασε κάπου στὰ Καρπάθια Ὅρη, οἱ τέσσαρες παραπάνω λαοὶ βαρέθηκαν νὰ προχωρήσουν πρὸς δυσμὰς καὶ ἔστριψαν πρὸς νότον. Ἐκινήθηκαν διαδοχικὰ στὰ Βαλκάνια, μετὰ στὴν Μ. Ἀσίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ σὲ ἄλλες περιοχάς. Δηλαδή ἡ πνίγηκαν στὴ Μεσόγειο Θάλασσα ἢ ἔφθασαν στὴ Μέση Ἀνατολή.

Ὁ μεσαῖος αὐτὸς πολὺ πλοκος κλάδος, ἀφοῦ δὲν ἔχει ταυτότητα ἀτομικῆς φυλετικῆς ἀναγνωρίσεως καὶ συγκεκριμένον τόπον καταγωγῆς, ἀποτελεῖ ἓνα πολὺ δόλιο εὐρημα παροχρῆς προϊστορικοῦ ἄλλοθι στὸ ἴδιωμα τῆς «Μακεδονικῆς διαλέκτου», ποὺ χρησιμοποιοῦται στὸ κράτος τῶν Σκοπίων, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη τὸ ἔτος 1944 στὰ πλαίσια τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας, τὴν ὁποίαν ἱδρύσε ὁ στρατάρχης Τίτο στὸ διάστημα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ἡ «Μακεδονικὴ διάλεκτος» εἶναι ἓνα τεχνητὸν προϊόν τῆς τελευταίας πενήνταετίας καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε μπορεῖ νὰ ἔχῃ σχέση μὲ ἄλλες γλώσσες, οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν στὸ χωρὸς τῆς προϊστορίας.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τὸν Ι. Κορδάτο στὴ «Μεγάλῃ Ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος» (ἐκδ. 20ῆς Αἰῶνας 1955, τόμος Β, σελ. 35), ὅπου λέγει: «Στὶς δύο πλευρὰς τοῦ Αἰγαίου καὶ στὴν Κρήτη, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἀρκετὲς πηγές, ζοῦσαν οἱ πρωτοέλληνες ἢ προέλληνες καὶ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τίς φυλὰς τῶν Πελασγῶν, Λελέγων, Φρυγῶν, Καρῶν καὶ ἄλλων». Καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν καὶ ὁ Βρεταννὸς καθηγητὴς καὶ ἀρχαιολόγος Κόλιν Ρένφριου, ἀνακηρυχθεὶς ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὶς 24-4-1991, στὴ σχετικὴ ὁμιλία του μὲ θέμα: «Ποιοὶ ἦταν οἱ Ἕλληνες» διεκήρυξε σὲ ἄψογα ἑλληνικά ὅτι «οἱ Ἕλληνες ἦσαν αὐτόχθονες» (ἐφημ. «Μεσημβρινή» 25-4-1991). Καὶ τὸ τελειωτικὸ κτύπημα κατὰ τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων τὸ δίδει ὁ Γ. Κορδάτος στὴ σελ. 107 τοῦ παραπάνω βιβλίου του, ὅπου λέγει: «Ἀπ' ὅσα γράφουν οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ δὲν προκύπτει ἀπὸ πούθενά, πῶς τὰ ἑλληνικά φύλα ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ Βαλκανικὴ». Καὶ κατ' ἐπέκτασιν οὔτε ἀπὸ κανένα στρώμα ἢ κλάδο τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» ἀριστολογίας, ἢ ὁποία μετὰ κόπον ἐντοπίζεται στὴν ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ ἢ τὴν προώιμη ἐποχὴ τοῦ Ὁρειχάλκου, ἀγνοώντας τὴν αὐτόχθονα ὑπαρξὴ τῶν Ἑλλήνων σ' αὐτὸν τὸν συγκεκριμένον γεωγραφικὸ χωρὸς.

Γ. Τρίτη πορεία ἐξαπλώσεως

«Περὶ τὰ τέλη τῆς 2ας χιλιετηρίδος (1200-1000 π.Χ.) στὴν Κεντρικὴ καὶ Βόρειο Εὐρασία (θέσεις 3, 5,

6, και 7 του Σχήματος 1) *ὑπῆρχαν νομάδες πού ἐξέτρεφαν κτήνη. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ζωῆς τῶν κτηνοτρόφων ἐφθάσε πρώτα πρὸς τὰ δυτικά, στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη (Ρωσία, Οὐκρανία, Πολωνία) κι' ὕστερα πρὸς τὴν δόρειο ἀνατολικὴ Ἀσία (στὴν βορειοανατολικὴ Σιβηρία - Βερίγγειο Πορθμὸ), ἀλλὰ γρήγορα ἀπλώθηκε στὶς στέπες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας καὶ τελικὰ ἐφθάσε στὴν περιοχὴ τῆς λίμνης Βαϊκάλης». Ἡ διάταξη τῆς παραπάνω πορείας εἶναι τελειῶς ἀλλοπρόσωλλη καὶ ἀναγκάζει μερικoὺς κτηνοτρόφους νὰ τρέχουν ἀπὸ τὶς θέσεις 3, 5, 6 καὶ 7 τοῦ Σχ. 1 πρώτα πρὸς τὰ δυτικά, μετὰ πρὸς τὴν ἐσχάτιαν τῆς βορειοανατολικῆς Σιβηρίας· κι' ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν ἐκεῖ, τοὺς μεταγυρίζουν στὴν Κεντρικὴ Ἀσία, ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν, γιὰ νὰ τοὺς ξεπεξεύσουν στὴν περιοχὴ τῆς λίμνης Βαϊκάλης, στὸ Ἰρκούτσκ.*

Στὴν ἴδια χρονικὴ περίοδο (1200-1000 π.Χ.), πού οἱ κτηνοτρόφοι ἐτρεχαν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο στὴν παραπάνω ἀπέραντη καὶ ἀχανὴ περιοχὴ, «πολλὲς φυλὲς καὶ γλώσσες, ἡ Ἰνδοευρωπαϊκὴ, ἡ Οὐραϊανή, ἡ Τουρκομογγολοτουγγικὴ, ἡ Καυκασιανὴ καὶ ἡ Θιβετιανικὴ ἀνακατεύονται καὶ ὅλες μαζὶ ἀναγνωρίζονται στοὺς νομάδες πού εἰσέβαλαν στὴν Τουρκία κατὰ τὸν 4ον καὶ 5ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν». Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς ἀπὸ τὸ 1200 π.Χ. μέχρι τὸ 500 μετὰ Χριστόν, σὲ διάστημα 1700 ἐτῶν, οἱ μετακινούμενοι κτηνοτρόφοι δὲν δημιούργησαν μιὰ δικιά τους γλῶσσα, ἀλλὰ υἱοθέτησαν κι' ἀνακάτεψαν λέξεις καὶ ὀνομασίες πέντε γλωσσῶν, πού ὅπωςδήποτε ὑπῆρχαν στὰ μέρη πού πέρασαν μετακινούμενοι. Ἡ συμμετοχὴ στὸ παραπάνω συνονθύλευμα τῆς Καυκασιανικῆς καὶ τῆς Θιβετιανικῆς γλώσσας εἶναι ὅπως-δήποτε ἐπινόηση τῶν Ἰνδοευρωπαϊστῶν, ἀφοῦ τοὺς μετακινούμενους κτηνοτρόφους τοὺς δὲν τοὺς πέρασαν ἀπὸ τὸν Καύκασο καὶ τὸ Θιβέτ.

Τὸ τρομερὸ τερατούργημα τῆς ὅλης ὑποθέσεως εἶναι, ὅτι μετὰ ἀπὸ 1700 χρόνια μετακινήσεων οἱ νομαδικοὶ κτηνοτρόφοι, ὁμιλοῦντες ἓνα συνονθύλευμα γλωσσῶν, εἰσέβαλαν στὴν Τουρκία περὶ τὸν 4ον μὲ 5ον αἰῶνα μετὰ Χριστόν. Σὲ ποιά Τουρκία καὶ ἀπὸ ποῦ εἰσέβαλαν; Τὴν περίοδο ἐκείνη (4ος-5ος αἰῶνας μ.Χ.) δὲν ὑπάρχει Τουρκία. Τὸ μόνο πού ὑπάρχει εἶναι ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, πού τὰ ὅριά της κατὰ τὸ 625 μ.Χ. ἐφθάναν στὴν Κασπία Θάλασσα καὶ πέρα τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, τῆς Μεσοποταμίας. Ἡ παρουσία τῶν Τούρκων στ' ἀνατολικά σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας καὶ στὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας ἐντάσσεται στὸ ἔτος 1000 περίπου μετὰ Χριστόν στὰ σύνορα τοῦ Χαλιφάτου τῆς Βαγδάτης, ὅπου ἀσπάζονται τὴ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ.

Ἡ περιοχὴ εἰσόδου τούτων, ὅποτε κι' ἂν ἔγινε αὐτή, παρ' ὅλο «πὺν δὲν μποροῦμε ν' ἀποδώσουμε μὲ δεβαιότητα στὴν καθὲ μίᾳ ὁμάδᾳ (τῶν νομάδων) τὸ ἀκριβὲς ἔργο της στὸ πῶς καὶ στὸ πότε», πρέπει νὰ ἔγινε ἀπὸ τὰ νότια τῆς ἀκτῆς τῆς Κασπίας Θάλασσας, ὅπως δείχνει τὸ Σχῆμα 1. Ἀλλὰ ἐκεῖ καὶ στὴν εὐρεία περιοχὴ τῆς θέσης 9 τοῦ Σχ. 1 κατοικοῦσαν οἱ Ἰρανικὲς διαλέκτοι, ὅπως θὰ ἀναλυθῇ πιὸ κάτω. Ὅποτε τὸ παραπάνω διαλεκτικὸ συνονθύλευμα τῶν νομάδων κτηνοτρόφων δὲν εἶχε περιθώρια ὑπάρξεως καὶ διατηρήσεως καὶ ἡ ὅλη πορεία τοὺς σ' ὅλο αὐτὸ τὸν ἀπέραντο κι' ἀχανὴ γεωγραφικὸ πῶς δὲν ὠφέλησε μὲ κανένα τρόπο τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» φυλὴ ἢ γλῶσσα. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὁμοκαθίσταται σαφὲς κι' αὐταπόδεικτον, ὅτι οἱ Ἰνδοευρωπαϊστὲς ἐκτός ἀπὸ ἀγεωγράφητοι εἶναι καὶ ἀνιστόρητοι.

Δ. Τετάρτη πορεία ἐξαπλώσεως

Κατ' αὐτὴν, παρ' ὅλο πὺν «οἱ τόποι πὺν ἔζησαν οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι πρὶν ἀπὸ τὴν διασπορά τους δὲν εἶναι ἐνκόλο νὰ προσδιοριστοῦν, εἶναι πιθανόν» ν' ἄρχισαν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία (θέση περίπου 8 τοῦ Σχήματος 1) πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς τὴ ζώνη βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τοῦ Καυκάσου, ἐκεῖ πὺν οἱ Πέρσες τοποθετοῦσαν τὴν φυλὴν Αἰργάνα, τὴν πατρίδα τῶν Ἀρίων. Ἀλλὰ ἡ φυλὴ τῶν Ἀρίων ἀνήκουσα στὸ ἀρχαῖον περσικὸν κράτος κατοικοῦσε στὶς νοτιοδυτικὲς περιοχὲς τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅποτε ἡ βορείως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξάπλωσις εἶναι προβληματικὴ. Ἡ, ἂν ἐξηπλώθῃ ἡ «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν περιοχὴ τῆς Αἰργάνα φυλῆς, ἔπρεπε νὰ διαβῇ τὸ ὄρος Καυκάσος ἀπὸ βορρᾶν πρὸς νότον, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν προσδιορίζεται.

Ε. Πέμπτη πορεία ἐξαπλώσεως

«Ἀπὸ κάπου οἱ δύο Ἰνδοευρωπαϊκὲς ὁμάδες χωρίστηκαν στὴν ἀνατολικὴ ἢ Ἀρία, πὺν πιθανότατα περιελάμβανε τοὺς λαοὺς πὺν μιλοῦσαν τὶς ἱρανικὲς διαλέκτους καὶ στὴ δυτικὴ, πὺν περιελάμβανε τὴν νεοχεττιτικὴ διάλεκτο, στὴν ὁποῖαν συγκατελέγοντο ἡ Φρυγικὴ, ἡ Ἑλληνικὴ, ἡ Ἰλλυρικὴ, ἡ Ἰταλικὴ, ἡ Κελτικὴ, ἡ Γερμανικὴ καὶ ἄλλες». Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ μιὰ τέτοια διανομὴ πρὸς ἀνατολὰς (πρὸς τὴ θέση 9) καὶ πρὸς δυσμὰς (πρὸς τὴ θέση 10 τοῦ Σχήματος 1), ἡ ἀφετηρία πρέπει νὰ ἦταν ἓνας πῶς μετὰξὺ τῶν θέσεων τούτων. Ἐνα τέτοιο ὁμοῦς γεγονός δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν τίτλον «Ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα», γιὰτὶ δὲν ἔχει σχέση οὔτε μὲ τὴν Ἰνδία οὔτε μὲ τὴν Εὐρώπη. Ἀλλωστε τὸ ἴδιο ἀντιστοιχεῖ καὶ πρὸς τὶς προηγούμενες τέσσαρες πορείες. Ἡ ἀφετηρία τοὺς καὶ τὸ τέρμα τοὺς δὲν ἔχουν καμμίαν σχέ-

ση ούτε με την Ίνδια ούτε με την Εύρωπη, όποτε ό τίτλος «Ίνδοευρωπαϊκή» κ.λπ. είναι άδικαιολόγητος και παραπλανητικός. Οί Ίρανικές διάλεκτοι τής θέσεως 9 δέν είχαν καμμία ανάγκη τής «Ίνδοευρωπαϊκής», γιατί ήδη περιελάμβαναν την Παλαιοίρανική, την Μηδική, την Σκυθική και την Μεσοίρανική.

Ήδη στο προσκήνιο παρουσιάζεται ή «νεοχεττιτική διάλεκτος», ή όποία μπορεί νά έντοπιισθί στην θέση 10 του Σχήματος 1. Οί Χετταίοι έμφανίζονται στην Κεντρική Μικρά Άσία στις άρχές τής 2ας χιλιετίας κατά τά λεγόμενα του Έγκυκλοπαιδικού Λεξικού «Ήλιος», λήμμα «Λαοί τής Ανατολής», σελ. 57. Παράλληλα την ίδια περίοδο στην ίδια περιοχή έξετεινέτο και τό κράτος των Άσσυρίων, όπως γράφουν οί άρχαίοι ιστορικοί. Παραδόξως όμως κανείς, μά κανείς από τους άρχαίους έλληνες ιστορικούς δέν άναφέρει τίποτα, μά τίποτα γιά Χετταίους. Έτσι την εικόνα του λαού αυτού την δίνει ό Im. Velikofsky στο βιβλίο του «Τό χάος τής Ιστορίας» (μετ. Ντ. Γαρουφαλιά, έκδ. Κάκτος 1980, σελ. 23), όπου λέγει: «Έτσι οί ιστορίες τής Άσσυρίας, τής Βαβυλωνίας, και τής Μηδίας είναι παραμορφωμένες και κατεστραμμένες. Ή ιστορία τής Χεττιτικής αυτοκρατορίας είναι έξ ολοκλήρον κατασκευασμένη». Και άφού ή ιστορία των Χετταίων είναι κατασκευασμένη, ή «νεοχεττιτική διάλεκτος» τί πρέπει νά είναι; Είναι «μαμά», άφού ένένησε όλες τις παραπάνω γλώσσες. Και άφού τις ένένησε, τις άφησε έκθετες, γιατί κανείς δέν έλαβε τον κόπο νά έξηγήσει, πώς έφθασαν στους γεωγραφικούς χώρους, όπου όμιλούνται σήμερα. Άλλά στο ταξίδι τής δευτέρας πορείας, πού άναφέρθηκε πιό πάνω, ξεφύτρωσε κι ένας άλλος κλάδος νομάδων προερχόμενος από την Μέση Εύρασία, ό όποιος κατέβηκε διαδοχικά προς τά «Βαλκάνια», τή Μ. Άσία και άλλου, φέροντας μαζί του την Έλληνική, την Μακεδονική, την Θρακοφρυγική και την Ίλλυρική διάλεκτο. Έτσι οί διάλεκτοι αυτές στην Μ. Άσία ένένησαν και τις υπόλοιπες, πού δέν είχαν δημιουργηθεί από τον έξ Εύρασίας κλάδο.

Έκ των άνωτέρω άποδεικνύεται καθαρά, ότι ή Έλληνική, ή Φρυγική (ή Θρακοφρυγική) και ή Ίλλυρική προήλθαν έκ τής Μέσης Εύρασίας διά των «Βαλκανίων» και κατέληξαν στην Μ. Άσία, καθώς έπίσης και έκ τής Μικράς Άσίας. Έν τώ μεταξύ με τον ίδιο κλάδο, τον προερχόμενο έκ τής Μέσης Εύρασίας, τής δευτέρας πορείας, ταξίδεψε και ή ομάδα πού έφθασε στην Ίταλία και στις περιοχές τής Δυτικής Εύρώπης. Άραγε ή ομάδα αυτή δέν πήγε προς τά εκεί την Ίταλική, την Κελτική την Γερμανική και τις άλλες γλώσσες και έπρεπε νά ξαναξεκινήσουν ένα τόσο κοπιαστικό ταξίδι από την Μικράν Άσίαν;

Άλλά τό θέμα μπερδεύεται ακόμη περισσότερο με τά άναφερόμενα στη παράγραφο 2Ε πιό πάνω, όπου «οί Ίλλυριοι, ένας Ίνδοευρωπαϊκός λαός, μ' όλο πού δέν έχει άποσαφηνισθεί άν άνήκε στο άνατολικό ή στο δυτικό ή στο μεσαίο στρώμα (τής δευτέρας πορείας), άσφαλώς άρχισαν την διείσδυσή τους από τά βορειοανατολικά Βαλκάνια (θέση 11 του Σχ. 1) τό άργότερο τον 14ον αιώνα π.Χ.». Έτσι ή Ίλλυρική γλώσσα προήλθε από την Μέση Εύρασία (δευτέρα πορεία) ή από την Μικράν Άσία (πέμπτη πορεία) ή από τις ένδολες του Δούναβη. Όλ' αυτά στοιχειοθετούν και άποδεικνύουν την άοριστολογία των διαφόρων θεωριών περί τής «Ίνδοευρωπαϊκής όμογλωσσίας», ή όποία μετονομάσθηκε σέ «Ίνδογερμανική». Έπειδή όμως δέν διέθετε χρονολογικό βάθος προς τό παρελθόν ξαναβαπτίσθηκε σέ «Ίνδοκελτική». Μετά, γιά νά την παντρέψουν με την πατρίδα των Άρίων τής Περσίας, την ξαναματαβάτισαν σέ «Άρία». Άκόμη έλαβε τον τίτλο «Ίνδοχιττιτική». Άλλά, έπειδή όλοι αυτοί οί τίτλοι δέν μπόρεσαν νά την στεριώσουν, τελευταία παρουσιάστηκε και με τον τίτλο «Πρωτοίνδοευρωπαϊκή», γιά νά ξαναεξαρτηθί έξ αυτής και ή πεννητάχρονη ψευτομακεδονική διάλεκτος των Σκοπίων, έπειδή ή έξάρτησή της στον κλάδο τής δευτέρας πορείας δέν ήταν άρκετή και έπρεπε νά υπάρξει και μία δεύτερη πηγή γιά επαλήθευση.

Στις παραπάνω ύποθέσεις τής δευτέρας και πέμπτης πορείας, πού άλληλοσυγχρονόμενες έξουδετερούνται και άποορίπτονται άφ' έαυτού τους, έρχεται και ό Γ. Κορδάτος στις σελίδες 46 και 48 του άναφερθέντος έργου του, νά δώσει τό τελειωτικό κτύπημα λέγοντας: «Δέν θέλει ρώτημα, πώς τέτοιος Ίνδοευρωπαϊκός λαός στην Άσία-Εύρωπη δέν ύπήρξε ποτέ. Ούτε καμμία πρωταρχική γλώσσα. Κι' ακόμη πρέπει νά σημειώσουμε, πώς μερικοί άνθρωπολόγοι και γεωγράφοι άμφισβητούν πώς ύπήρξε κάποτε σχηματισμένη φυγή (ράτσα) Ίνδοευρωπαϊκή (Άρία)».

Ζ' Έκτη πορεία εξαπλώσεως

Ή πορεία αυτή σχετίζεται με τους Έλληνες και όχι με τή γλώσσα τους. «Υποδούλωσαν τους αυτόχθονες προελληνικούς λαούς, οί όποιοι ήσαν δημιουργοί του πολιτισμού τής λιθίνης εποχής, πού εξακολούθησαν ν' αναπτύσσουν τους χαρακτηριστικούς εκείνους πολιτισμούς του Όρειάχλκον, αλλά δέν τους έξόντωσαν τελείως. Οί Έλληνες και οί άλλοι λαοί έφθασαν στην Έλληνική Χερσόνησο κατά κύματα και δέν ύπέταξαν όλους αυτούς τους πληθυσμούς μαζί, σέ σύντομο χρονικό διάστημα. Ή χερσό-

νησος (πιθανώς ή 'Ελληνική «τῶν Βαλκανίων») κατεχόταν ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς (πιθανῶς τοὺς "Ελληνες) ἀπὸ αἰῶνες (πρὶν), σὲ μιὰ ἐποχὴ πού οἱ γηγενεῖς πληθυσμοὶ (ἢ οἱ αὐτόχθονες προέλληνες) ἦσαν ἀκόμη ἐλεύθεροι κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου Πελάγους καὶ τῶν Ἀσιατικῶν ἀκτῶν».

Στὶς παραπάνω θέσεις τῆς «*Ιστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO, σελ. 793-794 τοῦ Β' τόμου, ὑπάρχουν τρεῖς ἀντιθέσεις. 1. Οἱ "Ελληνες ὑποδούλωσαν τοὺς αὐτόχθονες προελληνικοὺς λαοὺς, πού ἦσαν δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς λιθίνης ἐποχῆς καὶ συνέχισαν ν' ἀναπτύσσουν τὸν πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁρειάλλου, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐξόντωσαν τελείως. 2. Οἱ "Ελληνες εἰσβολεῖς ἦλθαν κατὰ κύματα, ἀλλὰ δὲν ὑπέταξαν ὅλους αὐτοὺς (τοὺς αὐτόχθονες) ταυτόχρονα. 3. Ἡ χερσονήσος κατεχόταν ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς ("Ελληνες) πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, ἀλλὰ οἱ γηγενεῖς πληθυσμοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι.

Πέραν αὐτῶν δὲν ἀποσαφηνίζεται ἀπὸ πού ἦλθαν οἱ εἰσβολεῖς ("Ελληνες). Ἀπὸ τὴν «Βαλκανική», ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν δευτέραν πορείαν, ἢ ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ πέμπτη πορεία; Ἀλλὰ, ἐὰν αὐτὸ ἀποτελεῖ πρόβλημα, λύεται αὐτομάτως ἀπὸ τὸν Hendrix Willen van Loon, ὁ ὁποῖος στὴν παράγραφο 2Η λέγει: «*Μία πολὺ μικρὴ φυλὴ νομάδων ἀπὸ τὸν Δούναβη τραβῆξε πρὸς νότον ψάχνοντας γιὰ καινούργια βοσκοτόπια. Αὐτοαποκαλοῦνταν Ἕλληνες, ἀπὸ τὸν Ἕλληνα τὸν γνιὸ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας*». Ὁ Loon φθάνει στὴν οὐσιαστικὴ λύση τοῦ προβλήματος ἀλλὰ ἀπὸ λανθασμένο δρόμο. Ξεκινáει ἀπὸ τὸν Δούναβη καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Θεσσαλία, ὅπου ἐβασίλευε ὁ Δευκαλίων δώδεκα γενεές πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ Πόλεμο, κατὰ τὸν ὁμώνυμον κατακλυσμὸν.

Ἦταν ὅμως δυνατόν «*μία πολὺ μικρὴ φυλὴ νομάδων*» νὰ ὑποδουλώσει τοὺς αὐτόχθονες προέλληνες; Ὁχι. Γιατὶ καμμία μικρὴ φυλὴ νομάδων καὶ κανένας λαὸς δὲν ἦλθε νὰ ὑποδουλώσει τοὺς αὐτόχθονες προελληνικοὺς λαοὺς (ὅπως ἀποκαλοῦνται καὶ στὴν *Ιστορία τῆς Ἀνθρωπότητος* τῆς UNESCO στίς σελ. 793 καὶ 794), πού φτιάχνανε τὰ λείψανα τῆς λιθικῆς ἐποχῆς πρὶν ἀπὸ τὸ 8000 πρὸ Χριστοῦ. Οὔτε ἦλθε νὰ ἐξοντώσει τελείως ἢ μερικῶς τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς πληθυσμοὺς, πού ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀναπτύσσουν τοὺς χαρακτηριστικοὺς ἐκείνους πολιτισμοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ καὶ τοῦ Ὁρειάλλου ἀπὸ τὸ 5000 πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ.

Ἀπλοῦστατα «*ἡ ὀνομασία Ἕλληνες*» ἔκαμε μιὰ εἰρηνικὴ ἐκστρατεία καὶ υἱοθετήθηκε προοδευτικὰ ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων Ἑλλήνων, ἐνῶ αὐτοὶ συνέχισαν τὰ ἔργα τοῦ ἐξελισσομένου πολιτισμοῦ τους σ' ὅλο τὸ χωρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἡπειρωτικῆς Χερσονήσου, τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τῆς Κρήτης, τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ὅπως προκύπτει καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ ὅσα ἀναφέρουν οἱ Ὅμηρος, Ἡρόδοτος, Στράβων, Διόδωρος Σικελιώτης, Πανσανίας κ.ἄ. Αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς «*ὑπέθεσαν*» ὅλα τὰ πρὸ πάντων καὶ πολλὰ ἀλλὰ «*βασίζόμενοι σὲ πρόχειρα συμπεράσματα προερχόμενα ἀπὸ τὰ τοπωνύμια*»!.. Τὰ τοπωνύμια ὅμως ἀποτελοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια ἄρθρα τῆς ἱστορίας ὁλοκληροῦ τοῦ παραπάνω χώρου καὶ σωζόμενα μέχρι σήμερα, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ «*ωνοί*» τῆς βαπτίσεως τους εἶναι οἱ αὐτόχθονες Ἕλληνες, ὅπως βεβαιώνει ὁ Βρεταννὸς καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας Κόλιν Ρένφοριου.

Ἡ ἀναφορὰ καὶ ἄλλων ταξιδιωτῶν τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς μητέρας γλώσσας» δὲν ἔχει νὰ προσθεῖ τίποτα καινούργιο. Ὅλα ἦταν μιὰ ἐπανάληψη τῶν ἡδὴ ἀναφερόμενων. Ἀξία ὅμως προσοχῆς εἶναι τὰ ἀναφερόμενα στὴν παρ. 22στ, πού ἔχουν σχέση με τοὺς κλασσικοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. «*Οἱ ἀρχαῖοι κλασσικοὶ συγγραφεῖς*» στηρίζόμενοι λοιπὸν σὲ πρόχειρα συμπεράσματα προερχόμενα ἀπὸ τοπωνύμια «*ὑπέθεταν*» ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γῆ ἔκατοικεῖτο ἀνέκαθεν ἀπὸ αὐτόχθονες καὶ γηγενεῖς, ὅπως ἀναφέρεται πρὸ πάντων, δηλαδὴ τοὺς Πελασγοὺς, τοὺς Λέλεγες κ.λπ. Στους συγγραφεῖς αὐτοὺς συμπεριλαμβάνονται οἱ Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Ἡρόδοτος, Ξενοφών, Στράβων, Διόδωρος Σικελιώτης, Ἀρριανὸς καὶ πλῆθος ἄλλων. Ὅλοι αὐτοί, περιδιαβαίνοντες τίς χώρες καὶ ἐρχόμενοι σ' ἐπαφὴ με τοὺς λαοὺς τους, διέσωσαν τίς ἀρχαῖες ἑλληνικὲς καὶ ξένες παραδόσεις τους καὶ τὰ τοπωνύμια τους καὶ τὰ παρῆσαν στους σημερινοὺς ἐρευνήτες, γιὰ νὰ τὰ χαρακτηρίσουν «*πρόχειρα συμπεράσματα*» καὶ «*ὑποθέσεις*». Μπορεῖ νὰ «ὑπέθετε» ἓνας, δύο. Ἀλλὰ ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς νὰ πέσουν θύματα «ὑποθέσεων» στηρίζόμενοι σὲ «πρόχειρα συμπεράσματα» εἶναι «ἀμαρτωλὴ ὑπόθεση» τῶν σημερινῶν ἐρευνητῶν. Διότι οἱ κλασσικοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς δὲν βρῆκαν πουθενά, δὲν ἄκουσαν ἀπὸ κανένα τίποτα γιὰ τοὺς «Ἰνδοευρωπαϊκοὺς» καὶ «χεττιτικούς λαοὺς» καὶ «γλώσσες» καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ «ὑποθέσουν» τίποτα. Ἔτσι δὲν ἔγραψαν τίποτα. Οὔτε μιὰ λέξη, ἔστω τουλάχιστον τὸν τίτλο τους. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἐγκλημὰ τους καὶ καταδικάστηκαν ἔτσι ἀπὸ τὴν «*Ιστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO; Μὰ τί φταίνει οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅταν οἱ σημερινοὶ διατυπώνουν στὴν παρ. 2Δ ἀνωτέρω ὅτι: «*οἱ μαρτυρίες πού διατηρήθηκαν μέχρι σήμερα γιὰ τίς πρώτες περιόδους τῶν διαφορῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν διαλέκτων εἶναι σχετικὰ νέες* (ἡλικίας μόλις τῶν δύο τελευταίων αἰώνων);».

3. Ο ΔΕΣΜΟΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΙΝΔΙΩΝ

Ὁ τίτλος τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» προήλθε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐξαπλώθηκε ἀπὸ τῶν ἄκρων τῆς Εὐρώ-

(Τεχνική επεξεργασία χάρτη: Νίκος Κουλαντάκης).

πης μέχρι των Ἰνδιῶν ἢ καὶ ἀντίστροφα, παρ' ὅλο πού, ὅπως ἀναλύθηκε πιὸ πάνω, δὲν βρέθηκε κανένας τέτοιος γεωγραφικὸς δεσμός. Ὅλα τὰ στοιχεῖα, πού ἀναφέρθηκαν πιὸ πάνω, κι ὅσα ὁ καθένας μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ κατ' ἰδίαν μὲ τὴν συσχέτιση καὶ σύγκρισή τους μὲ ὁποιοδήποτε σύγγραμμα, ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ «Ἰνδοευρωπαϊκή...» εἶναι ἓνα τεχνητὸ καὶ παραπλανητικὸ κατασκευάσμα γιὰ τὴν διαστρέβλωση τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, ὅπως ἐκεῖνα πού ἀναφέρονται στὸ Ἀσσυριακὸ, Βαβυλωνιακὸ καὶ Χεττιτικὸ κράτος. Δὲν ἀντέχει ἄλλο καὶ ἤλθε καιρὸς νὰ ἀπορριφθῇ. Ἀλλά, γιὰ νὰ σταματήσουν ὁ ἐμπαιγμὸς τοῦ κόσμου καὶ κάθε ἄλλη θεωρία, πού μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ στὸ μέλλον, τρία πρακτικὰ καὶ λογικὰ ἐπιχειρήματα θὰ προστεθοῦν ἐδῶ.

α. Ἡ ὀνομασία «Ἀλπεῖς» πρωτοκαταχωρεῖται στὰ γραπτὰ μνημεῖα τοῦ λόγου ἀπὸ τὸν Ὁρφέα στὸν στίχο 1131 τῶν *Ἀργοναυτικῶν* του (ἐκδ. C. Tauchnitz, Λειψία 1829-μετ. Σ. Μαγγίνα, Ἐγκ. Λεξ. «Ἡλιος», τόμος 24), τὰ ὁποῖα χρονολογικὰ ἀνάγονται πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 3.000 πρὸ Χριστοῦ, ὅπως θ' ἀποδειχθῇ πιὸ κάτω. Δηλαδή ἡ ὀνομασία εἶναι ἐλληνικωτάτη καὶ ὄχι «Ἰνδοευρωπαϊκή».

β. Τὸ γεωγραφικὸ ὄνομα «Ἰνδία», ἡ ἐθνικότης «Ἰνδοί» καὶ τὸ ἐπίθετον «Ἰνδικός» περὶ τὸ ἔτος 2000 πρὸ Χριστοῦ, ὅταν ἄρχισε τὰ ταξίδια τῆς ἡ «Ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς καὶ γλώσσας», ἦταν ἄγνωστα. Τὸ γεγονός αὐτὸ διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὴν *Βίβλο*, ἡ ὁποία δὲν κάνει καμμιά ἀναφορὰ στὴν ὀνομασία «Ἰνδία», καίτοι ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ πατέρας του Θάρα γεννήθηκαν στὴν Οὐρ τῶν Χαλδαίων τῆς Μεσοποταμίας ἀνάμεσα στὸ 2000-1900 πρὸ Χριστοῦ (Κων. Κουτρουβέλης, «Προϊστορικὰ Ἡμερολόγια», «Δαυλός», τεύχος 113/1991), ἡ ὁποία ὁρισκότανε πλησίον τῶν γεωγραφικῶν συνόρων Μεσοποταμίας καὶ Ἰνδίας.

Πρῶτὴ ἀναφορὰ τῆς ὀνομασίας «Ἰνδία» γίνεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο (βιβλίον Γ' παρ. 38) ἀναγομένη στὴν περιόδο τῆς βασιλείας τοῦ Δαρείου (522-486 π.Χ.). Ἡ ἀναφορὰ συμπληρώνεται μὲ τὴν πληροφορία, ὅτι ἀκόμη καὶ τότε οἱ Ἰνδοὶ ἔτρωγαν τοὺς γονεῖς τους. Καὶ στὸ βιβλ. Γ' παρ. 106 ὁ Ἡρόδοτος βεβαιώνει, ὅτι «ἡ Ἰνδικὴ ἦταν ἡ τελευταία πρὸς ἀνατολὰς κατοικημένη χώρα». Ὅποτε τὰ ἀναγραφόμενα περὶ δεσμοῦ τῆς Ἰνδίας μετὰ τῆς Εὐρώπης ἡ ἀντίστροφα πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 500 πρὸ Χριστοῦ ἀποτελοῦν τέκνα φαντασίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προήλθε τὸ ἀπίθανο μυθιστόρημα τοῦ «Ἰνδοευρωπαϊκοῦ» ἀγκυλιάσματος.

γ. Ἡ ὀνομασία «Εὐρώπη» πρωτοεμφανίζεται σὰν γυναικεῖο ὄνομα ἀπὸ τὴ Φοινίκη, ἡ ὁποία ἦταν μῆ- τέρα τοῦ Μίνωα, ὅπως γράφει ὁ Ἡρόδοτος στὸ βιβλ. Α' παρ. 173. Καί, καθὼς λέγει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης στὴν *Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη* του (μετ. Α. Παπανδρέου, ἐκδ. Ἑλλ. Ἐκδ. Ὁργ. Γεωργιάδη, τόμος Δ παρ. 61, σελ. 76), ὁ Μίνως ἦταν τῆς ἑκτῆς γενεᾶς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνα. Σὰν γεωγραφικὴ ὀνομασία ἀναφέρεται στὸν στίχον 251 τοῦ *Ὑμνου πρὸς Ἀπόλλωνα*, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνεται στοὺς Ὀμηρικὺς Ὑμνους (μετ. Δ.Π. Παπαδίστας - Ε. Λαδιά, ἐκδ. Καρδαμίτσα 1985, σελ. 50) καὶ ἐντοπίζεται στὸν γεωγραφικὸ χώρο πού θρίσκειται πρὸς βορρᾶν τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὄχι στὸν χώρο τῆς σημερινῆς Εὐρώπης. Ἐτέρα ἀναφορὰ γίνεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο (βιβλ. Α', παρ. 4), ὅπου στὸν γεωγραφικὸ ὅρο «Εὐρώπη» συγκαταλέγεται καὶ ὁ ὅρος «Ἑλληνική», ὁπότε καὶ πάλιν ἡ ὀνομασία ἔχει σχέση μὲ τὸ σύνολο τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ὅρος τῆς ἐθνικότητος «Εὐρωπαῖοι» ἀποδίδεται στοὺς Φρύγες (Ἡρόδοτος, βιβλ. Ζ' παρ. 73), οἱ ὁποῖοι, ὅσον καιρὸ ἦσαν «Εὐρωπαῖοι» καὶ συγκατοικοῦσαν μὲ τοὺς Μακεδόνες, ἐκαλοῦντο Βρύγες. Τὰ ὅρια τῆς «Ἑλληνικῆς Εὐρώπης», ὅπως ἀναφέρει ὁ Ξενοφὼν στὰ *Ἑλληνικά* του (βιβλ. Δ' κεφ. 2 κ.ά., ἐκδ. Μ. Σαλιβέρου 1916), καὶ τῆς Ἀσίας εἶναι ὁ Ἑλλησποντος καὶ ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ. Ὅμως οἱ Φρύγες κατὰ τὴν *Ἰλιάδα* τοῦ Ὀμήρου φέρονται ὡς γείτονες τῶν Τρώων, ὁπότε ἡ μετακίνησή τους ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ Εὐρώπη πρὸς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, πρέπει νὰ ἐγίνε πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 3.000 πρὸ Χριστοῦ.

Κατὰ συνέπειαν ἡ «Θρακοφρυγικὴ διάλεκτος», ἡ ὁποία συνόδευε τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴν ὁμογλωσσίαν» καὶ εἰσέδωσε στὴν «Βαλκανικὴ» διὰ τῆς δευτέρας πορείας ἐξασπλώσεως περὶ τὸ ἔτος 1350 πρὸ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ μίαν μεγάλη «τρύπα στὸ νερό» τῶν Ἰνδοευρωπαϊστῶν. Ἐπίσης ἡ «Φρυγικὴ διάλεκτος», προερχόμενη ἀπὸ τὴν «νεοχιτιτικὴν διάλεκτο» καὶ ὀδεύουσα ἀπὸ τὴν σημερινὴ ἀνατολικὴ Τουρκία τὴν πέμπτην πορείαν ἐξασπλώσεως περὶ τὸ ἔτος 1500 πρὸ Χριστοῦ, κομίζει «ἀνατολικὸν ἄερα κοπανιστόν», ἀφοῦ τόσοι οἱ Βρύγες τῆς ἑλληνικῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ οἱ Φρύγες τῆς Μ. Ἀσίας προὔπηρχαν σὰν λαοὶ τῆς ἐποχῆς πού ἀνακαλύφθηκε τὸ «Ἰνδοευρωπαϊκόν» ἔκτρωμα, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς «ὑποθέσεις» τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τοὺς σημερινοὺς φωστῆρες «ἐστηρίζοντο σὲ πρόχειρα συμπεράσματα προερχόμενα ἀπὸ τοπωνύμια».

Ἰδοὺ οἱ Ἰνδοί. Ἰδοὺ καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Μέχρι τὸ ἔτος 500 πρὸ Χριστοῦ ἦσαν ἀνύπαρκτοι γιὰ τὸν κόσμο τῶν κλασσικῶν συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀλλὰ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ἡρόδοτος, καὶ δὲν εἶναι

ό μόνος, προσδιορίζει άκριβώς τις θέσεις και τὰ ὄριά τους και δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἀρνηθῇ. Ἡ «ἰνδοευρωπαϊκή» ἐφεύρεση συνδέσμου νομάδων, ἡμινομάδων, φυλῶν, γλωσσῶν, διαλέκτων κ.λπ. γιὰ τὴν περίοδο τοῦ Χαλκοῦ ἢ τὴν πρῶτὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀρειχάλκου δὲν βρέθηκε πουθενά. Ἀποτελοῦσαν ὅμως οἱ φυλές αὐτές και ἀποτελοῦν τὰ ἄκρα ἐνταφιασμοῦ τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς» ἰδέας, ἀφοῦ ἡ κοιτίς τῆς ἦταν ἡ Μέση ἢ ἡ Κεντρικὴ Εὐρασία και ποτὲ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἄκρον. Ὅποτε και ὁ τίτλος «ἰνδοευρωπαϊκός» ἀποδεικνύεται ἄστοχος, ἄκαιρος και ἄνευ ἐπιστημονικοῦ νοήματος.

4.Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Τζακέττα Χόουκς στὴ σελίδα 214 τοῦ Α' τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO σημειώνει: «Γύρω στὰ 5000 πρὸ Χριστοῦ εἶχαν ἰδρυθῇ σ' ὅλῃ τῇ Θεσσαλίᾳ και τὴν Κεντρικὴ Ἑλλάδα τὰ νεολιθικὰ χωριά... Τὸ ἀρχαιότερο γνωστὸ χωριὸ τῆς περιοχῆς τοῦ Ἀλιάκμονα ἦταν φανερὰ μία προφυλακὴ τοῦ Σέσκλου (τῆς Μαγνησίας), ἀλλὰ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ τῆς προφυλακῆς φαίνεται πὼς ἀπορροφήθηκε γρήγορα ἀπὸ ἓνα ἄλλο, πὺν ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ πὺν εἶναι γνωστὸς σὰν πολιτισμὸς τοῦ Ἀξιῶ (Βαρδάρη)-Μοράβα. Τίποτα δὲν δείχνει πὺς καθαρὰ ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικὰ ἀγγεῖα τους, ἄλλα γυαλισμένα και ἀνυακωτὰ κι ἄλλα γραπτὰ, τις σχέσεις τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἀξιῶ (Βαρδάρη)-Μοράβα μὲ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ μιά μεριά και μὲ τὸν Δούναβη ἀπὸ τὴν ἄλλη».

Τὸ Σέσκλο (θέση 3 τοῦ Σχ. 2), ὅπως γράφει ὁ Δ. Θεοχάρης στὸ βιβλίο του «Ὁ Νεολιθικὸς πολιτισμὸς» (ἐκδ. Ἰδρύματος Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, 1981), κατὰ ὑπολογισμοὺς βασισμένους στὸν ραδιενεργὸ ἄνθρακα (C14) ἰδρύθηκε περὶ τὸ ἔτος 5805 πρὸ Χριστοῦ. Ἡ Ἀργισσα τῆς Λαρίσης, πὺν ἦταν δορεῖοτερα τοῦ Σέσκλου. ἰδρύθηκε περὶ τὸ ἔτος 6200 πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλὰ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Ε.Η. Willis στὸ ἄρθρο του «Radiocarbon dating», πὺν δημοσιεύτηκε στὸ βιβλίο *Science in Archaeology*, 1963, σελ. 35, διατείνεται ὅτι: «Ἡ χρονολόγηση μὲ τὸν ραδιενεργὸ ἄνθρακα (C14) παρουσιάζει ἓνα περιθώριο ἀνοχῆς (σφάλματος) 2500 περίπου ἐτῶν πρὸς τὸ παρελθόν». Ἡ μετατόπιση αὐτὴ τῆς ραδιοχρονολόγησης ἐπιδεβαιώθηκε ἀπὸ τὰ ἐξαγόμενα Γάλλων ἐρευνητῶν τοῦ Κέντρου Ἀσθενοῦς Ραδιενεργείας, τὰ ὁποῖα δημοσιεύτηκαν στὴν ἐφημερίδα «Λιμπερασιόν» τῆς 21-11-1991 και ἀναδημοσιεύτηκαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Μεσημβρινή» τῆς 22-11-1991. Σύμφωνα μὲ τὰ ἐξαγόμενα αὐτὰ τὰ προϊστορικὰ εὐρήματα ἔχουν στὴν πραγματικότητα πολὺ μεγαλύτερη ἡλικία, τουλάχιστον 2000 ἐτῶν, ἀπ' ὅ,τι νομίζαμε (ἢ ὑπολογίζαμε) μέχρι τώρα.

Ἀρα ἡ ἡλικία ἰδρύσεως τοῦ Σέσκλου και τῆς Ἀργισσας μετατοπίζονται στὸ 7805 και στὸ 8200 πρὸ Χριστοῦ ἀντίστοιχα. Ὅποτε τὰ ἀναφερόμενα πὺς πάνω ἀπὸ τὸν Τζακέττα Χόουκς μετατοπίζονται ἀνάλογα πρὸς τὸ χρονολογικὸ δάθος τῆς προϊστορίας. Αἰσθησι ἐπὶ τοῦ προκειμένου προκαλοῦν τὰ λεγόμενα τοῦ καθηγητοῦ Neistirny στὴ σημείωση 3 τῆς σελίδος 228 τοῦ Α' τόμου τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος» τῆς UNESCO, στὴν ὁποία σημειώνεται: «Ὁ πολιτισμὸς τοῦ Ἀξιῶ (Βαρδάρη)-Μοράβα σήμερα ἀναλύεται σὲ τρεῖς ὑποδιαίρεσεις, οἱ ὁποῖες προσδιορίζουν διάφορες νεολιθικὲς περιόδους ἢ ομάδες, πὺς προχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα πρὸς τὰ ὅρια μέσα ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀξιῶ (Βαρδάρη) και τοῦ Μοράβα (θέση 4 τοῦ Σχ. 2) ἀπὸ τὸ 3500 περίπου πρὸ Χριστοῦ κι ὕστερα». Ἰδού ἡ πορεία ἐξαπλώσεως τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Σέσκλου και τῆς Ἀργισσας, ἡ ὁποία δικαιολογεῖται και ἀπὸ «τὴ μιά μεριά» τοῦ Χόουκς. Ἀφ'ἡν ὅμως ἀκάλυπτη «τὴν ἄλλη μεριά» τοῦ Χόουκς, πὺς τὴν τοποθετεῖ στὸ Δούναβη.

Ἡ χρονολογικὴ ὁριοθέτηση τοῦ 3500 πρὸ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Σέσκλου πρὸς ὄρορα σὲ σχέση μὲ τὸ ἔτος 7805 πρὸ Χριστοῦ εἶναι ἀρκετὰ βραδεῖα και μάλλον εἶναι λανθασμένη, διότι, ὅπως ἀναφέρει ὁ Στ. Κατσιγιάννης στὴ μελέτη του «Ἀπὸ τὴν προϊστορία στὸν πρῶτο Εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ», δημοσιευθεῖσαν στὸ περιοδικὸ «Στρατιωτικὴ Ἐπιθεώρηση» τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ, τεύχη Ἰανουαρίου-Φεβρουαρίου-Μαρτίου 1981 και στὴ σελ. 113: «ὁ Γιοιγκοσλάδος Μίλοτξε Βάσιτς τὸ 1908, ὅταν πρωτοέσκαψε στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο τῆς Βίνιτσας, (θέση 5 τοῦ Σχ. 2), ἡ ὁποία εὐρίσκειται κοντὰ στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας (πρὸς τις ὄχθες τοῦ Δουνάβεως), δόρηκε ἀπλὰ χάλκινα ἀντικείμενα, ὁμορφα ἀνθρώπινα εἰδῶλια και μερικὰ πῆλινα πινακίδια σκαλισμένα μὲ διάφορα σημεία, ἀνάλογα μὲ αὐτὰ πὺς εἶχαν βρεθῇ πρὶν πέντε χρόνια (1903) στὴν περιοχή Τόροδος τῆς Ρουμανίας (θέση 6 τοῦ Σχ. 2) και στὴ Κρήτῃ (θέση 2 τοῦ Σχ. 2). Ἀργότερα, ὕστερα ἀπὸ νέες ἐρευνες, ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βίνιτσας ἔπρεπε νὰ εἶναι Ἕλληνες. Στὴ συνέχεια τὸ ἔτος 1929 ὁ ἀγγλὸς ἀρχαιολόγος Γκόρντον Τσάιλντ ἀνεγνώρισε στὴ Βίνιτσα, ὅτι δόλοκληρη ἡ περιοχή εἶναι κορεσμένη μὲ Αἰγαιακὰ στοιχεῖα, και θὰ ἦταν μάταιο ν' ἀναζητηθῇ ἡ ἀκριβὴς τους προέλευση, ἀφοῦ ἀπὸ μόνῃ τῆς ὁδηγεῖ στὴν κυρίως Ἑλλάδα και στὴν Κρήτῃ. Γιὰ τὸν Τσάιλντ ἡ Βίνιτσα, ἡ ὁποία, ὅπως γράφει ἡ Μεγάλῃ Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια (τόμος 5ος, σελ. 452), ἀνάγεται χρονολογικὰ στὸ τέλος τῆς 5ης χιλιετηρίδος μὲ ἀρχὲς τῆς 4ης, δηλαδὴ στὸ ἔτος 4200-3900 πρὸ Χριστοῦ, ἦταν ὁ κρικός πὺς ἔνυνε

τὸ Αἰγαῖον μὲ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην. Ὁ ἴδιος ὁ Τσαΐλντ τὸ 1927 γράφει: «τὸ σύνολο τῆς πολιτιστικῆς καλλιέργειας τῆς Βίνιτσας εἶναι δεμένο μὲ τὴν πολιτιστικὴ καλλιέργεια τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Τὰ πῆλινα ἀγγεία τῆς Βίνιτσας εἶναι φτωχὲς παραλλαγές τῶν μαύρων πηλίνων Αἰγαιακῶν ἀγγείων καὶ τὰ ἀγαλματίδια ἀνήκουν ἀπόλυτα στὴν Αἰγαιακὴ καλλιέργεια. Ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ περὶ ἔργα σημάδια πού δρεθῆκαν χαραγμένα σὲ πῆλινους δίσκους στὴ Βίνιτσα (τῆς Σερβίας), στὸ Τόροδος καὶ στὴ Γκουμελνίτσα (τῆς Ρουμανίας) μοιάζουν μὲ τὰ ἀντίστοιχα πού δρεθῆκαν στὴν Κρήτη, στὶς Κυκλάδες καὶ ἀκόμη περισσότερο μ' αὐτὰ πού δρεθῆκαν στὴν Τροία». Ὑποθέτουμε ὅτι ἡ ἀπόδειξη αὐτὴ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ 4000 πρὸ Χριστοῦ ἐγκαταλείπονται ἱχνη Αἰγαιακοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ στὸν Δουνάβη, ἡ ἀνοδος τοῦτου διὰ τοῦ Ἀξιοῦ (Βαρδάρη)-Μοράβα προηγείται τῆς χρονολογίας αὐτῆς καὶ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ ἔτος 3500 π.Χ. τοῦ Neistirny. Παράλληλα ὁμοῦς ἀφοπλίζεται τόσον ὁ Χόουκς γιὰ τὴν ἐκ Δουνάβεως καθόδον πολιτισμοῦ πρὸς τὸν Μοράβα-Ἀξίον ὡς καὶ πᾶσα θεωρία καθόδου λαῶν καὶ γλωσσῶν ἐκ τοῦ Δουνάβεως ἢ τῆς Βορείας Εὐρώπης.

Κατὰ τὸν Τσαΐλντ ἡ Βίνιτσα τοῦ Δουνάβεως ἀποτελοῦσε τὸν κρῖκο συνδέσεως τοῦ Αἰγαίου μὲ τὴν Κεντρικὴ καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὰ εὐρήματα στὴν πόλιν Γκλοξέλ τῆς Γαλλίας (θέση 7 τοῦ Σχ. 2), ἡ ὁποία βρίσκεται 20 χιλιόμετρα δυτικὰ τοῦ Βισῦ, ὅπου ὁ δρ. Μορλέτ τὸ 1924 ἀνακάλυψε πινακίδες μὲ γραφὴ, ἡ ὁποία χαρακτηρίστηκε «ἄγνωστη». Καὶ ὅπως γράφει ὁ Α. Κ. Γάτσιος στὸν «Δαυλό», τ. 121/1992, ὁμάδα ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀποτελούμενη ἀπὸ ἀκαδημαϊκοὺς, καθηγητὲς πανεπιστημίων, διευθυντὰς μουσείων καὶ μηχανικοὺς ἐκ διαφόρων χωρῶν, στὸ ὑπόμνημά τους ἀνέφεραν, ὅτι τὰ ἀντικείμενα ἦσαν αὐθεντικά καὶ παλαιότερα τῆς ἐποχῆς τῶν μετάλλων. Καὶ ὅπως ἀποδεικνύει ὁ Καλλιμάχος Διογένης στὸ τεῦχος 127/1992 τοῦ «Δαυλοῦ», ἡ ἄγνωστη γραφὴ τῆς Γκλοξέλ εἶναι ἡ Μινωικὴ Γραμμικὴ Γραφὴ Α. Καὶ ἀφού τὰ εὐρήματα Βίνιτσας, Τόροδος, Γκουμελνίτσας συνδέονται μὲ τὴν Κρήτη, ἐπόμενον εἶναι νὰ συνδέονται καὶ μὲ τὴν Γκλοξέλ τῆς Γαλλίας, ἀποδεικνύοντας τὴν πορείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ, γλώσσας καὶ γραφῆς ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλάδος πρὸς τὸν Δουνάβη καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην. Ἀλλὰ ἡ πορεία αὕτη εἶναι καθαρὰ Ἑλληνικὴ, καὶ τὰ δῆματά της φαίνονται στὶς θέσεις 1,2,3,4,5,6 καὶ 7 τοῦ Σχήματος 2.

Ἡ ἀντικειμενικότης καὶ ἡ ἐλευθερία σκέψεως καὶ γνώμης τῶν ἐπιστημόνων πού ἔγραψαν τὴν «*Ιστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO τὸ ἔτος 1970 μ.Χ. ἦταν τόσο, ὥστε οἱ ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις πού ἔγιναν τὸ 1903, 1908, 1924, 1927 καὶ 1929 καὶ ἀναφέρονται πρὸ πάντων δὲν τοὺς προβλημάτισαν καθόλου, γιὰ νὰ δώσουν καὶ ἀνάλογες ἐρμηνεῖες στὸ ἔργο τους. Ἐντούτοις, ἀφού ἡ Βίνιτσα ἀποτελεσε τὸν κρῖκο συνδέσεως τοῦ Αἰγαίου μὲ τὴν Κεντρικὴ καὶ Δυτικὴ Εὐρώπην, ἡ κοιλάδα τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ (θέση 4 τοῦ Σχ. 2), ἡ ὁποία ἐκτείνεται διὰ μέσου τῆς σημερινῆς δημοκρατίας τῶν Σκοπίων, ἀποτελεῖ ὑποχρεωτικὰ τὸν πρῶτο κρῖκο συνδέσεως τοῦ Αἰγαίου μὲ τὴν Βίνιτσα τοῦ Δουνάβεως. Τὰ δείγματα ἀπολιτισμοῦ, γλώσσας καὶ γραφῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι καταχωρημένα κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, στὸ ὁποῖο πατάνει οἱ σημερινοὶ Σκοπιανοί, ἀπὸ τὸ ἔτος 5000 πρὸ Χριστοῦ. Τὸ συμβόλαιον τῆς ἰδιοκτησιακῆς καταστάσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὸ ὑπέδαφος τῶν Σκοπίων καὶ ὅλης τῆς ἄλλης Εὐρώπης μπορεῖ ν' ἀποδείξει καὶ νὰ ἐπιδείξει τὴν πρωτοποριακὴ πολιτιστικὴ μας ταυτότητα, ὅταν τὴν ἀναζητήσῃ ἡ ἀξίνα καὶ τὸ φτυάρι τῆς ἀντικειμενικῆς ἐπιστήμης, ὅπως τὸ ἔκαμε καὶ στὶς παραπάνω ἀναφερθεῖσες τοποθεσίες, πού ἀγνοήθηκαν ἀπὸ τὴν «*Ιστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος*» τῆς UNESCO.

Ἡ περιοχή ὅπου ἀνακαλύφθηκε ἡ Βίνιτσα περιγράφεται καὶ ἀπὸ τὸν Ὁρφέα στὰ Ἀργοναυτικά του (μετ. Σ. Μαγγίνα, ἔκδ. Ἑγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ «Ἡλῖος» 1977, τόμος 24, σελ. 413), ὅπου λέγει: «στὶς χαράδρες τῶν Ριπαίων ὁρέων (Τρανσυλθανικὲς Ἀλπεις) φθάσαμε, ἀπὸ κεῖ γρήγορα πέρασε ἡ Ἀργώ, προχωροῦσα διὰ τοῦ στενοῦ ρεῖματος (τῶν σημερινῶν Σιδηρῶν Πυλῶν)... Τὸ ὄρος Ρίπαιον (οἱ Τρανσυλθανικὲς Ἀλπεις τῶν σημερινῶν Καρπαθίων) ἐμποδίζει τὶς ἀνατολές τοῦ ἡλίου· ἡ πελώρια Φλέγρα (Μαγεβικά καὶ Πόλβεν Πλάνια τῆς Σερβίας) κόβει τὸν ἀέρα τοῦ νοτιά· κατὰ τὸ δειλινὸν οἱ πανυψηλές Ἀλπεις κρύβουν τὸ φῶς». Διὰ τῶν ὁρέων τούτων ὀρίζονται καὶ σήμερ' οἱ πεδιάδες τῆς Σερβίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας, πού βρίσκονται πρὸς βορρᾶν τοῦ Βελιγραδίου, ἄρα καὶ τῆς Βίνιτσας. Ὁ Ὁρφεὺς καὶ τὸ πλοῖο «Ἀργώ» πέρασαν ἀπὸ κεῖ περὶ τὸ ἔτος 3110 πρὸ Χριστοῦ, διότι, ὅπως ἀναφέρεται στὸ ἀρθρον μου «*Ἀνθρακες ὁ Θησαυρὸς τοῦ Πριάμου*», «Δαυλός» τ. 147/1994 καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀναλυτικὰ στὴ μελέτη μου «*Ἡ προϊστορικὴ Κοσμολογία τῶν Ἑλλήνων*», δημοσιευθεῖσα στὸ Περιοδικό «Δελτίο τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ», τεῦχος 142/1993, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἔλαβε χώραν ἀπὸ τὸ ἔτος 3087-3078 πρὸ Χριστοῦ, ὁπότε, ὅταν ὁ Πέλλας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία, ὁ Ἀχιλλεύς ἦταν ἀκόμη μικρὸ παιδί περίπου ἑπτὰ-δέκα ἐτῶν, ἀφού φεύγοντας ὁ Πηλεὺς τὸν σήκωσε στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸν φίλησε στὰ μάτια (Ὁρφέως, Ἀργοναυτικά, στίχοι 446-447).

Προορισμός τῶν Ἀργοναυτῶν ἦταν ἡ Κολχίδα, ἡ ὁποία εὐρίσκετο στήν ἐκβολή τοῦ καλλιρρεύματος τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ στά πέρατα τοῦ Ἀξείνου (πόντου) (Ἀργοναυτικά, στίχος 761). Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ ταυτίζουν τὸν Φάσιν ποταμὸν μὲ τὸν σημερινὸν Ρίον, ποῦ ἐκβάλει στήν πόλη Πότι. Ὁ ποταμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι «καλλιρρεύματος», ἀλλὰ «ὀρητικορρεύματος», λόγω τῆς μεγάλης κλίσεως τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ κοίτη του. Κατὰ συνέπειαν ὁ Φάσις ποταμὸς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν σημερινὸν Κουμπάν, ὁ ὁποῖος πηγάζει ἀπὸ τὶς βόρειες κλιτύες τοῦ ὄρους Κανκάσου καὶ χύνεται στήν Ἀζοφικὴ θάλασσα κοντὰ στὴν πόλη Τεμριούκ. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται ἀπόλυτα ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι, ὅπως γράφει ὁ Ὀρφεύς στὰ Ἀργοναυτικά του (στίχοι 1040 καὶ μετὰ): «δὲν πήγαμε πρὸς τὸν πόντο διὰ τοῦ εὐρέος στόματος τοῦ Φάσιδος, ἀλλὰ ἀπὸ λάθος μεταφερόμεθα πολὺ πρὸς τὰ πίσω. Ἐκεῖ φθάσαμε σ' ἓνα πράσινο νησί, ὅπου σὲ δύο ἀπρόσιτα ρεῦματα σγίζονται οἱ κοίτες, ὁ εὐρύχωρος Φάσις καὶ ὁ ἀκύματος Σαράγγης». Φεύγοντας λοιπὸν ἀπὸ τὴν Κολχίδα δὲν βγήκαν στήν θάλασσα τοῦ Ἀξείνου πόντου, ἀλλὰ εἰσεχώρησαν πρὸς τὶς πηγές τοῦ ποταμοῦ κωπηλατώντας. Ἐφθασαν κάπου πρὶν ἀπὸ τὴν σημερινὴν πόλη Κρασνοντάρ, ὅπου ὁ ποταμὸς Φάσις διεκλαδίζεται σὲ δύο ρεῦματα καὶ ἀκολουθήσαντες πλέον τὸν ἀκύματο Σαράγγη ἐξῆλθαν πρὸς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην ἢ Ἀζοφικὴν Θάλασσαν καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς διαβάσεως «τοῦ Βορὸς», μεταξὺ σημερινῆς Κριμαίας καὶ τῆς ἀπέναντι στεριᾶς, συνέχισαν τὸ ταξίδι τους πρὸς τὶς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ Ἰστροῦ (σημερινοῦ Δουνάβεως). Ἡ παραπάνω περιγραφή ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ ἐκβολές τοῦ Φάσιδος (Κουμπάν) ποταμοῦ σχημάτιζαν ἓνα προσχωσιγενὲς δέλτα. Ἄρα ἡ Κολχίδα καὶ τ' ἀνάκτορα τοῦ Αἰήτου πρέπει νὰ θρίσκονταί κάπου στὸν χώρο μεταξὺ τῶν σημερινῶν πόλεων Τασταγκάγιερσκ-Βαρένικοφσκ καὶ Κρύσμαγια.

Ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἡ συνεννόηση μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Μήδειας, ἀπ' ὅ,τι προκύπτει ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκεῖ (Ἀργοναυτικά, στίχοι 765-1039), γινότανε στὰ Ἑλληνικά. Ἄρα τὸ ἔτος 3110 πρὸ Χριστοῦ στὴ βορειοδυτικὴ περιοχὴ τοῦ ὄρους Σίνδη (Ἀργοναυτικά, στίχος 750 – σημερινοῦ Κανκάσου) καὶ δὴ παρὰ τὴν βορειοανατολικὴν ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀζοφικῆς Θαλάσσης, ἂν δὲν κυριαρχοῦσε, τουλάχιστον ὠμιλεῖτο ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα (στὴ θέση 8 τοῦ Σχήμ. 2).

Ἔτσι ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκτὸς τῆς πρὸς τὶς παραδουνάβιες περιοχές – Κεντροικὴ καὶ Δυτικὴ Εὐρώπη – πορείας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας παρουσιάζεται καὶ μία ἄλλη πορεία πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς τὸν Κανκάσο πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 3100 πρὸ Χριστοῦ. Ὑπάρχει λοιπὸν πορεία πρὸς τὴν δύση καὶ τὴν ἀνατολὴ μιᾶς γλώσσας, ἡ ὁποία φέρει ταυτότητα ἑλληνικὴ, ὅποτε προστά της καὶ προστά στὶς ἀποδείξεις τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν τὸ «ἰνδοευρωπαϊκὸ» κατασκευάσμα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος καταρρέει, γιατί τὸ χρονολογικὸ δάθος τῆς παρουσίας τῆς πρώτης εἰρωνεύεται καὶ χλευάζει τὶς προσπάθειες τῶν ἐφευρετῶν τῆς δεύτερης νὰ τὴν ἐδραιώσουν ἀπὸ τὸ 2000 μέχρι τὸ 1200 πρὸ Χριστοῦ.

Στὴ συνέχεια μετὰ τὸ ἔτος 3.110 π.Χ. ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς Κολχίδος ἄρχισε τὸ δικό της ταξίδι διὰ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας Θαλάσσης ἢ τῆς διαβάσεως τοῦ Κανκάσου ἰσως καὶ περὶ τὸ 2000 π.Χ. καὶ κατηφόρησε πρὸς τὴν ἀρχαία Βακτριανὴν στήν ὀρειὰ Περσία (σημερινὸ Ἰράν). Ἐκεῖ συναντᾷ καὶ βοήθᾳ στήν διαμόρφωση τῆς Ζενδικῆς γλώσσας, ὅπως ἐκαλεῖτο ἄλλοτε ἡ παλαιὰ Ἰρανικὴ, κατὰ τὰ γραφόμενα στὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ «Ἥλιος», τόμος Ι σελ. 42, ποῦ ἐντοπίζεται στὴ θέση 9 τοῦ Σχήμ. 2. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἢ λέξεις τῆς ταξιδεύουν πρὸς τὴν Ἰνδιάν (θέση 10 τοῦ Σχήμ. 2) καὶ ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Σανσκριτικὴ γλῶσσα, στήν ὁποία ἐγράφησαν τὰ περίφημα Ἰνδικὰ ἔπη, ἡ *Μαχαβαράτα* καὶ ἡ *Ραμαγιάνα*, ὑπὸ τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Βατριχάνι, ὁ ὁποῖος ἤκμασε κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ καὶ ἡ *Τζαρτζαρντίβα* τοῦ ὀνομαστοῦ ἐπικοιυρικοῦ καὶ δραματικοῦ ποιητοῦ Καλιντάσα, ὁ ὁποῖος πιθανῶς ἤκμασε στὶς ἀρχές τοῦ 5ου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, ὅπως γράφει τὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ «Ἥλιος», τόμος Κ σελ. 92.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα προωθήθη καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος προϊστορικῆς Ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Ἡ παρατήρηση τοῦ Θεοφίλου Μπάγιερ (1694-1738 μ.Χ.) περὶ τῆς ὁμοιότητος τῶν γλωσσῶν Ἰνδικῆς καὶ Περσικῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκε στήν ἐπίδραση τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων στήν Ἀσίαν, ὅπως γράφει τὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸ «Ἥλιος», τόμος Κ σελ. 93, δὲν ὠφέλειτο μόνο σ' αὐτό, γιατί προϋπῆρχε καὶ ἡ προϊστορικὴ ἐποχή. Παρ' ὅλ' αὐτὰ οἱ Εὐρωπαῖοι, ὅπως λέγει ὁ Μπάγιερ, ἐγνώρισαν τὴν Ἰνδικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία μετὰ τὴν κατὰ τὸν 18ο αἰῶνα μ.Χ. κατάληψη τῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν. Καὶ πρὸς τιμὴν τῆς γνωριμίας αὐτῆς κατασκεύασαν καὶ τὸν ἀνάλογον ἀνδριάντα τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος μὴ ἀντέχοντας πλέον στήν σύγκριση μὲ τὴν ἑλληνικωτάτη διασποράν, ὅπως ἀνελύθη στὰ προηγούμενα, εἶναι καιρὸς νὰ βρῇ τὸ τέλος του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στην προσπάθεια αυτή αναζητήθηκε ή γεωγραφική θέση της κοιτίδος της «Ίνδοευρωπαϊκής γλώσσας». Προοριόστηκαν δέκα όκτώ θέσεις, χωρίς να πληρούν καμμία προϋπόθεση γενέσεως και αναπτύξεως μιάς γλώσσας σ' ένα συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο επί ανάλογο χρόνο. Καμμία θέση δεν είχε ως άρχη την Ίνδια και πέρας την Εύρώπη ή και αντίστροφα. Η γένεσή της απέδόθη σε νομάδες της Κεντρικής Εύρασιας, οι οποίοι ασχολούντο με το κυνήγι και το ψάρεμα ή με την έκτροφη κτηνών. Και μόνον ότι όλοι ήταν μετακινούμενες νομάδες, δεν είχαν δυνατότητα δημιουργίας μιάς συγκεκριμένης γλώσσας, αφού ό τόπος διαμονής τους δεν ήταν σταθερός. Έτσι διά της άορίστου πιθανολογίας της αδεβαιότητας οι σοφοί που ασχολήθηκαν με το θέμα δεν μπόρεσαν να μās πείσουν για την παρουσία μιάς τέτοιας γλώσσας, φυλής, ομοεθνίας και πολιτισμού. Για την απόδειξη του τραγελαφικού αδιεξόδου των θεωριών του Ίνδοευρωπαϊσμού αναλύθηκαν οι προτεινόμενες πορείες εξαπλώσεως της «Ίνδοευρωπαϊκής...», οι οποίες κατέληξαν να αλληλοσυγκρούονται και να αλληλοεξουδετερώνονται. Όποιοι μοιραία δεν άφηναν περιθώρια υπέρθεως. «Ολ' αυτά όδηγησαν το θέμα του Ίνδοευρωπαϊσμού στο τέλος του, στο θάνατό του. Για να ένισχυθούν τ' αποδεικτικά στοιχεία του τέλους του Ίνδοευρωπαϊσμού, αναλύθηκαν οι δεσμοί που πιθανόν να ύπηρχαν μεταξύ Εύρώπης και Ίνδιών σε κάποια περίοδο των προϊστορικών χρόνων. Άλλά δεν προέκυψε τίποτε θετικό. Όπότε τελικά έπρεπε να δρεθί ή πραγματική άρχη και κοιτίς των γλωσσών του κόσμου, ή οποία δεν ήταν άλλη από την Έλληνική, που ξεκινάει από την Αργισσα της Λαρίσης και το Σέσκλο της Μαγνησίας το έτος 8200 και 7805 πρò Χριστού. Από τα Νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη ταξιδεύει πρòς βορράν διά του Αξίου και του Μοράβα ποταμού και φθάνει στην Βίνιτσα του Δουνάδεως περί το έτος 4200 πρò Χριστού, απ' όπου εξαπλώνεται πρòς Κεντρικήν και Δυτικήν Εύρώπην φθάσασα και στην Γκλोजέλ της Γαλλίας. Άλλά και ή Ανατολή δεν μένει παραπονούμενη, αφού από την Κολχίδα του Εύξεινου Πόντου εισδύει πρòς την Περσία και την Ίνδια, προσφέροντάς τους δοήθεια για την συγκρότηση της Ζενδικής και της Σανσκριτικής γλώσσας.

Απόδειξη της επιτευχθείσης επιδράσεως της Έλληνικής μητέρας γλώσσας επί των άλλων γλωσσών παρέχεται από την συγκριτική μελέτη μερικών λέξεων:

α. Το Έλληνικόν «έστι»: Στα Σανσκριτικά και Ζενδικά είναι «ásti». Στα Λατινικά «est». Στα άρχαία Γερμανικά «isi». Στα Περσικά «esi». Στα Σλοβενικά (δυτικά του Βελιγραδίου, όπου είναι ή Βίνιτσα) «jesi».

2. Το Έλληνικόν «ίστημι»: Στα Σανσκριτικά «stami». Στα Ζενδικά «histami». Στα Λατινικά «sto». Και στα άρχαία Γερμανικά «stam».

3. Το Έλληνικόν «δίδωμι»: Στα Σανσκριτικά «dadam».

4. Το Έλληνικόν «φέρωμι»: Στα Σανσκριτικά «farami». Στα Λατινικά «fero». Στα Αρμενικά (στη γειτονία της Ζενδικής) «perem».

5. Το Έλληνικόν «άδελφός» (για τον όποιον ή πανάρχαια έλληνική λέξη ήτο «φράτωρ» ή «φρατήρ»); Στα Σανσκριτικά «bhratar». Στα Ζενδικά «pratrar». Στα Περσικά «prader». Στα Γοτθικά «broithar». Στ' άρχαία Γερμανικά «bruader». Στα Κελτικά «brathor» ή «bruader». Στ' Αγγλικά «brother». Στα Σλαβικά «bratru» και στα Ρωσικά «bratusca».

Η σύγκριση ενός αντικειμένου πάντα γίνεται σε σχέση με κάποιο «πρωτότυπο» ή «άρχαιότερο», το όποιο αποτελεί τη βάση. Οί γλωσσολόγοι όμως, τιμής ένεκεν φαίνεται, άρχισαν την σύγκριση με βάση την Σανσκριτική γλώσσα, ή οποία διεμορφώθη σε λυρική ποίηση περί τον 7ον αιώνα πρò Χριστού, άγνοήσαντες τις χιλιετίες προϋπάρξεως της Έλληνικής γλώσσας και γραφής, ή οποία δικαιωματικά ήταν το πρωτότυπο, πρòς το όποιο έπρεπε να συγκριθούν όλες οι άλλες γλώσσες, όπως γίνεται δειγματολογικά πιò πάνω και αποδεικνύεται ή φυσική πορεία συγγενείας των γλωσσών. Το ψέμα όμως δεν μπόρεσε να συντηρηθί περισσότερο και ήδη οι δημιουργοί της «Ίνδοευρωπαϊκής ομογλωσσίας» το όλον θέμα έδω και δεκαετίες το χαρακτήριζον «grosse Täuschung» (= μεγάλο λάθος), όπως αναφέρει ό Απόστολος Γάτσιος στη σελίδα 5354 του ύπ' αριθ. 94/1989 τευχους του «Δαυλού». Και στη συνέχεια συμπληρώνει: «Ηδη στο Α' Διεθνές Θρακολογικό Συνέδριο της Ρώμης, Noi Tracii, Δεχ. 1978, Anul. IV, 41 και στο Β' Διεθνές Συνέδριο Προ-πρωτοϊστορίας της Μεσογείου στο Αμστερνταμ (21-11-1990) αποκαλύφθηκε ότι ή Έλληνική γλώσσα παρουσιάζει χρονική προτεραιότητα πολλών αιώνων, πρην έμφανιστον ή Σανσκριτική, ή Λατινική και λοιπές γλώσσες, ώστε ή Έλληνική είναι άναμφισήτητα μητέρα γλώσσα των γλωσσών αυτών... (δές «Θρακολογία» τόμος Β, σελ. 100)».

Αποδεικνύεται λοιπόν καθαρά, ότι ή Έλληνική γλώσσα είναι ή μητέρα όλων των γλωσσών και χρονολογείται τουλάχιστον πρην από το έτος 8.000 περίπου πρò Χριστού με κυρίαν κοιτίδα γενέσεως το Σέσκλο, την Αργισσα, τα Νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη.

Μπορεῖ ν' «ἀποεβραιοποιηθῇ» ἡ Ὁρθοδοξία;

Πρὶν λίγους μῆνες σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν στήλη εἶχε δημοσιευθεῖ ἄρθρο μὲ τίτλο «Μπορεῖ ν' ἐξελληνισθῇ ἡ ὀρθοδοξία;» (τεῦχος 145, Ἰαν. 94). Κι' αὐτὸς ὁ τίτλος ἐτέθη, διότι θεωρεῖται δεδομένο γιὰ κάθε εἰλικρινὴ καὶ ἀμερόληπτο ἐρευνητὴ, ὅτι ἡ ὀρθοδοξία δὲν ἔχει ἀκόμα ἐξελληνιστεῖ, τελῶντας ὑπὸ ἐβραϊκὴν κηδεμονίαν μέχρι καὶ τὶς μέρες μας. Καὶ τὰ γεγονότα ἦρθαν, γιὰ νὰ ἐπαληθεύσουν τὰ λεγόμενά μας.

Μεγάλῃ ἐβδομάδᾳ. Πάσχα, ἴσως ἡ μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Πλήθῃ νεοελλήνων Χριστιανῶν συρρέουν στὶς ἐκκλησίες, γιὰ νὰ τιμῇσιν τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γιορτάσουν τὴν ἀνάστασίν του. Καὶ ἐκεῖ πὺν ὅλα θαίνουν ὁμαλῶς, ξάφνου σὰν ἀπὸ ἄλλο ἀνέκδοτο δειλὰ-δειλὰ ξεπροβάλλουν κάποιοι ἄσχετοι μὲ τὴν ὅλη ὑπόθεσι, οἱ γνωστοὶ μας γαμπρομύτες, πὺν ὄρθαν τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ δηλώσουν κι' αὐτοὶ παρουσίᾳ. Ἀλλὰ ποίος τοὺς ἔδωκε τὸ δικαίωμα αὐτό; Καὶ τί σχέση Μπορεῖ νὰ ἔχουν μὲ τὸ γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν παθῶν του αὐτοὶ πὺν τὸν σταύρωσαν; Ποίος ἀνασύρει ἀπ' τὴν ἀφάνεια τοὺς ἐθνικοὺς ἥρωες ἐνὸς ἄλλου λαοῦ, τοῦ ἰσραηλιτικοῦ καὶ θέλει νὰ μᾶς τοὺς περάσῃ ὡς δικούς μας; Ποίος ἐπωφελεῖται ἐν τέλει ἀπὸ τὴν ταύτιση Ἑβραϊσμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ;

Γέμισαν λοιπὸν αὐτὲς τὶς μέρες τὰ τηλεοπτικὰ καὶ ραδιοφωνικὰ κανάλια ἀπὸ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους, τὴν ἡρώϊκὴν του ἀντίστασι κατὰ τῶν Ῥωμαίων κατακτητῶν («Μασά-ντα», σὲ τέσσερις μάλιστα συνέχειες), εἶχαμε καὶ τὸν Μωϋσῆ μὲ τὸ καλαθάκι, πὺν ἔκανε βόλτες στὸν Νεῖλο («Οἱ δέκα ἐντολές»), ἀκόμη τὸν καλὸ Ἑβραῖο Δαβὶδ, πὺν σκότωσε τὸν κακὸ Ἕλληνα Φιλιππίου Γολιάθ («Δαβὶδ καὶ Γολιάθ»), χωρὶς θέβαια νὰ λείψῃ καὶ τὸ πιὸ ὠραῖο παραμῦθι, αὐτὸ τοῦ Νῶε μὲ τὸ πλωτὸ του τσίρκο («Ἡ Βίβλος»), ὅπως ἐπίσης δὲν θὰ μπορούσε νὰ λείψῃ καὶ ὁ «σοφὸς» βασιλεὺς Δαβὶδ μὲ τὶς ἑκατοντάδες παλλακίδες, πὺν ἔπαιρνε στὸ κρεβάτι του γιὰ νὰ τὸν ζεσταίνουν («Δαβὶδ καὶ Βηθσεδὰ») καθὼς καὶ ἡ ὠραία ἐβραιοπούλα, πρώτη κυρία στὴν ἀγλή τοῦ Ξέρξη, ἡ Ἑσθήρ («Ἡ Ἑσθήρ καὶ ὁ Βασιλεὺς») οὔτε τέλος καὶ τὰ ντοκυμανταίρ, ὅπως «Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη στὴν Εὐρωπαϊκὴ ζωγραφικὴ».

Καὶ δὲν εἶναι τόσο ἀπλὰ τὰ πράγματα, ὅπως ἴσως μερικοὶ ἀπὸ ἐμᾶς φαντάζονται πὺς εἶναι. Δὲν εἶναι ἀπλὲς «ταινιοῦλες» αὐτές, ἀλλὰ ὡμὴ παρέμβασι στὴν πνευματικὴ διαπαιδαγώγησι τῶν Ἑλλήνων καὶ προβολὴ προτύπων ξένων πρὸς τὸ Ἑλληνικόν, μὲ σκοπὸ νὰ ἀλλοιώνουν τὴν πνευματικὴν παράδοσι αὐτοῦ τοῦ τόπου πρὸ τῆς ἐμφάνισεως τῶν Ἑβραίων καὶ νὰ μᾶς παρουσιάζουν ἐν τέλει ὑποχρεωμένους ἀπέναντι στὸν ἐκλεκτὸ λαόν, πὺν μᾶς ἀνοίξε τὰ μάτια. Ναι, αὐτὸ θέλουν νὰ κάνουν. Γιατί, ἀναρωτηθήκατε ποτέ, τί θὰ συνέβαινε στὸ Ἰσραὴλ, ἂν κατὰ τὴν περίοδο πὺν γιορτάζουν, καὶ τὴν γιορτάζουν ἀκόμα, τὴν ἐξέγερσίν του ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, προέβαλλαν τὰ τηλεοπτικὰ δίκτυά του ταινίες γιὰ τὸ Μέγα Ἀλέξανδρον, τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν, τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους; Θὰ διελύετο τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις. Καὶ ἐμεῖς ἐδῶ, ἀποχανωμένοι δουλοπάροικοι τοῦ περιούσιου λαοῦ, στὴν μεγαλύτερη γιορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης δεχόμεστε τὸν ἀνηλεὲς αὐτὸ καταιγισμό τῶν ἐβραϊκῶν ταινιῶν, τιμῶντας ἔτσι αὐτοὺς τοὺς ἴδιους πὺν σταύρωσαν τὸν Χριστό. Βρεῖτε μὲν μιὰ λέξιν ἱκανὴ νὰ περιγράψῃ τὸ μέγεθος τῆς βλακειᾶς, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ, καθ' ὅτι ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα φτιάχτηκε ἀπὸ εὐφρεῖς γιὰ εὐφρεῖς καὶ δὲν προχώρησε ἔτσι στὴν διελεύανσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἡλιθιότητος. Τὸ ἄσχημο εἶναι ὅμως, ὅτι μᾶς κατάντησαν ἡλιθιοὺς, καὶ δὲν μπορούμε πλέον νὰ ἀνατρέξουμε στὴν μητρικὴ μας γλῶσσα.

Καὶ πὺν ζοῦμε τελικὰ, στὴν Ἑλλάδα ἢ στὸ Ἰσραὴλ; Καὶ τί γιορτάζουμε, τὸ Χριστιανικόν ἢ τὸ Ἑβραϊκόν Πάσχα; Γιατί, τί σχέση Μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἐθνικὴ ἐβραϊκὴ ἐπανάστασι κατὰ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ; Ποιὸς σκοποὺς ἐξυπηρετεῖ ἡ προβολὴ ταινίας αὐτῆς τῆς μέρες, πὺν ἀρχίζει καὶ τελειώνει μὲ τὴν ἀπόδοσι τιμῶν στὴν σημαίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν ὀρκωμοσίαν τῶν νέων στρατιωτῶν τοῦ Ἰσραὴλ στὸν δρόμον τοῦ Μασάντα; Ὅταν ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔχει ποτέ

παρουσιαστεί ἑλληνικὴ ταινία τέτοιας χρονικῆς διάρκειας (ἔξι ὥρων), γιὰ νὰ τιμηθῇ ἐθνικὴ ἐπέτειος, τότε ποὺ ἀποσκοπεῖ ἡ προβολὴ τῆς ἐβραϊκῆς αὐτῆς προπαγανδιστικῆς ταινίας, ἂν ὄχι στὴν τόνωση καὶ διάδοση τοῦ ἐβραϊκοῦ ἐθνικισμοῦ; Ταινία, ποὺ διδάσκει στὰ παιδιά μας τὴν ὁμαδικὴ αὐτοκτονία, γιὰ νὰ τιμωρήσουν τάχα τὸν ἐχθρὸ («ἔκαναν τὰ μούτρα κρέας» στοὺς Ρωμαίους) καὶ ὄχι τὸν ἀγῶνα μέχρις ἐσχάτων; Τί σχέση, ἐπαναλαμβάνω, μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ Θερμοπύλες, οἱ Μαραθῶνες καὶ ὅλοι οἱ ἐνδοξοὶ σταθμοὶ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας μὲ τὸ παράδειγμα τῶν Ἑβραίων, ποὺ αὐτοκτονοῦν ὁμαδὸν πρὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ρωμαίων στὸ φρούριό τους, καθὼς καὶ ἡ ὁμαδικὴ ἀπορρίψις, ποὺ προβάλλεται ἐπίσης στὴν ταινία, τῶν ὄπλων τους σὲ σωρό;

Ποῦ ἀποσκοπεῖ αὐτὴ ἡ πλύσις ἐγκεφάλου λοιπόν; Μήπως στὸ νὰ κάνουν καὶ τὰ δικὰ μας παιδιά στὸ μέλλον τὰ ἴδια; Σκεφτῆτε τὴν ὁμαδικὴ αὐτοκτονία τῶν Ἑλλήνων στὴς Θερμοπύλες, στὴν Σαλαμίνα ἢ στὸν Γρανικό. Τί ἔαχε συμβεῖ; Ἀπλούστατα τὸ παράλογο θὰ εἶχε θριαμβεύσει καὶ πάλι, καὶ τὸ Ρωμαῖκο κρατίδιο, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοεῖ τοὺς σταθμοὺς αὐτοὺς στὴν διαμόρφωση τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πνευματικοῦ χάρτη τῆς Ἑλλάδος καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, μέσα ἀπὸ τὴν προκλητικὴ ἀδιαφορία του, μὴ προβαίνοντας σὲ μίαν ἔστω στοιχειώδη τελετὴ ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη πράξη ἀναγνωρίσεως τῆς προσφοράς τῶν ἡρώων αὐτῶν, στὴν περίπτωση τῆς ὁμαδικῆς αὐτοκτονίας μέχρι καὶ ἐθνικὴ γιορτὴ θὰ καθιέρωνε, γιὰ νὰ «τιμηθῇ» αὐτὴ ἡ πράξις τοῦ αἵσχους, ποὺ οἱ ἥρωες τῶν μαχῶν ἐκείνων ποτὲ δὲν ἔπραξαν. Μὰ τί θέλετε ἐπιτέλους, νὰ γίνουμε; Ἰσραήλ; Ἡ νὰ παραφρονησοῦμε; Γιατί μόνο μὲ τὸν ὄρο παραφροσύνη μπορεῖ νὰ περιγραφῇ ἡ μαζικὴ παράκρουσις ἐνὸς λαοῦ, ποὺ γιορτάζει τὴν νίκη τοῦ Ἑβραίου μικροσκοπικοῦ, δόλιου καὶ καχεκτικοῦ Δαδὶ ἀπέναντι στὸν Ἑλληνα γιγαντόσωμο καὶ θαρραλέο Γολιάθ. Ὅπως ἐπίσης μένουμε ἐκθαμβοὶ μπροστὰ στὸν «τιτάνιο Μωϋσῆ», ποὺ ἀνεβαίνει στὸ δουνὸ νὰ πάρῃ τοὺς νόμους, γιὰ νὰ μᾶς πῶνε ἔτσι πρὶν τὸν Μωϋσῆ ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοί, βλέπε Ἕλληνες, δὲν εἶχαν νόμους καὶ ζοῦσαν σὰν τὰ ζῶα, δὲν τιμοῦσαν τοὺς γονεῖς τους, θγαῖναν στοὺς δρόμους μὲ τὰ χατζάρια καὶ παῖρναν κεφάλια, βίαζαν κι' ἐκλεβαν καὶ περιμέναν ἀπὸ Ἑβραίους, ποὺ εἶχαν χαθεῖ στὴν ἔρημο σαράντα χρόνια γυρνώντας ἀπὸ δῶ κι' ἐκεῖ, ψάχνοντας τὴν ἐξοδὸ, νὰ τοὺς διδάξουν γνώσεις καὶ πολιτισμό. Ποιοί; Οἱ θεμελιωτὲς τῆς ἐννοίας τοῦ ρατσισμοῦ, ὁ περιοῦσις λαὸς (ἄρα ὅλοι οἱ ἄλλοι κατώτεροι), αὐτοὶ ποὺ μόνο ἓνα διβλίο ἀξιώθηκαν νὰ γράψουν, τὴ γνωσθῇ μας «Παλαιὰ Διαθήκη» – δοθήειά μας!

Εἴχαμε καὶ τὴν Ἑσθὴρ δέδαια, ποὺ εἶναι καὶ διβλίο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπ' ὅπου καὶ διαβάσαμε: (Θ' 23-26): «Καὶ προσεδέξαντο οἱ Ἰουδαῖοι, καθὼς ἔγραψεν αὐτοῖς ὁ Μαρδοχαῖος, πῶς Ἀμάν Ἀμαδάθου ὁ Μακεδὼν ἐπολέμει αὐτούς, καθὼς ἔθετο ψήφισμα καὶ κληρὸν ἀφανίσαι αὐτούς, καὶ ὡς εἰσῆλθε πρὸς τὸν βασιλεῖα λέγων κρεμάσαι τὸν Μαρδοχαῖον ὅσα δὲ ἐπιχείρησαν ἐπάξαι ἐπὶ τοὺς Ἰουδαίους κακὰ, ἐπ' αὐτὸν ἐγένοντο, καὶ ἐκρεμάσθη αὐτός, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ». Ὁ κακὸς λοιπὸν Μακεδὼν, ποὺ πάει νὰ κάνῃ κακὸ στοὺς καλοὺς Ἰουδαίους, ποὺ ὅμως στὸ τέλος κρεμιέται μὲ τὰ παιδιά του. Αὐτὴ ὅμως ἡ ταινία δὲν τὰ εἶχε πονθενά.

Ὅπως ἐπίσης καὶ ἐκεῖνο τὸ ντοκυμανταίρ μὲ τὰ εἰκονογραφικὰ θέματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη δὲν εἶχε πονθενὰ τὴν αἰμομιξίαν τοῦ Ἀὐτ με τὶς κόρες του οὔτε τὴν στιγμή ποὺ ὁ Ἀβραάμ πουλάει τὴν γυναῖκα του στὸν Φαραῶ οὔτε τὸν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ, ποὺ πολεμᾷ μὲ τοὺς Πέρσες ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων οὔτε τέλος τὶς τρομακτικὰς σφαγὰς ποὺ προέδωκαν οἱ Ἑβραῖοι ἐναντίον ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς περιοχῆς των. Αὐτὰ ποὺ πῆγαν; Παλιὰ λέγαν, τᾶφαγε ἡ Μαρμάγκα, ἐδῶ μᾶλλον τᾶφαγε ὁ Γιαχβέ.

Σὰν ἐπιλογὸς μὴ ἐπισήμανσις γιὰ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐπιμένουν ἐβραϊκὰ καὶ θέλουν νὰ βλέπουν αὐτὸν τὸν ἱερὸ τόπο καὶ ὅλη τὴν οἰκουμένη ἀποικία τοῦ περιοῦσιου λαοῦ: Οἱ πρόγονοί μας σᾶς ἔδειξαν τὸν δρόμο, γιατί δὲν τὸν ἀκολουθεῖτε; Προλάβετε τώρα, γιατί ὁ ἑλληνικὸς πολιορκητικὸς κριὸς ἤδη σᾶς χτυπάει τὰ τεῖχη. Προλάβετε, πρὶν τὰ τσακίσει καὶ εἶναι πλέον ἀργά γιὰ σᾶς. Μαζεῦτε καὶ τὰ τοιράκια σας ἀπ' ἐδῶ κι' ἄντε νὰ τελειώνουμε. Μασάντα λοιπόν, διαστεῖτε.

Νέμεσις

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

Τὸ ἑλληνικὸ μὴ ἰνδοευρωπαϊκὸ λεξιλόγιο

Οἱ μεγάλοι ἰνδοευρωπαϊστὲς ἢ ἰνδογερμανιστὲς γλωσσολόγοι, ὅπως ὁ J. Pokorny, ὁ C. Buck, ὁ K. Brugmann, ὁ B. Delbruck, ὁ H. Hirt κ.λπ., ὑποστηρίζουν, ὅτι «ἰνδοευρωπαϊκὲς» λέξεις (ἢ ὁρθότερα: λέξεις ποὺ ἀνάγονται σὲ «ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες) εἶναι ἐκεῖνες ποὺ συνυπάρχουν στὶς λεγόμενες «ἰνδοευρωπαϊκὲς γλώσσες», δηλ. στὴν ἀρχαία Ἑλληνική, στὴν Λατινική, στὴν Σανσκριτική (ἀρχαία Ἰνδική) κ.λπ. (Ἀντίστροφα εἶχε ξεκινηθεῖ τὸ σκεπτικὸ τοῦ ὁ ἄγγλος δικαστὴς τῶν Ἰνδιῶν Sir William Jones, ὅταν τὸ 1786 διεπίστωσε, ὅτι οἱ κραυγαλέες ὁμοιότητες τῆς Σανσκριτικῆς, Λατινικῆς, Ἑλληνικῆς ἀποκλείεται νὰ εἶναι ἀπλὴ σύμπτωση, ἀλλὰ ἀντίθετα πα-
ραπέμπουν σὲ κάποια κοινὴ πηγὴ, σὲ κάποια «Μητέρα-Γλῶσσα», τὴν μετέπειτα ὀνομασθεῖσα «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» ἢ «Ἰνδογερμανικὴ»). Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴν συγκριτικὴ «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» Γλωσσολογία (Comparative Indo-European Linguistics), «ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες εἶναι μόνον ὅσες μποροῦν νὰ θρεθοῦν σὲ ὅλες τὶς στήλες τοῦ πα-
ρακάτω πίνακα:

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΛΑΤΙΝΙΚΗ	ΣΑΝΣΚΡΙΤΙΚΗ	ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
φέρω	fero	bharami	* bher-
δύο	duo	dva	* dw-
γένος	genus	janas	* genos
ἀγρός	ager	ajras	* agros
Φοῖδα	vid-eo	veda	* woida
ἀντί	ante	anti	* anti
πατήρ	pater	pita	* pater
μήτηρ	mater	mata	* mater
Φοῖκος	vicus	vesah	* woikos
Ζεὺς	(Juppiter)	Dyauh	* Dyeus
δῶρον	donum	danam	* do

Σημείωση: Ἡ ἀναγωγή ἀπὸ τὶς ὅμοιες λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰνδικῆς στὴν κοινὴ «ἰνδοευρωπαϊ-
κὴ» τοὺς ρίζα γίνεται διὰ τῆς μεθόδου τῆς «ἐπανασυνθέσεως», δηλ. «κατόπιν συγκρίσεως, ποὺ θεμελιώνεται σὲ
σταθερὲς ἀντιστοιχίες, ὁμοιότητες ἢ διαφορές, ρυθμιζόμενες ἀπὸ ἀνάλογους γλωσσικούς νόμους».

Στὸν παραπάνω πίνακα ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἑξῆς:

α) Στὶς «ἰνδοευρωπαϊκὲς ρίζες» (μὲ τὸν ἀστερίσκο - ποὺ ὑποδηλώνει τὸ ὑποθετικὸ τοῦ συμπεράσματος, δηλ. ὅτι δὲν εὐρέθῃ γραπτὴ πηγὴ) ὑπάρχουν ἄλλοι ἀτόφυνες-δλόκληρες λέξεις καὶ ἄλλοι ρίζες μοναχά, ἀναλόγως τὴν περίπτωσι. Στὰ λεξικά ἐτυμολογίας ὅμως (Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Σανσκριτικῆς κ.λπ.) ὑπερτεροῦν συντρι-
πικὰ οἱ («ἰνδοευρωπαϊκὲς») ρίζες καὶ ὄχι οἱ δλόκληρες λέξεις (ρίζες, προσφύματα, καταλήξεις), οἱ ὁποῖες ἀπο-
τελοῦν σαφῶς μειοψηφία. (Βλ. Chantraine P., *Dictionnaire étymologique de la langue grecque*, Histoire des mots, v. 2, Paris, 1968-1980 καὶ Walde A. - Hofmann J., *Latinisches Etymologisches Wörterbuch*, 3v., Heidelberg, 1956-1972. Κατὰ συνέπειαν δὲν μποροῦμε νὰ μιλάμε γιὰ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» λέξεις (κοινὲς στὴν Ἑλληνική, Λατινική, Ἰνδι-
κή), ἀλλὰ μόνον γιὰ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες. Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχουν λέξεις ἀλλὰ ρίζες, δὲν εἶναι ὀρθὸ νὰ
ἀναφερόμαστε σὲ γλῶσσα ἀλλὰ μάλλον σὲ ὁμογλωσσία.

β) Ἐνῶ ὑπάρχουν πράγματι λέξεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ποὺ μοιάζουν κραυγαλέα μὲ τὶς ἀντίστοιχες τῶν
ἄλλων «ἰνδοευρωπαϊκῶν» γλωσσῶν, ὅμως ὑπάρχει καὶ πληθώρα ἑλληνικῶν λέξεων (μὲ ἱστορικὴ μάλιστα φόρ-
τιση), ποὺ δὲν ἔχουν καμμία ἀντιστοιχία στὴν Λατινικὴ ἢ τὴν Σανσκριτικὴ. Οἱ λέξεις αὐτὲς χαρακτηρίζονται
ἀπὸ τοὺς ἰνδοευρωπαϊστὲς ὡς «προελληνικὲς», δηλ. μὴ ἑλληνικὲς!

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΛΑΤΙΝΙΚΗ	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ	ΛΑΤΙΝΙΚΗ
(«Προελληνικὲς Λέξεις»)	(«Ἰνδοευρ. Λέξεις»)	μέγαρον	conclave
Γῆ/Γᾶ/Ζᾶ/Δᾶ/Γαῖα	terra	σίδηρος	ferrum
πύργος	turris	εἰρήνη	pax
Ἀθηνᾶ	Minerva	δοῦλος	servus
γέφυρα	pons	κίνδυνος	periculum
θάλασσα/ἅλς	mare	ἄσπις	clypeus
Ἑλλάς/Ἑλλην	Graecia/Graecus	ἄναξ	rex
Ἥρα	Juno	νίκη	victoria
Ἥφαιστος	Vulcanus	ξίφος	gradius
πέλαγος	altum (mare)	χαλκός	aereus

Παρατηρούμε λοιπόν, πώς μιὰ πληθώρα ελληνικών λέξεων (που έπειδή δεν άνευερίσκονται στίς άλλες «ίνδο-ευρωπαϊκές» γλώσσες) δεν είναι «ίνδοευρωπαϊκές» και στά έτυμολογικά λεξικά θεωρούνται «προελληνικές» ή δεν έτυμολογούνται, ώς έχουσες «*άδέδαιη έτυμολογία*» (Βλ. J. B. Hofmann, *Έτυμολογικόν Λεξικόν τής Αρχαίας Έλληνικής*, μετ. Α. Παπανικολάου, Αθήναι 1989). Πόσες είναι όμως αυτές οι λέξεις; Σέ τί ποσοστό κυμαίνονται οι μη-ίνδοευρωπαϊκές (και άποκαλούμενες από τούς ίνδοευρωπαϊστές «προελληνικές») λέξεις τής αρχαίας Έλληνικής; Η άπάντηση προκαλεί έκπληξη: τό 60% περίπου τών ελληνικών λέξεων δεν άνάγονται σέ «ίνδο-ευρωπαϊκή» γλώσσα, δηλ. σήμερα – κατά τούς ίνδοευρωπαϊστές – δεν μιλάμε ελληνικά, άλλα... «προελληνικά» σέ ποσοστό τουλάχιστον 60%! Είναι άλήθεια ώστόσο, ότι όρισμένοι εύφυεις ίνδοευρωπαϊστές, για νά άποφυγουν τέτοιον είδους παραλογισμούς, δεν άνάγουν τίς «μη-ίνδοευρωπαϊκές» ελληνικές λέξεις σέ «προελληνικές» ρίζες, άλλα δηλώνουν ότι οι λέξεις αυτές δεν... έτυμολογούνται. Έχουμε έτσι τό άλλο φαινόμενο, οι μισές λέξεις τής αρχαίας Έλληνικής νά μην έτυμολογούνται (τά λεξικά άναφέρουν επί λέξει: «*άδέδαιη έτυμολογία*»: Βλ. σέ όποιοδήποτε σοδαρό έτυμολογικό λεξικό τίς λέξεις: «*Όλυμπος, Αρχαδία, ώκεανός, Ηφαίστος, Ατλας, άδαξ, Αδης, αίονλος, άλαζών, ίπταμαι, χαλκός κ.λ.π.*»).

Όποιος άμφιβάλλει για τό ύποπτο ποσοστό τών «μη-ίνδοευρωπαϊκών» λέξεων τής Έλληνικής, δεν έχει παρὰ νά συμβούλευται όποιοδήποτε λεξικό τής Λατινικής, τής Σανσκριτικής ή τής «Ινδοευρωπαϊκής» και νά αντιπαραβάλλει τά («ίνδοευρωπαϊκά») λήμματα αύτών τών γλωσσών μέ τόν «Θησαυρό τής Αρχαίας Έλληνικής» του προγράμματος «Ιδύκος» τής καθηγήτριας Φιλολογίας του Πανεπιστημίου Ιρδαιν Καλιφορνίας Κας Μάκ-Ντόναλντ (ή όποία έτιμήθηκε μάλιστα πρόσφατα για τό έπιστημονικό της έργο από τήν Ακαδημία και τό Πανεπιστήμιο Αθηνών). Θα διαπιστώσει τότε, ότι από τά 6.000.000 λέξεις τής Αρχαίας Έλληνικής μόνον οι 100.000 περίπου θεωρούνται «ίνδοευρωπαϊκές» (δηλ. υπάρχουν και στά Λατινικά και στά Σανσκριτικά). Οι άλλες (άνω τών 5,5 εκατομμυρίων) δεν υπάρχουν ούτε καθ' ύποψίαν στίς άλλες «Ινδοευρωπαϊκές» γλώσσες. [Ακόμη και ό τύπος «*Έλλάς/Έλλην*» (άν δεν άνάγεται σέ... προελληνική ρίζα) έχει «*άδέδαιη έτυμολογία*» – πάντως όχι «ίνδοευρωπαϊκή» (γιατί δεν υπάρχει αντίστοιχη λέξη στά Λατινικά ή Σανσκριτικά)].

Σέ τί συμπεράσματα καταλήγουμε λοιπόν; Τό πρώτο, που άδίαστα προκύπτει, είναι, ότι από τόν «ώκεανό» τών 6.000.000 λέξεων τής αρχαίας Έλληνικής μόνον τό 40% υπάρχει και στίς άλλες θεωρούμενες «Ινδοευρωπαϊκές» γλώσσες (Λατινικά, Σανσκριτικά κ.λ.π.). Άρα (σύμφωνα πάντα μέ τήν Ινδοευρωπαϊκή θεωρία) ή πλειονότης τών Έλληνικών λέξεων δεν άνάγεται σέ «ίνδοευρωπαϊκές» ρίζες, δηλαδή ή Αρχαία Έλληνική (σε ποσοστό 60%) δεν είναι «ίνδοευρωπαϊκή» γλώσσα. Δεύτερον, έφ' όσον, όπως προαναφέραμε, τό 40% περίπου τών Έλληνικών λέξεων υπάρχουν άτόφνες ή ώς «ρίζες» στήν Λατινική και τήν αρχαία Ινδική (Σανσκριτική), άν πρέπει νά μιλήσουμε για «Ινδοευρωπαϊκή» όμογλωσσία, αύτή άφορὰ τό 40% τών λέξεων τής Έλληνικής (και τό 90% τής Λατινικής και Σανσκριτικής αντίστοιχα). Τρίτον, ή κραυγαλέα όμοιότητα αύτή τών λέξεων στίς τρεις αυτές γλώσσες (40% Έλληνικά, 90% Λατινικά, 90% Σανσκριτικά) δείχνει, ότι ή Λατινική, ή Σανσκριτική και τό 40% τής αρχαίας Έλληνικής έχουν μιὰ κοινή πηγή, μιὰ κοινή Μητέρα-Γλώσσα. Η Μητέρα-Γλώσσα δέ-δαια πρέπει νά όμυλήθηκε από κάποιον λαό σέ κάποιον χώρο, κάποιον χρόνο.

Και έδώ άρχίζουν οι άντιφάσεις και τά αθάίρετα συμπεράσματα τών Ινδοευρωπαϊστών. Ποιά είναι ή κοινότητα αύτής τής Μητέρας-Γλώσσας, που όνομάσθηκε έντελώς άντιεπιστημονικά και άνιστόρητα «Ινδοευρωπαϊκή»; Σέ ποιόν χώρο ύπήρχε ύψηλός «νεολιθικός» πολιτισμός περί τό 6.000 π.Χ. άλλα και άνεπτυγμένη ναυσιπλοία, για νά μεταδώσει τό «ίνδοευρωπαϊκό» λεξιλόγιο, στό όποίο υπάρχουν λέξεις που παραπέμπουν σέ ύψηλό πολιτισμό (όπως π.χ. *damos > *δήμος*, *naus > *ναῦς*, *nasFos > *ναός*, *bhsa > *ψήφος*, κ.λ.π.). Χρειάζόμαστε δηλ. έδώ τήν συνδρομή άλλων, πέρα τής Γλωσσολογίας, έπιστημών όπως τής Αρχαιολογίας και τής Ραδιοχρονολόγησης.

Ύψηλός νεολιθικός πολιτισμός περί τό 6000 π.Χ. δεν ύπήρχε ούτε στήν Ιταλική ούτε στήν Ινδική χερσόνησο, παρὰ μόνο στήν ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου: Αργισσα, Σέσκλο, Νέα Νικομήδεια, Χοιροκοιτία κ.λ.π. (δλ. Δ. Θεοχάρη, *Νεολιθικός Πολιτισμός*, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήναι 1989). Άλλα και αύξημένη ναυσιπλοία έντοπίζεται περί τό 6-7000 π.Χ. μόνον στήν περιοχή του Αιγαίου, όπου μετεφέρετο άποδεδειγμένα ό όψιανός τής Μήλου στη Χαλκιδική, τήν Αργολίδα, τήν Κύπρο κ.λ.π. (δλ. T. Jacobsen, *17.000 Years of Greek Prehistory*, «Scientific American», 234, 1976, 76).

Συμπεραίνεται λοιπόν, ότι ή ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου ύπήρξε όχι μόνον ή κοιτίδα του πολιτισμού άλλα και τών «Ινδοευρωπαϊών». Η Έλληνική Γλώσσα τών 6.000.000 λέξεων «έδώρησε» τό 40% του λεξιλογίου της στους Λατίνους και τούς Ινδούς και έτσι σήμερα μιλάμε για «Ινδοευρωπαίους» και «Προέλληνες» έντελώς άνιστόρητα και αθάίρετα, παραβλέποντας ακόμα και τήν ίδια παράδοση τών Λατίνων και τών Ινδών, που άνάγουν τόν έκπολιτισμό τους στους Αρκάδες και τόν Διόνυσο αντίστοιχα (δλ. Πανσανία, *Αρχαδικά*, Αρριανού, *Ινδική*, καθώς και C. Renfrew, *Archaeology and Language*, Oxford, 1987, V. Windekens, *La Pelasgique-Essai sur une langue Indo-européenne préhellénique*, 1952).

Τελικά κάθε ίστορική άναζήτηση καταλήγει πάντα στήν ίδια άφετηρία, που άποτελεί ταυτόχρονα και προορισμό του άνθρώπου: στη χώρα του αιώνιου φωτός, στό λίκνο του παγκόσμιου πολιτισμού, στό Αίγαίο τών Θεών και τών Ηρώων.

Στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων

«Κοτζαμπάσσηδες πασσάδες –καὶ σεβάσμοι δεσποτάδες– κυβερνοῦσανε τὴ χώρα –καλὴ ὥρα», λέει τὸ τραγουδάκι, ὅχι ἐγώ, ἀπὸ τὸ θεατρικὸ ἔργο «Οἱ Προστάτες», ποὺ πρὶν κάμποσα χρόνια σημείωσε λαμπρὴ ἐπιτυχία. Ἀπὸ θέατρο πιά ἔχει μαυρίσει τὸ μάτι μας, κι ὅσο γιὰ τὸ τραγούδι... «κάνουμε ἔρωτα μὲ τηλεπάθεια». Τόσο πολὺ. Στὰ πλαίσια λοιπὸν ἐνὸς ἐνρύτερου θεάτρου καὶ σὲ ἀτμόσφαιρα φορτισμένη ἀπὸ πατριωτικὴ ἔξαρση ἦταν φυσικὸ νὰ τὸ λαλήσει ὁ ἅγιος Δωδώνης: «Ἀγάπη, ποὺ γίνεις δίκολο μαχαίρι». «Καὶ μέσα στὴ θολόχτιστη ἐκκλησιά» ἡ κοσμοξάκουστη «δραχνὴ αἰσθησιακὴ φωνή» φτερούγιζε ἀγγελούδι.

Καλοῦται ἦταν ὁ σεβασμιώτατος, δὲ λέω, ἀλλὰ λίγος. Δὲν ἔπιασε τὸ νόημα τῶν καιρῶν, ποὺ ἐκφράζουν καὶ πυροδοτοῦν «Τὰ παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ». Ἡ λανθασμένη ἐπιλογὴ τοῦ στοίχισε τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου καινοτόμου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἑλληνοχριστιανισμοῦ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἀλλὰ τὸ πρότυπο τῆς Ἑλληνίδας καὶ δὴ τῆς χριστιανῆς τοιαύτης χαλκεύτηκε, γνήκε στὸν ἀέρα, τὸ πιάσαμε τὸ μήνυμα, ὅδε. Ἡ διδάξασα δέχαια ὑπῆρξε ἀσυναγώνιστη ἦταν ἡ «ἰδία ἡ Ἑλλάδα», καθότι «γνήσια Ρωμιά». Τώρα τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ φάντης μὲ τὸ ρετινόλαδο, καὶ τί ἔχουμε μεις καὶ τί γνωρίζουμε, Ρωμιοὶ μπαμπανᾶτοι, νὰ σκοῦζουμε καὶ νὰ χτυπιόμαστε, πῶς «ἡ Μακεδονία εἶναι ἑλληνική», θὰ σᾶς γελάσω. Ἐρριξε λοξὴ ματιά στὸ θέατρο ὁ Νικολάκης, ἄλλη μιὰ στὴν παράστασι, κάγχασε, διχάλωσε τὴ Yamaha, κι ἐδῶ τὸ λέν' οἱ ἄλλοι.

Στὴν ἀπελπισία μου ζήτησα παρηγοριὰ στὸν παπποῦ Κωνσταντῖνο: «Ἀδιστάκτως λέγομεν, ὅτι, ὅπως νῦν ἔχουσι τὰ πράγματα, [...] τὸ ἔθνος ἀνεδείχθη ἐν τοῖς χρόνοις τῆς δουλείας ὑπέρτερον ἢ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐφεξῆς· διότι ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας ἐδημιουργήθησαν αἱ πολεμικαί, αἱ ἀστικαὶ καὶ διανοητικαὶ δυνάμεις, δι' ὧν διεξήχθη ὅπωςδὴποτε ἡ ἐπανάστασις, ἐνῶ, ἀφ' ἧς ἐγενόμεθα ἐλευθεροί, δὲν διεπλάσαμεν ἔτι νέας δυνάμεις ἐπιτηδείας νὰ συμπληρώσωσι καὶ νὰ ἀσφαλίσωσι τὸ ἔργον τῶν πατέρων ἡμῶν». Ὁ ἑλληνικὸς διαφωτισμὸς βρῆκε τὸ ἀπολῶλος, τοῦ ἔδωσε καὶ πάλι τὸ ὄνομά του, ἀνέδασε τοὺς ραγιαδες μέχρι τὸ '21, ἀλλὰ κάπου ἔκει μᾶς τὴν εἶχαν στῆσει. «Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων (:) ἡμῶν» τὸ κράτος καὶ τὰ ὄργανά του ἔβαλαν καὶ πάλι τὰ πράγματα στὴ θέσι τους, καὶ «νάτη πετιέται» καὶ ἡ Ἑλλάδα, ὄνειρο ἦταν καὶ πάει, «οὐτοπία-οὐ τόπος», θ' ἀποφανθεῖ εὐπατριδὴς τῆς λογιουσίνης μας. Δὲν ἰσχυρίζομαι, ὅτι σᾶς ἐννοῶ ἀπόλυτα, καλὲ μον κύριε. Τὸ μόνο σίγουρο εἶναι, ὅτι τὸ χῶμα ποὺ πατᾶμε κι ἐσεῖς κι ἐγὼ εἶναι στοιχειωμένο. Τρίζουν κάτω ἀπὸ τὰ πέλματά μας τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά κόκκαλα.

Ἀνησυχοῦσε ὁ Κοραῖς: «ἡ ἀκοή του ἐν ὧραις σοβαρῶν σπονδῶν ἐταράττετο»: «... τὰς πλέον θετικὰς ὑπηρεσίας παρέχει ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ παιδεία (...). Τί συμφέρει εἰς τὴν ἀπελευθερωμένην ἀπὸ Τούρκους Ἑλλάδα νὰ πράξη, διὰ νὰ μὴ δουλωθῇ εἰς Χριστιανούς τουρκίζοντας;» Πῶς εἴμαστε Χριστιανοί, φαίνεται. Ὅσο γιὰ τὸ «τουρκίζοντας», δεῖξε μου πῶς διασκεδάξεις, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι. Καὶ νὰ ἡ ἄποψις τῆς μετεπαναστατικῆς θρησκευτικῆς ἡγεσίας μας γιὰ τὸν ἐρημίτη τοῦ Παρισιοῦ: «Οἷος ἦν τότε νέος καὶ ἀνέπνεε τὸν ζοφώδη καὶ μοχθηρὸν ἀέρα τοῦ τότε χρόνου, ὅθεν καὶ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ ἐποτίσθησαν κακοῦ νάματος καὶ διέγρυσαν εἰς τὰς ἀθώας ψυχὰς τῶν σπονδαζόντων Ἑλλήνων (...) τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ἀδιαφορίαν, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ μεγάλη βλάβη εἰς τὰς συνειδήσεις τῆς Ἐπιδάρου καὶ τοῦ Ἀργου, αἵτινες (...) ἐκύρωσαν τὴν ἀνεξιθρησκείαν». Γιὰ νὰ συμπληρώσωμε τὸ κενό, μᾶς καὶ ὑπάρχει σκληρὸς ἀνταγωνισμὸς στὴ διεθνή ἀγορά, «ἐκχριστιανίζουμε» τὰ παιδάκια μας, πρὶν ἀκόμη ψελλίσουν «μᾶ». Κουρέματα καὶ ψαλίδια. Στὰ χρόνια «τοῦ ἐνδόξου βυζαντινισμοῦ» μας βάφτιζαν τοὺς Ἑλληνες μὲ τὸ κεφάλι κάτω μέσα στὸ νερό, μέχρι ποὺ νὰ βγεῖ ἀπὸ μέσα τους ὁ διάβολος. Τὸ χαριέστατο «πνίγηκε σὲ μιὰ κονταλιά νερό» ἀπὸ κεῖ κραταίει.

Εὔστοχο θέβαια τὸ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», ἀλλ' ἀσύμφορο. Τέτοιος ποὺ ἦταν ὁ Κοραῆς, δὲν τοῦ ἔκαναν μνημόσυνο οὔτε στὴν Ἀθήνα οὔτε στὸ Ναύπλιο. Στὴν Πόλι ἀπαγορεύτηκε τὴν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὸν Πατριάρχη. Μόνο στὴν Ἐρμούπολι οἱ ἔμποροι καὶ μεγαλέμποροι τῆς Χίου ἔκαναν τὸ μνημόσυνο του «μὲ τὴν πρέπουσαν μεγαλοπρέπειαν».

Στοὺς Ρωμιοὺς, ποὺ πάσχιζαν νὰ θροῦν τὴν ταυτότητά τους, κυκλοφόρησε τὸ 1798 ἡ «Διδασκαλία Πατρικὴ συντεθεῖσα παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως τῆς Ἱερουσαλὴμ κὺρ Ἀνθίμου»: «Ὁ Θεὸς ὕψωσε τὴν βασιλείαν τῶν Ὁθωμανῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι θεῖω ἐγένετο δουλήματι (...) Ἀδελφοί, φυλάξατε στερεὰν τὴν πατροπαράδοτόν σας πίστιν καί, ὡς ὁπαδοὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπαρασάλευτον τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν πολιτικὴν διοίκησιν...». Ἐξω φρενῶν ὁ Κοραῆς στὴν «τοιαύτην μωρὰν καὶ ἀντίθεον διδασκαλίαν» ἀπαντᾷ μὲ τὴν «Ἀδελφικὴ Διδασκαλία», τὴν στηλιτεύει καὶ καταγγέλλει τὴν τουρκικὴ διοίκησιν σὰν «τὸν πιὸ δάσκαρο ζυγὸ τῶν πιὸ αὐθαίρετων τυράννων», ἀναφέρεται στοὺς ἀγῶνες γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν, ποὺ «μὲ τόσο πείσμα πολεμοῦν οἱ ἐθελόδοιλοι». Συγκλονισμένος ἀπὸ τὴ σύλληψιν τοῦ Ρήγα καὶ τῶν συντρόφων του γράφει: «Ἡ Αὐστρία παρέδωσε τοὺς ἐθνομάρτυρας (...) εἰς τὸν τύραννον τῆς Ἑλλάδος. Ἰσως ταύτην τὴν ὥραν καταδαίνει εἰς τὰς ἱερὰς κεφαλὰς τῶν ἡ μάχαιρα τοῦ δημίον, ἐκχέεται τὸ γενναῖον ἑλληνικὸν αἷμα ἀπὸ τὰς φλέβας τῶν καὶ ἵπταται ἡ μακαρία ψυχὴ τῶν, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ συγκατοικήσῃ μὲ ὅλων τῶν ὑπὲρ ἑλευθερίας ἀποθανόντων τὰς αἰοδιμούς ψυχὰς». Θὰ πάρει τὴν ἀπάντησιν μ' ἓνα λίδελλο, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ ψευδώνυμο: «Ὁ Χριστὸς προστάζει, ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ αὐτοὶ μὲ λόγους καὶ διβλία ἀρματώνουν τὰς δεξιὰς τῶν ὑπηκόων, διὰ νὰ φονεύουν τοὺς Καίσαρας», οἱ ἄπιστοι. Τὸν ἴδιο χρόνο ἐκδίδεται ἀπὸ τὸ πατριαρχικὸ τυπογραφεῖο ἡ «Χριστιανικὴ Ἀπολογία», σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία «οἱ ἄνθρωποι οὔτε γεννῶνται οὔτε ἡμποροῦν νὰ εἶναι ἐλεύθεροι (...) Ὅχι μόνον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες ἀλλὰ καὶ οἱ Βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ πολεμοῦν τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως (...), ἂν θέλουν μόνιμον καὶ βέβαιον τὸν θρόνον τῆς αὐτῶν ἐξουσίας». «Ὅσοι πατῶσιν εἰς θρόνον εἶναι ὅλοι τυράννοι», ἀπαντᾷ ὁ Ἀνώνυμος τῆς «Ἑλληνικῆς Νομαρχίας».

Τέτοιο ἐπίπεδο καὶ τέτοια κείμενα εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν ὁ Κοραῆς καὶ οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ· δημοσιεύματα, ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὶς μεγάλες μάζες τῶν ἀγραμμάτων καὶ μισοαγραμμάτων, ποὺ ἐπηρέαζε ἡ ἐκκλησία κραδαίνοντας τὸ τρομερὸ ὅπλο τῆς «ἀθεΐας» μὲ ἀπειλὲς ἀφορισμῶν καὶ «αἰώνιον κολάσεως». Τὸ Σύνταγμα τοῦ Ρήγα θέβαια, «πληρὲς σαθρότητος» μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὁ ἴδιος «διεφθαρμένος τὰς φρένας». «Ἀντίχριστοι οἱ φιλόσοφοι, ἄξιοι μαχίρας οἱ ἑλληνόφρονες», καὶ «ἡ μάχαιρα τῶν δημίον ὄργανον τῆς Θεῆς Προνοίας», ποὺ φύλαγε τὸ μαντρί ἀπὸ λύκους σὰν τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ –τὸ 1961 ἔγινε ἅγιος– καὶ τὸν Κύριλλο Λούκαρι, ποὺ «ἡ πέτρινη ἐμμονὴ του στάθηκε τὸ θεμέλιο ποὺ κράτησε ὀρθὰ τὴν Ἑλληνικότητα». Ὅλοι οἱ διδάσκαλοι τοῦ γένους, ποὺ φέρουν τὸ σχῆμα, κατηγοροῦνται γιὰ ἀθεΐα, αἰρετισμὸ, κακοδοξία καὶ τὰ παρόμοια· διώκονται ἀνελέητα, καθαιροῦνται, ἀφορίζονται, ἐξορίζονται, δολοφονοῦνται. Ἀκλόνητο ἄλλοθι οἱ Τουρκαλβανοί. Οἱ πιστοὶ ἔπρεπε νὰ παραμείνουν στὴν ἀσφάλεια τῶν προνομίων «γιὰ πάντα». Οἱ σποινδὲς στὸ ἐξωτερικὸ ἀπαγορεύονταν, ἀκόμη καὶ τὰ ταξίδια γιὰ ἐμπορία.

Τὸ ἔργο τοῦ ἑλληνικοῦ διαφωτισμοῦ δὲν ὑπῆρξε καθόλου εὐκόλο. Ἀπαιτήθηκαν ἀγῶνες καὶ θυσίες, αἷμα καὶ ὀλοκαυτώματα, ποὺ πῆγαν χαμένα. Ὅταν οἱ ὑπήκοοι τοῦ κρατιδίου μας δὲν ντρέπονται ν' αὐτοαποκαλοῦνται Ρωμιοί-Ρωμαῖοι, «κατάλοιπα τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας», ὅταν ἡ Ἑλλάδα ταυτίζεται μὲ μιὰ «γνήσια Ρωμιά», σημαίνει πὼς ὁ Ὀδυσσεὺς θρίσκειται ἀκόμη στὴ χώρα τῶν Λωτοφάγων· μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἰθάκην.

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ

Ἡ πατρότης τοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαδήτου

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἀκόμα χρόνους ἐπικρατοῦσαν δύο συγκεκριμένες ἐκδοχὲς σχετικὰ μὲ τὴν προέλευσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαδήτου. Μιὰ ἐκδοχὴ ἦτο, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάδητο τὸ ἔφεραν οἱ Φοῖνικες κατὰ τὸν 9ον ἢ 8ον αἰ. π.Χ. Μιὰ δευτέρη ἐκδοχὴ ἔλεγε, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Φθογγικὸ Ἀλφάδητο ἐφευρέθηκε κατὰ τὸ μέγιστο μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τὸν ἥρωα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου καὶ μέγα σοφὸ, ἐφευρέτη πολλῶν ἄλλων ἀνακαλύψεων Παλαμήδη, υἱὸ τοῦ Ναυπλίου, κατὰ τὸν 13ον ἢ 12ον αἰ. π.Χ. (κατ' ἄλλους τὴν 3ην χιλιετίαν) καὶ συμπληρώθηκε ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ ἄλλους ἀρχαίους Ἕλληνες, ἀναφέρονται δὲ τὰ ὀνόματα κυρίως τῶν Ἐπιχάρμου τοῦ Συρακουσίου, τοῦ Σιμωνίδη τοῦ Κείου καὶ ἄλλων.

Σχετικὰ μὲ τὴν ὑπαρξὶ τῶν ἄνω δύο ἐκδοχῶν ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει: *«Καὶ ὁ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ Νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου (καὶ Σιμωνίδη δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην), οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν προεδρίαν θεδαιοῦνται, διώρισεν τί πρῶτον ἔσται ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει καὶ δυνάμεις συνειδόν»*. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν περικοπὴν αὐτὴν τοῦ Λουκιανοῦ καταφαίνονται δύο τι-νά, πρῶτον, ὅτι ὑπῆρχε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἡ διαμάχη τῶν δύο ἐκδοχῶν γιὰ τὴν προέλευσι τῶν Ἑλληνικῶν φθογγικῶν γραμμάτων καί, δεύτερον, ὅτι ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων ὄχι μόνον κατεσκεύασε τὰ σύμβολά των, ἀλλὰ καθώρισε καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν (*συνέταξε*) καὶ ἐπίσης ἔδωσε σ' αὐτὰ «ποιότητα» καὶ ἔννοιες (φιλοσοφικές), μ' ἄλλα λόγια ὁ ἐφευρέτης κατασκευαστὴς καὶ συντάκτης τῶν γραμμάτων αὐτῶν πρέπει νὰ εἶχε μεγίστην σοφίαν, τὴν ὁποίαν μετέφερε καὶ ἐνέ-κλεισε στὴν «ποιότητα» αὐτῶν.

Κάτι παρεμφερὲς ὡς πρὸς τὸν ἐφευρέτη καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὡς μᾶς βεβαιώνει ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγοντας: *«Παλαμήδης ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τεθεῖς ἐξεῦρεν ἀνθρώποις γράμματα εἰδέναι»*. Δηλαδή ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιώνει ἀφ' ἑνός, ὅτι ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων ἦτο ὁ Παλαμήδης καὶ ἀφετέρου, ὅτι ἐπέτυχε τὴν μεγίστην σοφίαν νὰ διαχωρίσῃ τίς συλλαβὲς (Γραμμικὴ Συλλαβικὴ Β) σὲ δύο μέρη, σὲ «ἄφωνα» καὶ «φωνοῦντα» (σύμφωνα καὶ φωνήεντα, ὅπως τὰ λέμε σήμερα). Ἐπίσης ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λέγει: *«Τοὺς Φοῖνικας οὐκ ἐξ ἀρχῆς εὔρεῖν, ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον...»*. Ὁμοίως ὁ Εὐριπίδης παραδέχεται ὡς ἐφευρέτες τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων τοὺς Παλαμήδη, Ἐπίχαρμον καὶ Σιμωνίδην. Ἐπίσης ὁ Στησίχορος ἀναφέρει ὡς εὔρετὴν τῶν γραμμάτων τὸν Παλαμήδη, λέγοντας: *«Τὸν Παλαμήδη λέγει εὔρηκέναι»*.

Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Φλάβιος Φιλόστρατος στὸ βιβλίον του γιὰ τὸν βίον τοῦ Ἀπολλωνίου, παραδέχεται ὡς ἐφευρέτην τῶν γραμμάτων τὸν Παλαμήδη, λέγοντας (βιβλίου III § XXXII): *«Παλαμήδης εὔρε τὰ γράμματα οὐχ ὑπὲρ τοῦ γράφειν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν ἃ δεῖ μὴ γράφειν»*. Ἐπίσης ὁ ἴδιος (βιβλίου III § XXII) περιγράφει ἕνα χαρακτηριστικὸ πε-ριστατικόν, τὸ ὁποῖον, ἄσχετα μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ πού δύναται τις νὰ τοῦ δώσῃ

εἶτε ὡς φανταστικοῦ εἶτε ὡς πραγματικοῦ εἶτε ὡς μεταφυσικοῦ, μᾶς μεταφέρει τὴν δεβαιότητα τοῦ Ἀπολλωνίου, ὅτι ὁ Παλαμήδης εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων: «Κάποιος Ἰνδὸς παρουσίασε στὸν Ἀπολλώνιο ἓνα νεαρὸ Ἰνδὸ 20 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιαίτερα χαρίσματα, ἄντεχε τὴν φωτιά καὶ κάθε εἶδους τραῦμα καὶ πληγὴ καὶ εἶχε μεγίστην σοφία, παρ' ὅλο πὺν ἀπεχθάνετο τὴν φιλοσοφία καί, τὸ κυρίως εἰδικὸ χαρακτηριστικόν, ἐγνώριζε νὰ γράφῃ, ἂν καὶ ποτὲ του δὲν ἔμαθε γράμματα. Καὶ σὲ ἀπορία τοῦ Ἀπολλωνίου, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γνωρίζῃ τὰ γράμματα δίχως νὰ τοῦ τὰ διδάξουν, ὁ Ἰνδὸς ἀπήντησε: Αὐτὸς ὁ νέος ἦταν κάποτε (σὲ προγενέστερή του ζωὴ) ὁ Παλαμήδης τῆς Τροίας καὶ δοῖκε τοὺς χειρότερους ἐχθροὺς του στὸ πρόσωπο τοῦ Ὀδυσσέα καὶ τοῦ Ὀμήρου, γιατί ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς τοῦ ἔστησε μία ἐνέδρα μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τὸν λιθοβόλησαν μέχρη θανάτου, ὁ δὲ Ὀμηρος τοῦ ἀρνήθηκε κάθε θέσι στὸ ἔπος του. Ἀφοῦ λοιπὸν οὔτε ἡ σοφία μὲ τὴν ὁποία αὐτὸς ἦταν προικισμένος τοῦ ἦταν πλέον χρήσιμη καὶ οὔτε ὁ Ὀμηρος τὸν ἀντιμετώπισε μὲ ἐπαίνους (στὸν ὁποῖο μάλιστα πολλοὶ ἀνθρώποι ἄσχημοι ὀφείλουν τὴν φήμη τους) καὶ διότι αὐτὸς ξεγελάστηκε ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεά, παρ' ὅλη τὴν ἀθωότητά του, ἀπέκτησε ἔτσι μιὰ ἀποστροφή πρὸς τὴν φιλοσοφία καὶ ἐμέμφετο τὴν κακοτυχία του. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ νεαρὸς εἶναι ὁ Παλαμήδης, γιατί πράγματι γνωρίζει νὰ γράφῃ, ἂν καὶ ποτὲ του δὲν ἔμαθε τὰ γράμματα».

Μερικοὶ παλαιοὶ καὶ νέοι ὑποστηρικταὶ τῆς Φοινικικῆς προελεύσεως τῶν γραμμάτων ἐπικαλοῦνται τὴν ὑπ' ἀρ. 58 παράγραφο ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἡροδότου «Τερψιχόρη», στὴν ὁποίαν θέτουν ὑποθετικὰ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ρήματος «μετέβαλον» τὴν αὐθαίρετον λέξιν «Ἑλληνες», θέλοντας προφανῶς νὰ ἐπεξηγήσουν τὴν φράσιν «ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον καὶ τὸν ρυθμὸν τῶν γραμμάτων», πρῶτα πὺν ἀντικρούουν οἱ τῆς ἄλλης ἐκδοχῆς λέγοντας ὅτι ἐκ τῆς ῥοῆς τοῦ κειμένου συνάγεται ὡς ὑποκείμενο τοῦ ἄνω ῥήματος ἡ λέξις «Φοίνικες» καὶ οὐχί «Ἑλληνες». Σχετικὴ λεπτομερεστάτη μελέτη τοῦ ἀειμνήστου Ἡλ. Τσατσόμοιρου ἔχει δημοσιευθῇ στὸ ὑπ' ἀρ. 118/1191 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ τὸν τίτλον «Γεφυραῖοι καὶ Φοίνικες».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω ἀναφορὰς ἡ ἀρχαία παράδοσις διέσωσε σοβαρότατες πληροφορίες ἐφαρμογῆς τῶν νέων γραμμάτων τοῦ Παλαμήδου σὲ συγγραφὴ βιβλίων ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότατους χρόνους, ὑπολογιζομένους κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τοὺς 13ον καὶ 12ον αἰ. π.Χ., πὺν οἱ διάφοροι καλοθελεῖται τὶς «κονκοῦλωσαν» κυριολεκτικὰ μέσα σὲ μύθους. Ἀναφέρεται, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Παλαμήδης συνέγραψε μὲ τὰ νέα γράμματα τοῦ ἑνα ποιητικὸ ἔργο μὲ τὴν ὀνομασίαν «Βασκανία». Τὸ ἔργο αὐτὸ λέγεται, ὅτι τὸ ἐξηφάνισαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, λόγῳ φθόνου (βλέπε στὸ λῆμμα «Παλαμήδης» στὸ βιβλίον τοῦ Κ. Γεωργανᾶ «Ρίζες Ἑλευθερίας», ἔκδ. «Δαυλοῦ», 1994, καθὼς καὶ στὸ Λεξικὸ Σουΐδα). Ἀλλὰ καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ Παλαμήδου Κόριννος ὁ Ἰλιεύς ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω, Σουΐδα καὶ Κ. Γεωργανᾶ, ὅτι μὲ τὰ νέα γράμματα πὺν ἐφεῦρε ὁ Παλαμήδης συνέγραψε τὴν δωρικὴ διάλεκτον τὸν πόλεμον τῶν Δαρδάνων (προγόνων τῶν Τρώων, Ἑλληνικῆς προελεύσεως) κατὰ τῶν Παφλαγόνων καὶ ὅτι μερικοὶ ἐρευνῆται παραδέχονται ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸν Ὀμηρὸν ὁ Κόριννος εἶχε συγγράψῃ Ἰλιάδα καὶ Τρωϊκά καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία ὁ Ὀμηρὸς ἔλαβε στοιχεῖα γιὰ τὴν δικιά του Ἰλιάδα καὶ

῾Οδύσσεια. Δυστυχῶς ὅμως ὅλα τὰ ἀνωτέρα βιβλία δὲν διεσώθησαν. Ἐάν κάποια ἀπ' αὐτὰ διεσώζοντο, τότε πλέον δὲν θὰ ὑπῆρχε «Φοινικικὸ Ζήτημα» ἀπὸ μόνῃ τὴν σύγκρισιν τῶν χρονολογιῶν τῆς συντάξεώς των τὸν 13ο-12ο αἰ. π.Χ. μετὰ τὴν χρονολογία, τὴν ὑποθετικὴν δέδοται, τῆς μεταφορᾶς τῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦς Φοινικέσιν, τὸν 9ο ἢ 8ο αἰ. π.Χ., ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς ἐμφανίσεώς των ὡς λαοῦ, πού τίθεται στὸν 11ο ἢ 12ο αἰ. π.Χ.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῶν ἀρχαίων κειμένων καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ, ὅτι ὑπῆρξε συγγραφὴ ἔργων τὸν 13ον καὶ 12ον αἰ. π.Χ. ἀπὸ ἀρχαίους Ἕλληνας μετὰ τὰ καινούργια φθογγικὰ γράμματα τοῦ Παλαμήδη, βεβαιοῦται ἀπόλυτα ἡ Ἑλληνικὴ καταγωγὴ καὶ οὐχὶ ἡ Φοινικικὴ τῶν γραμμάτων αὐτῶν καὶ μάλιστα ὀριστικοποιεῖται, ὅτι ἐφευρέτης αὐτῶν ἦτο ὁ ἥρωες τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Παλαμήδης. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως συνεχίζεται καὶ στίς μέρες μας ἡ διαμάχη τῶν δύο ἄνω ἐκδοχῶν, ἀρνούμενων τῶν Φοινικιστῶν νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ θεωροῦντων ὅτι τὰ παρουσιασθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῶν ἀρχαίων κειμένων εἶναι ἀπλῶς μῦθοι. Σ' αὐτὴν ὅμως τὴν ἀνιστόρητη γνώμη καὶ ἐπιμονὴ τῶν Φοινικιστῶν οἱ νεώτερες ἐρευνες καὶ οἱ πρόσφατες ἀποκαλύψεις τῆς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρα μαζί μετὰ τὴν ἤδη προαναφερθεῖσιν ἀποδείξεις δίδουν τὴν χαριστικὴν βολήν καὶ ἓνα τέλος στὴν διαμάχην τῶν δύο ἐκδοχῶν.

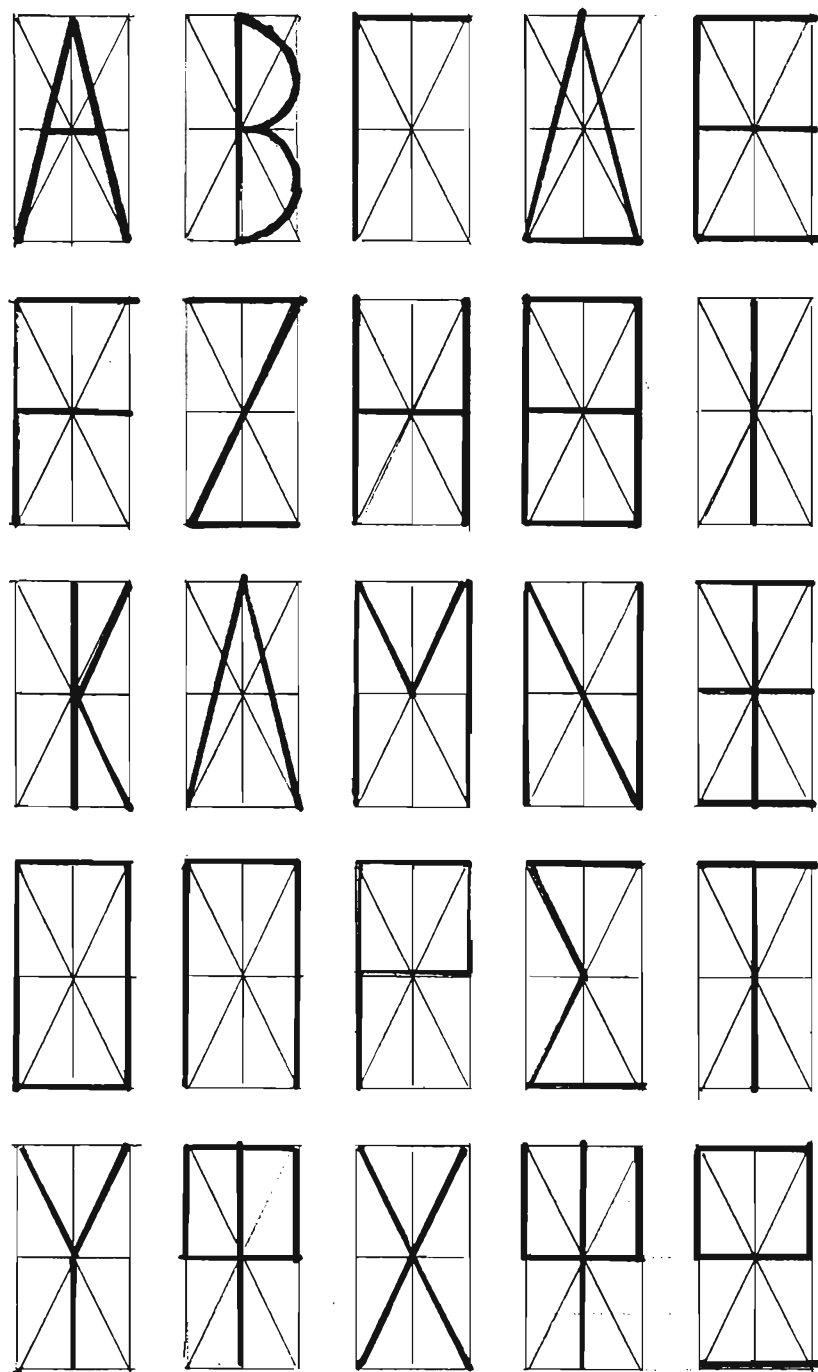
Μία ἀπὸ τὴν νεώτερες ἐρευνητικὴς μελέτες, πού ἀφορᾷ τὸ ἀνόμοιον τῆς συγκρίσεως τῶν δύο ἀντιμαχομένων ἐκδοχῶν, λέγει ὅτι ἡ σύγκρισις τοῦ Ἑλληνικοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφάβητου μετὰ τὸ συλλαβικὸ Φοινικικὸ τοιοῦτο ἀπὸ ἀπόψεως βασικῆς σκέψεως καὶ ἡχητικῆς κατασκευῆς των εἶναι ἓνα μεγάλο λάθος, διότι ἀπλοῦστατα τὰ ἀνωτέρω εἶναι μετὰ τῶν τελείως ἀνόμοια καὶ συνεπῶς μὴ συγκρίσιμα. Εἶναι τελείως ἄλλο πρᾶγμα τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, ἔχει τελείως διαφορετικὴ δάσι κατασκευῆς ἀπὸ τὸ Φοινικικὸ, διότι εἶναι φθογγικὸ μετὰ διακεκριμένους φθόγγους καὶ σύμβολα-εἰκόνες γιὰ τὰ «φωνήεντα» (φωνήεντα) διαθέτοντα ἰσχυρὸ ἦχο καὶ διακεκριμένους φθόγγους καὶ εἰκόνες-σύμβολα γιὰ τὰ «ἄφωνα» (σύμφωνα), τὰ ὅποια προφέρονται μετὰ ἐλαχίστης ἐντάσεως ἦχο, σχεδὸν σὲ συχνότητα ὑποδεκαπλάσια τῆς συχνότητος τῶν «φωνούντων» σὲ μονάδες Hz, ἐνῶ τὸ Φοινικικὸ «ἄλφάβητο» ἔχει ἄλλη δάσι κατασκευῆς καὶ ἄλλη μορφή ἦχου, διότι εἶναι συλλαβικὸ, δὲν διαχωρίζει τὰ «ἄφωνα» (σύμφωνα) καὶ «φωνήεντα» (φωνήεντα) καὶ ὁμοιάζει περίπου μετὰ τὴν Κρητικὴν Γραμμικὴν Α καὶ Β, καὶ ὅτι καθε πηφίον τοῦ Φοινικικοῦ «Ἀλφάβητου» ἐκφωνεῖται μετὰ πέντε εἰδῶν ἡχους, ὡς π.χ. τὸ πηφίον πού ἔχει εἰκόνα Β ἐκφωνεῖται καὶ ὡς βα καὶ ὡς βε καὶ ὡς βι καὶ ὡς βο καὶ ὡς βου, ἐν ἀντιθέσει μετὰ τὸ Ἑλληνικόν, πού καθε εἰκόνα-σύμβολον ἔχει μίαν καὶ μοναδικὴν ἐκφώνησιν, δηλαδή τὸ σύμβολον Α ἔχει μίαν καὶ μόνην δυνατὴν φωνή «α». Τὸ ἀνόμοιον καὶ ἄρα μὴ συγκρίσιμον τῶν δύο συστημάτων γραφῆς ὡς πρὸς τὴν βασικὴν σκέψιν τῆς κατασκευῆς των μᾶς τὸ ἐπισημαίνει ὁ ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους κ. Παν. Κ. Γεωργιούτζος σὲ μελέτη του ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἀλφάβητον εἶναι ἐφευρέσεις Ἑλληνικῆς» («Δαυλός», τεῦχος 142/1993), λέγοντας ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Φθογγικὸ Ἀλφάβητο εἶναι «ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὰ δύο προηγούμενα (τὸ ἱερογλυφικὸ καὶ τὸ συλλαβικόν), στηρίζεται εἰς ἓνα νέον τρόπον σκέψεως, ἀδιανόητον διὰ τὰς

προηγούμενας γενεάς». Συνεπώς παραμένουν για σύγκριση οί εικόνες μερικῶν μόνον ψηφίων, πού ταυτίζονται καί στά δύο συστήματα, στό Φοινικικό συλλαβικό καί στό Ἑλληνικό Φθογγικό ἀσχέτως ἡχητικῆς ἐκφράσεως αὐτῶν, καί οὐδέν ἕτερον. Ἐτσι τὸ ὅλον ζήτημα περιορίζεται στό νά εὕρεθῇ, ποιός ἀπό τοὺς δύο λαοὺς πρωτοανακάλυψε τίς εἰκόνες μόνον τῶν γραμμάτων καί ἐνδεχομένως καί μέ ποιόν τρόπον καί ποιά φιλοσοφική σκέψι ἀσχετα μέ τὸν ἀποδιδόμενον ἦχον σ' αὐτές. Αὐτὸς ὁ λαὸς τότε θὰ εἶναι καί ὁ πραγματικός ἐφευρέτης τοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου.

Σχετικά λοιπὸν μέ τὴν κατασκευὴ τῶν κοινῶν συμβόλων-εἰκόνων τῶν δύο ἀλφαθητικῶν συστημάτων οἱ ἐρευνηταί, γλωσσολόγοι καί ἀρχαιολόγοι, βεβαιώνουν, ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀρχαιολογικά εὐρήματα, πινακίδες, ἀγγεῖα κ.λπ., τὰ παλαιότερα ἀρχαῖα Ἑλληνικά συστήματα γραφῆς καί κυρίως ἡ Κρητικὴ Γραμμικὴ Α καί Β περιέχουν ἓνα μεγάλο πλῆθος τοιούτων εἰκόνων, ὅπως π.χ. εἶναι τὰ ἀπολύτως βεβαιωμένα σύμβολα: Τ, Δ, Γ, Ν, Ξ, Ρ, Π, Λ, Μ., Κ, Β, Χ, καθὼς καί τὰ Ε, Φ, Ι, Η, Υ, Ο, Θ καί Α καί ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ χρονολόγησις τῆς κατασκευῆς τῶν ἀνάγεται στὸν 11ον αἰ. π.Χ. Ὅμως ἡ μόλις πρόσφατα γενομένη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις τῆς ξυλίνης πινακίδος τοῦ Δισπηλιοῦ τῆς Καστοριᾶς, ἡ ὁποία ἤδη χρονολογήθηκε μέ τὴν μέθοδο τοῦ ἀνθρακα (C₁₄) καί διεπιστώθη ὅτι ἀνάγεται στὸ ἔτος 5260 π.Χ., περιέχει Κρητικὴ Γραμμικὴ Γραφή, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ σύμβολα-εἰκόνες, πρὸς τὰ ὁποῖα ταυτίζονται, ὁμοιάζουν ἀπόλυτα μερικά σύμβολα-εἰκόνες τοῦ νέου Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου, ὅπως εἶναι τὰ Π, Δ, Μ, Α, Ε, Η κ.λπ. (βλέπε σχετικὴ μελέτη τοῦ Καλλίμαχου Διογένους εἰς «Δαυλόν», τεύχος 147/1994).

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψι καθίσταται φανερόν, ὅτι τὰ ὅμοια σύμβολα-εἰκόνες πού διαθέτουν τὰ δύο ἀντιμαχόμενα συστήματα γραφῆς προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐτὴ «μητέρα», τὴν παλαιότατη Κρητικὴ Γραμμικὴ Γραφή Α καί Β καί δὲν ἀποτελοῦν νεώτερες ἐφευρέσεις αὐτῶν (πάντα ὁμιλοῦμε μόνον γιὰ τίς εἰκόνες αὐτῶν καί ὄχι γιὰ τὸν ἦχο τους). Μποροῦμε συνεπῶς ἀφοβα νά συμπεράνουμε, ὅτι οἱ μὲν Φοίνικες ἔλαβαν κατ' ἐπιλογὴν 22 μόνον συλλαβικά σύμβολα-εἰκόνες ἀπὸ τὴν μητρικὴ Κρητικὴ γραφὴ κατόπιν συμπτύξεως ἀνὰ πέντε Κρητικά σύμβολα σὲ ἓνα Φοινικικὸ ἐπιλεγμένο σύμβολο μέ πενταπλοῦν ὅμως ἦχο. Δηλαδή Κρητικὲς συλλαβὲς πού παρεῖχαν τοὺς συλλαβικοὺς ἦχους βα, βε, βι, βο, βου σὲ πέντε χωριστὲς εἰκόνες οἱ Φοίνικες τίς συνέπτυξαν σὲ μιὰ μόνον εἰκόνα Β, πού διέθετε ὅμως κατὰ τὸ δοκοῦν πέντε διαφορετικοὺς-συλλαβικοὺς ἦχους, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπο τὸ «Φοινικικὸ» συλλαβικὸ «ἀλφάβητο» προῆλθε τόσο σὲ σύμβολα ὅσο καί ἦχους συλλαβικοὺς ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο «μητρικὸ» μέ ἐπιλογὴ καί συμπτύξι συμβόλων σὲ 22 τοιαῦτα ἀλλὰ μέ ἡχητικὴ προφορὰ 110 συλλαβῶν (22x5 ἦχους).

Ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ τὸ Ἑλληνικὸ Φθογγικὸ Ἀλφάβητο εἶναι πλέον φανερόν ὅτι ἀποτελεῖ ἐξέλιξιν τοῦ «μητρικοῦ» τοιούτου τῆς προὑπαρχούσης Κρητικῆς γραφῆς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κατ' ἐπιλογὴν καί ἀπ' εὐθείας ἀπ' αὐτὴν ἐπέλεξε ὅσα σύμβολα καί εἰκόνες πληροῦσαν κάποιο κοινὸ κανόνα κατασκευῆς καί, τὸ βασικό, διεχώρισε τελείως διαφορετικά καί ἀντίστροφα ἀπὸ τοὺς Φοίνικες τοὺς ἦχους τῶν συλλαβικῶν ἐπιλεγμένων εἰκόνων σὲ ἀπλοῦς συριγμοὺς καί σὲ εἰκόνες παλαιᾶς

Σχέδιον 1 (βλ. «Δαυλόν», τεύχος 142, Ὀκτώβριος 1993).

καί νέες με δυνατούς ήχους, ώστε με τόν τρόπο αυτό να δημιουργήση σύμβολα σχεδόν άφωνα, τὰ καλούμενα σήμερα σύμφωνα, καί σύμβολα με δυνατό ήχο, τὰ καλούμενα σήμερα φωνήεντα. Σ' αυτό τὸ ὑψηλῆς διανοήσεως σκεπτικὸ τοῦ ἐφευρέτη τοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου, τελείως διάφορον καί ἄσχετον μετὸ σκεπτικὸν τῆς κατασκευῆς τοῦ συλλαβικοῦ Φοινικικοῦ συστήματος γραφῆς, καταλήγουν οἱ μέχρι σήμερα παρουσιασθεῖσες σοβαρὲς μελέτες πολλῶν ἐρευνητῶν καί κυρίως οἱ σχετικὲς μελέτες τοῦ κ. Π. Γεωργούντζου, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν στὸν «Δαυλόν».

Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀποδεικνύεται πλήρως ἡ διαφορὰ τοῦ τρόπου σκέψεως καί κατασκευῆς τῶν δύο ἀντιμαχομένων συστημάτων γραφῆς, ποὺ καθ' ἓνα χωριστὰ καί μετὰ διάφορον σκεπτικὸν προῆλθεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητρικὴν ἀρχαιοτάτην Ἑλληνικὴν Κρητικὴν γραφὴν, τὴν Γραμμικὴν Α καί Β, ὅπου οἱ μὲν Φοίνικες ἐκράτησαν τὴν συλλαβικὴν μορφήν τῆς καί τὰ ἴδια σύμβολα, ἀλλὰ προέδωσαν εἰς σύμπυξιν αὐτῶν σὲ 22 συλλαβικά τοιαῦτα μετὰ 110 ἤχους, οἱ δὲ Ἕλληνες κράτησαν μὲν ἓνα μέρος τῶν εἰκόνων-συμβόλων ἀπὸ τὴν μητρικὴν Κρητικὴν γραφὴν, διέσπασαν ὅμως τὸ ἡχητικὸ μόριο τῶν συλλαβικῶν γραμμάτων σὲ ἡχητικὰ ἄτομα, «ἄφωνα» καί «φωνοῦντα», ἥτοι σὲ σύμφωνα καί φωνήεντα καί ἔτσι μετέτρεψαν τὴν μητρικὴν Κρητικὴν συλλαβικὴν γραφὴν σὲ φθογγικὴ τοιαύτη. Μετὸ ἴδιο ἀκριβῶς σκεπτικὸν τῆς διασπάσεως τοῦ ἡχητικοῦ μορίου τῶν συλλαβικῶν γραμμάτων αἰῶνες μετὰ δοξάστηκε ἀπ' ὅλον τὸν Κόσμον ὁ Δημόκριτος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφήρμοσε στὴ θεωρίαν τοῦ τῆς διασπάσεως τῆς ὕλης σὲ ἄτομα.

Παραμένουν ὅμως ἀκόμα ἀναπάντητες γιὰ τὴν συνολικὴν κατασκευαστικὴ θεωρησι τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου πολλὲς ἀπορίες, ὅπως εἶναι οἱ ἑξῆς:

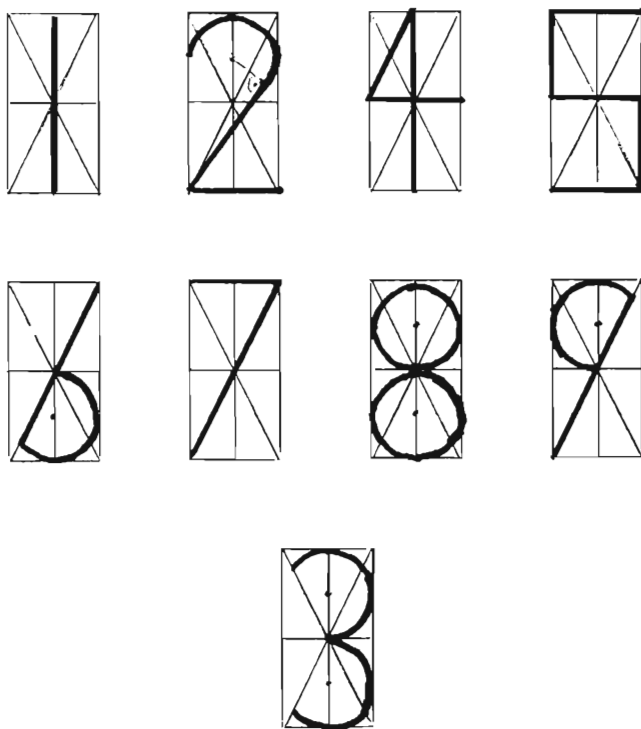
α) Μετὰ ποῖο τρόπο ὁ ἐφευρέτης ἔκαμε ἐπιλογὴ τῶν εἰκόνων-συμβόλων ἀπὸ τὸ μητρικὸ συλλαβικὸ σύστημα γραφῆς καί μετὰ ποῖον κανόνα συνεπλήρωσε καί κατεσκεύασε ἓνα ἁρμονικὸ σύνολο φθογγικῶν γραμμάτων;

β) Μετὰ ποῖο τρόπο ὁ ἐφευρέτης τῶν φθογγικῶν γραμμάτων «συνέταξε» αὐτά, δηλαδή ἔθεσε σὲ τάξι, σὲ σειρὰ, ποῖο δηλαδή εἶναι πρῶτο, ποῖο δεῦτερο κ.λπ. γράμμα;

γ) Μετὰ ποῖο κριτήριον ὁ ἐφευρέτης τῶν φθογγικῶν γραμμάτων κατ' ἐνόημα καί ἡχονόμασε αὐτὰ τόσο σὰν ἀτομικοὺς φθόγγους ὅσο καί σὰν ὀλόγραφη ἀπεικόνισι, μ' ἄλλα λόγια γιὰ τὴν εἰκόνα Α ἔδωσε δυνατὴ φωνὴ «α» καί ὀνομασία «Ἀλφα», γιὰ τὴν εἰκόνα Ρ ἔδωσε ἓνα ἐλάχιστον συριγμὸν «ρ» καί τὴν ὀλόγραφη διατύπωσιν «Ρῶ» κ.λπ.;

δ) Ὑπάρχει ἄραγε μέσα στὴν ὅλη διεργασία τῶν ἄνω κάποια εἰδικὴ φιλοσοφικὴ ἢ ἄλλης μορφῆς σκέψις καί ποιά μπορεῖ νὰ εἶναι αὕτη;

Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικὰ ἔρχονται οἱ νεώτερες μελέτες-ἐρευνες καί κυρίως οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Πυθαγόρα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀποκρυπτογραφίαν ρήσεων αὐτοῦ, νὰ μᾶς παρουσιάσουν ὅλες τῖς ἀπαντήσεις καί νὰ ξεκαθαρίσουν ὅλο τὸ φάσμα τῆς δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου. Στὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη, γιὰ νὰ αἰτιολογηθῇ ἡ παρουσία τῆς διδασκαλίας τοῦ Πυθαγόρα στὸ γλωσσολογικὸ ζήτημα, νὰ γίνῃ μιὰ ἱστορικὴ ὑπενθύμιας. Ὅταν ὁ Πυθαγόρας διῆλθεν ἀπ' ὅλα τὰ τότε γνωστὰ μαντεῖα, ἐφθασε καί στὸ Μα-

Σχέδιον 2.

ντεϊον τῶν Δελφῶν. Ἐκεῖ συνδιελέχθη μετὰ τὴν τότε Πυθίαν καὶ τοὺς ἱερεῖς μύστες (ἐπιστήμονες), πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπεκάλυψε νέες ἄγνωστες γνώσεις, ἀλλὰ παρὰλληλα ἔλαβε ἀπ' αὐτοὺς ἄλλες. Τὶς νέες ἄγνωστες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες ἔμαθε ὁ Πυθαγόρας ἀπὸ τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τίς συμπεριέλαβε στὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας του σὲ εἰδικὸ μάθημα, ποὺ ἐκρύπτετο στὸ συμβολικὸ Πυθαγόρειο ἄκουσμα-σύμβολο «*Τί ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον*». Ἦδη τὸ Πυθαγόρειο αὐτὸ «ἄκουσμα-σύμβολο» ἀποκρυπτογραφήθηκε μετὰ τὸν ἀνακαλυφθέντα Μυστικὸ Κώδικα τοῦ Πυθαγόρα, ὁ τρόπος δὲ τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπόλυτα ἐπιστημονικὸς καὶ τὰ πορίσματα, ποὺ προκύπτουν ἀπ' αὐτήν, ἀναπτύσσονται λεπτομερέστατα στὰ ἀντίστοιχα παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Μυστικοῦ Κώδικα στὸν τέταρτο τόμο τοῦ βιβλίου μου «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*» (ποὺ πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ σύντομα).

Ὁ ἀποσυμβολισμὸς τοῦ ἄνω «ἀκούσματος» ἀπεκάλυψε τὴν ὑπαρξὶ μιᾶς κοσμικῆς συμπαντικῆς γεωμετρικῆς μήτρας, μέσα στὴν ὁποία ἐνυπάρχουν κατασκευασμένες ὅλες ἀνεξαιρέτως οἱ κατ' ὄνομα μόνον γνωστὲς ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἐφευρέσεις τοῦ Παλαμήδη. Συγκεκριμένα μέσα στὴν μήτρα αὕτη, ἡ ὁποία εἶναι ἓνα γεωμετρικὸ σχῆμα «διπλοῦ τετραγώνου» ἢ μετὰ τὴν σημερινὴ ὀνομασία ἓνα ὀρθογώνιο παραλληλόγραμμο μετὰ ἀναλογίες πλευρῶν ἓνα (1) πρὸς δύο (2),

ἐμφανίζονται κατασκευαστικά σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τους καὶ μὲ ὄλες τὶς λεπτομέρειές τους καὶ οἱ πέντε γνωστὲς ἐφευρέσεις τοῦ Παλαμήδη, ἥτοι: α) ἡ ἐφεύρεσις καὶ ὁ τρόπος κατασκευῆς τῶν Ἑλληνικῶν φθογγικῶν γραμμάτων, β) ἡ ἐφεύρεσις καὶ ὁ τρόπος κατασκευῆς τῶν συμβόλων τῶν ἀριθμῶν τῆς σημερινῆς μορφῆς καθὼς καὶ τῆς ἀντιστοίχου συσχετίσεως γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν, γ) ἡ ἐφεύρεσις τῆς γεωμετρικῆς ἀπεικονίσεως ὅλων τῶν συμπαντικῶν-κοσμικῶν μονάδων μετρήσεων καθὼς καὶ τῶν ὑπερβατικῶν ἀριθμῶν, ἥτοι τῶν κοσμικοῦ μέτρου, κοσμικοῦ πῆχews, κοσμικοῦ ποδός, χρυσοῦ ἀριθμοῦ Φ, δεύτερου χρυσοῦ ἀριθμοῦ $\Phi = 1/\Phi$, ὑπερβατικῶν ἀριθμῶν π σὲ προσεγγιστικὴ τιμὴ $\pi = 3,1416$ καὶ τοῦ καλουμένου σήμερα νεπερίου ἀριθμοῦ ε σὲ ἀριστες προσεγγιστικὲς τιμές, δ) ἡ ἐφεύρεσις τῆς διανομῆς τοῦ ἑτησίου χρόνου σὲ μῆνες, σὲ ἡμέρες, σὲ ὥρες, ε) ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ὑποδάθρου τοῦ παιχνιδιοῦ τῶν πεσσῶν ἥτοι τοῦ σκακιοῦ.

Εἰδικὰ ὁ τρόπος κατασκευῆς μέσα στὴν εὑρεθεῖσα μήτρα τοῦ ὀρθογωνίου παραλληλογράμμου μὲ ἀναλογίες πλευρῶν $1/2$ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν μονάδων μετρήσεως, τῶν κοσμικῶν-συμπαντικῶν τοιούτων καθὼς καὶ τῶν ὑπερβατικῶν ἀριθμῶν ἔχει ἤδη ἀνακοινωθῇ καὶ ἔχει δημοσιευθῇ στὸ ὑπ' ἀρ. 120/1991 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ τὸν τίτλο «Τὸ Ἑκατόμπεδον ἀποκαλύπτει...» καὶ μὲ εἰδικὴν ὑστερόγραφον ὑποσημείωσιν, ὅτι ὁ δημοσιευθεὶς τρόπος κατασκευῆς προέρχεται ἀπὸ ἀποκρυπτογράφει καὶ τοῦ Πυθαγορείου ἀκούσματος «κνάμων ἀπέχεται», ὅπερ εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς (βλέπε 4ον τόμον τοῦ «Μ.Κ. τοῦ Πυθ.»). Ἐπίσης τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς ἐφευρέσεως τῶν συμβόλων τῶν σημερινῶν ἀριθμῶν ἔχουν δημοσιευθῇ σὲ πλήρη ἱστορικὴ καὶ κατασκευαστικὴ διερεύνησι στὰ ὑπ' ἀριθμ. 90/1989 καὶ 108/1990 τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ τὸν τίτλο «Ἡ γέννησις τῶν Ἀραδικῶν Ἀριθμῶν», πρᾶγμα ποὺ ἤδη ἐπαληθεύεται, μὲ τὴν συμπλήρωσι ὅτι ἡ πατρότης καὶ ἡ ἀρχικὴ μέθοδος κατασκευῆς ἀνήκει στὸν Παλαμήδη, ὁ ὁποῖος τὰ ἀνακάλυψε καὶ τὰ κατασκεύασε μέσα στὴν ἴδια συμπαντικὴ μήτρα ὅλων τῶν ἐφευρέσεών του.

Στὴν παροῦσα μελέτη, ἡ ὁποία ἀφορᾷ κυρίως τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο, περιοριζόμεθα στὴν περιληπτικὴ παρουσίασι τῶν πορισμάτων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν σχετικὴ ἀποκρυπτογράφει τοῦ ἀνωτέρω Πυθαγορείου ἀκούσματος, ἡ ὁποία λεπτομερέστατα περιγράφεται στὸ τέταρτο κεφάλαιο τοῦ τετάρτου τόμου τοῦ «Μυστικοῦ Κώδικα τοῦ Πυθαγόρα» καὶ τὰ ὁποία πορίσματα δίδουν ἀπατήσεις στὶς παρουσιασθεῖσες ἀπορίεις:

Πρῶτον: Ἐντοπίσθηκε ὁ κανὼν ποὺ ἐφήρμοσε ὁ Παλαμήδης, γιὰ νὰ ἐπιλέξη τὰ εἰδικὰ σύμβολα-εἰκόνες ἀπὸ τὴν Κρητικὴ συλλαβικὴ Γραμμικὴ Α καὶ Β καθὼς καὶ γιὰ νὰ κατασκευάσῃ γεωμετρικὰ τόσον αὐτὰ ὅσον καὶ τὰ νέα συμπληρωματικά. Ὁ κανὼν αὐτὸς ἦτο γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἐσχατὴ ἀρχαιότητα ὡς ὁ ἱερὸς νόμος τοῦ τρόπου κατασκευῆς τοῦ Σύμπαντος, δηλαδὴ ὅτι τὸ Σύμπαν κατεσκευάσθη μόνον μὲ κανόνα καὶ διαθήτη, γι' αὐτὸ ἀκριδῶς τὸν λόγο θεωροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες γνήσια καὶ ἀληθινὴ μιὰ γεωμετρικὴ κατασκευὴ μόνον, ἐὰν ἐγένετο μὲ κανόνα καὶ διαθήτη. Μὲ βάσι αὐτὸν τὸν ἱερὸ νόμο ὁ Παλαμήδης ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπέλεξεν ἀπὸ τὴν μητρικὴ Κρητικὴ Γραφὴ τὶς ἀντίστοιχες εἰκόνες καὶ στὴ συνέχεια μὲ τὸν ἴδιο ἱερὸ νόμο συνεπλήρωσε τὶς εἰκόνες τῶν νέων ἀτομικῶν ἤχων τῶν φωνήεντων. Ὅλες τὶς ἄνω εἰκόνες τοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου τὶς ἐνσωμάτωσε μέ-

σα στην συμβολική μήτρα του διπλού τετραγώνου με την βοήθεια των γεωμετρικών στοιχείων αυτού και πάντα με κανόνα και διαθήτη, όπου μάλιστα ένσωμάτωσε και τις υπόλοιπες ανακαλύψεις του με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Επίσης και ο Έπιχαρμος ο Συρακούσιος και ο Σιμωνίδης ο Κεῖος, γνῶσται τῆς συμβολικῆς μήτρας, συνεπλήρωσαν μέσα σ' αὐτήν με τὸν ἴδιο τρόπο και ἕτερα ἑλλείποντα γράμματα και ἔτσι κατεσκευάσθη ἓνα σύνολο φθογγικῶν γραμμάτων, ἀπὸ 24 ἕως 27. Τὸ δημοσιευόμενο σχέδιο ἀποδεικνύει τὸν τρόπο κατασκευῆς αὐτῶν. Μὲ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ἐδόθη πλήρης ἀπάντησις στὸ τεθὲν πρῶτον ἐρώτημα τοῦ τρόπου ἐπιλογῆς και κατασκευῆς τῶν εἰκόνων τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Φθογγικοῦ Ἀλφαβήτου.

Ἀκολουθῶς στὸ ἐρώτημα, με ποιά κριτήρια ὁ ἐφευρέτης προσέδωσε ἡχητικὴ φωνὴ στίς ἀνωτέρω εἰκόνες και στὴ συνέχεια με ποιά κριτήρια κατωνόμασε και ἀπεικόνισε ὀλογράφως τὰ γράμματα αὐτά, γιὰ ὅλα τὰ ἄνω ἢ παρουσιασθεῖσα ἤδη θαυματοχάστη μελέτη τοῦ Ἡλίου Τσατσόμοιρου «*Ἱστορία γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*», Φιλολογικὴ Ἐπιμέλεια Δημ. Ι. Λάμπρου, ἐκδοσις «*Δαυλός*» 1991, δίδει τὶς σχετικὲς ἀπαντήσεις. Ἀπὸ τὴν μελέτη αὐτῶν ἀποκαλύπτεται ἓνας γενικὸς κανὼν, ὁ ὁποῖος φανερῶνει τὴν ποιότητα ποὺ περιέχει ὁ ἦχος κάθε γράμματος τοῦ Ἀλφαβήτου: ὁ ἦχος τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι τυχαῖος, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ ἀνάλογον ἦχον φυσικοῦ φαινομένου, ὅπως π.χ. ὁ ἦχος ρ τοῦ φθογγικοῦ γράμματος Ρ προέρχεται ἀπὸ τὸν ἦχο ποὺ δημιουργεῖ ἡ «ροή» τοῦ ὕδατος. Στὸ ἄνω βιβλίο ἐντοπίζεται ἡ σημασία τῶν ἡχων ὧν τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Αὐτὸς ὁ γενικὸς κανὼν προφανῶς πρέπει νὰ ἔχη ἐφαρμογὴ ὄχι μόνο στοὺς διαχωρισμένους ἦχους τῶν φθογγικῶν γραμμάτων, ἀλλὰ και στοὺς ἀρχικοὺς συριγμοὺς τῶν μὴ διασπασθέντων συλλαβικῶν γραμμάτων τῆς Κρητικῆς Γραμμικῆς Γραφῆς Α και Β. Ἔχω ἤδη ἐντοπίσει, ὅτι ὁ Παλαμήδης σὲ μερικὰ «ἄφωνα» (σύμφωνα) γράμματά του ἔχει ἀποδεχθῇ τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν συριγμὸ τοῦ ἀντιστοιχοῦ γράμματος τῆς συλλαβικῆς γραφῆς, ὅπως π.χ. εἶναι ὁ ἦχος τοῦ φθογγικοῦ γράμματος Δ, δηλαδὴ ὁ δ, ὁ ὁποῖος ταυτίζεται με τὸν ἀρχικὸν συριγμὸ τοῦ συλλαβικοῦ γράμματος τῆς Κρητικῆς γραφῆς «δου» τοῦ ἀντιστοιχοῦ συμβόλου Δ. Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει και γιὰ τὸν ἦχο τοῦ γράμματος Ρ. Μία δὲ εἰς βάθος σύγκρισις τῶν ἡχων τῶν ἀρχικῶν συριγμῶν τῶν συλλαβικῶν γραμμάτων με τοὺς ἦχους τῶν συμφώνων τῶν φθογγικῶν γραμμάτων τοῦ Παλαμήδη θὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἀπόλυτα τὴν δοθεῖσα ἤδη ἀπάντησις στὸ δεσπόμενον κριτήριον τῆς ἡχητικῆς χροῖας τῶν φθογγικῶν γραμμάτων.

Ἀλλὰ και γιὰ τὴν ὀλόγραφη παρουσίασι τῶν φθογγικῶν γραμμάτων ὁ αὐτὸς ἐρευνητῆς Ἡλ. Τσατσόμοιρος ἀποδεικνύει στὸ ἄνω βιβλίο του, ὅτι και ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων αὐτῶν δὲν εἶναι τυχαῖος, ἀλλὰ οἱ λέξεις παρουσιάζουν ἓνα πλήρες διανόημα, τὸ ὁποῖο προέρχεται ἀπὸ τὴν συνάθροισις τῶν ἐπιμέρους ἐννοιῶν τῶν φθογγικῶν γραμμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σχηματίζεται ἡ ἀντίστοιχη λέξις. Πολὺ χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρεται και στὸν «*Δαυλὸς*» (τεῦχ. 118/91) γιὰ τὴν ὀνομασία τοῦ γράμματος Α «Ἀλφα» ἥτοι ἡ ὀλικὴ ἐννοία τῆς λέξεως «Ἀλφα» ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν συνάθροισις τῶν ἐπιμέρους ἐννοιῶν τῶν φθογγικῶν γραμμάτων ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, δηλαδὴ: Α = Ἀρχή, Λ = Λόγος, Φ

= Φύσις, A = Ἀνθρώπου δηλ., «Ἀρχὴ λόγου φύσις ἀνθρώπου»).

Σὲ μερικά εἰδικὰ φθογγικά γράμματα ἔχει ἐντοπισθεῖ, ὅτι ἡ ὀνομασία των ἀκολουθεῖ δι' εἰδικούς λόγους τὸν νόμο τῆς αἰτιώδους σχέσεως μεταξὺ τῆς ἐννοίας των καὶ τῶν συμβόλων αὐτῶν. Ἀλλὰ ἐπ' αὐτῶν θὰ ἐπανέλθωμεν μετὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ παρουσίᾳ καὶ τῆς ἐτέρας ἀνακαλύψεως τοῦ Παλαμήδη, τῶν συμβόλων τῶν ἀριθμῶν, καὶ τὸν συσχετισμὸ αὐτῶν μὲ τὰ σύμβολα τῶν φθογγικῶν γραμμάτων πάντα μέσα στὴν ἴδια ἀρχικὴ μήτρα τοῦ «διπλοῦ τετραγώνου» καὶ τοῦτο, διότι ἐξ αὐτῆς τῆς νέας ἀνακαλύψεως ὁ Παλαμήδης ἠδυνήθη νὰ θέσῃ σὲ τάξι καὶ σὲ ἀρμονικὴ σειρὰ τὰ φθογγικά γράμματα καὶ στὴ συνέχεια νὰ δώσῃ καὶ φιλοσοφικὴ συμπαντικὴ ὑπόστασι σ' αὐτά.

Τὸ δημοσιευόμενον κατασκευαστικὸ σχέδιο 2 περιέχει τὸν τρόπο κατασκευῆς τῶν κατ' εὐφημισμὸν καλουμένων «Ἀραβικῶν» ἀριθμῶν 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 μέσα στοῦ συμβολικὸν συμπαντικὸν διπλοῦν τετράγωνον, στὴν ἰδίαν δηλαδὴ μήτρα ὅπου κατεσκεύασε ὁ Παλαμήδης τὰ γράμματα, πάντα βέβαια μὲ τὸν ἱερὸ κανόνα καὶ διαδότη. Ὑστερα ἀπὸ τὴν εὕρεσι τῶν ἐννέα συμβόλων τῶν κατ' εὐφημισμὸν καλουμένων «Ἀραβικῶν» ἀριθμῶν ὁ Παλαμήδης προέβη στὴν ταξινομήσιν τῶν γραμμάτων σὲ συσχετισμὸ μὲ τοὺς ἀριθμούς. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλω νὰ ἐπισημάνω, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς ἀρχηγούς τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμον καὶ ὅτι μὲ τίς κατάλληλες διατάξεις πὺν ἐπέβαλεν ὁ ἴδιος στοῦ στρατεύμα ἔσωσε πλειστάκις τοὺς στρατιώτες του. Συνεπῶς ἦταν ἀνθρώπος πὺν μπορούσε νὰ θέσῃ σὲ ἀρμονικὴ τάξι τὰ εὐρεθέντα γράμματα ἔτσι, ὥστε νὰ πληροῦν κάποιο νόμο.

Ὅμως οἱ μέχρι σήμερα ἀναζητήσεις δὲν ἠδυνήθησαν ἄ ἀνεύρουν τὸν ὑπάρχοντα νόμον, στὸν ὅποιον στηρίζεται ἡ ὑπάρχουσα διὰτάξις τῶν γραμμάτων πλὴν τοῦ πρώτου φθογγικοῦ γράμματος A, γιὰ τὸ ὅποιο ὑπάρχει ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἐπελέγη τόσον ὡς πρῶτο γράμμα ὅσον καὶ ὡς πρῶτος ἀριθμὸς, διότι ὁ ἦχος τοῦ γράμματος «α» εἶναι ἡ πρώτη φωνὴ πὺν ἐκβάλλει ὁ ἀνθρώπος ἅμα τῇ γεννήσει του. Ἐχει ὁμως ἐντοπισθεῖ μιὰ πιθανὴ σειρὰ μὲ πολὺ περιέργες ἀριθμητικὲς ιδιότητες, ὅπου τὰ γράμματα σὲ συνδυασμὸ μὲ τοὺς ἀριθμούς διατάσσονται σὲ τρεῖς γραμμὲς τῶν ἐννέα ἀριθμογράμμάτων καὶ ὅπου ἡ πρώτη σειρὰ ἔχει ἀρίθμησι γραμμάτων ἀπὸ 1 ἕως 9, ἡ δευτέρη σειρὰ ἔχει δεκαπλασία ἀρίθμησι τῶν ἄνω καὶ ἡ τρίτη σειρὰ ἑκατονταπλασία τοιαύτη κάνοντας χρῆσι καὶ τῶν ἐκ τῆς Κρητικῆς Γραμμικῆς B εἰδικῶν συμβόλων Στίγμα, Κόππα καὶ Σαμπι (σχετικὰ ἔχει γράψῃ ὁ Γεώργιος Σταυράγγελος στὸν «Δαυλὸ», στὸ τεῦχος 87/1989· βλέπε σχέδιον 3).

Τέλος εἶναι φρόνιμον νὰ ἀναφερθοῦν ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ σχετικὰ μὲ τὴν συμπαντικότητα πὺν κρύβει ἡ εὐρεθεῖσα μήτρα τοῦ διπλοῦ τετραγώνου. Ἡ μήτρα αὕτη ἐνυπάρχει καὶ στὸν Πυθαγόρειο νόμο τῆς τριαδικῆς δημιουργίας τοῦ Σὺμπαντος, πὺν ἐκφράζεται μὲ τὴν μαθηματικὴν σχέσιν $1 + \Phi + \Phi^2 = 2\Phi^2 = K$, ὅπου Φ ὁ χρυσοῦς ἀριθμὸς (βλέπε A' τόμον τοῦ «*Μυστικοῦ Κώδικα τοῦ Πυθαγόρα*»). Ἐὰν στὸν συντελεστὴ K δώσουμε διάστασιν μήκους, τότε ἀπὸ τὴν ἄνω σχέσι λαμβάνουμε ὅλες τίς κοσμικὲς μονάδες μετρήσεως μηκῶν πὺν κατεσκεύασε ὁ Παλαμήδης μέσα στὴν εὐρεθεῖσα μήτρα, ἂν ὁμως στὸν συντελεστὴ K δώσουμε διάστασιν ἐπιφανείας, τότε ἡ γεωμετρικὴ ἀπεικόνισις τοῦ τριαδικοῦ νόμου τῆς δημιουργίας τοῦ Σὺμπαντος γίνεται $K = 2\Phi^2$, δηλαδὴ δύο ἴσα τετράγωνα ἐνωμένα

Σχέδιον 3 (ἐξώφυλλο τεύχους 87 τοῦ «Δαυλοῦ»).

ἄθροιστικά ἤτοι σέ σημερινή μορφή ἓνα ὀρθογώνιον παραλληλόγραμμον μέ ἀναλογία πλευρῶν 1/2.

Αὕτῃ ἡ συμβολικὴ μήτρα τοῦ διπλοῦ τετραγώνου, ποὺ ἔχει τὶς ἄνω συμπαντικές ιδιότητες, χρησιμοποιεῖται σήμερα σὰν ἐπιφανειακὴ γνωμονικὴ μονάς, δηλαδή δυναμένη νὰ ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις ἐν ἐπαφῇ στὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῶν παραδοσιακῶν καὶ μνημειακῶν κατασκευῶν στὴν Ἰαπωνία μέ τὴν ὀνομασία «*Τοτάμι*», ἄγνωστον πῶς μεταφερθεῖσα ἐκεῖ (βλέπε: *Contemporary Japanese Houses* by Kiyosi Seike – Charles S. Tezzy).

Σημείωση «Δαυλοῦ»: Ἡ «*Γεωμετρικὴ Μήτρα τῶν Γραμμάτων καὶ Ἀριθμῶν*», δηλαδή τὸ ὀρθογώνιο παραλληλόγραμμο μέ τὶς δύο κάθετες διάμεσες καὶ τὶς δύο διαγώνιες, παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν «Δαυλό», τεύχος 142, Ὀκτώβριος 1993, (ἐξώφυλλο καὶ σελ. 8240) σὲ ἰδέα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Δαυλοῦ» Δημ. Ι. Λάμπρου καὶ ἐκτέλεση σχεδίου τοῦ συνεργάτη μας πολιτικοῦ μηχανικοῦ κ. Βασ. Κατσιαδράμη.

ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ

Κυνικὸν

«...οὐδ' ἂν προσλάβῃς μείζω
τῆς Ἀσίας ἡπειρον τὸν
Ὠκεανὸν διανηξάμενος»*.

Αὐτὸ τὸ
«...ἡπειρον, τὸν Ὠκεανὸν διανηξάμενος»
καίει κυνικά,
ἀνατρέπει ἀπόψεις
– καὶ γραφές –
ιερές.

Ἄγνωστο, πῶς ξέφυγε τῆς προσοχῆς
κι ἀπέφυγε τὸ κάψιμο
μαζὶ μέ πλήθος ἄλλα,
γραφτὰ ἐπικίνδυνα,
ποὺ στάλθηκαν στὸ πῦρ
τὸ ἐξώτερον.

Ἄς μένει τουλάχιστον
ἀπαράτηρητο σὲ ψιλὰ γράμματα
ἀπρόσιτα στοὺς πολλούς.

Ἐνα ἀκίνδυνο
«μὴ μοῦ κρύβεις τὸν ἥλιο»
εἶν' ἀρκετό.

* Διογένης πρὸς Ἀλέξανδρον: Δίωνος Χρυσόστομου, *Περὶ βασιλείας*, Δ!

γ. Ἰακώβ ἢ Ἰσραήλ

Ἰακώβ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡσαῦ, «ἄνθρωπος ἀπλοῦς, κατοικῶν ἐν σκηναῖς» (Γέν. ΚΣ 27). Τώρα κάτι μᾶς εἶπαν, λές καὶ οἱ ἄλλοι κατοικοῦσαν σὲ σπίτια. Ὁξεραν μήπως αὐτὸς κι οἱ πρόγονοί του (μας), τί πάει νὰ πῇ σπίτι μὲ πόρτες καὶ παράθυρα;

Ἀπὸ μικρὸ παιδί λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰακώβ φάνηκε, πόσο ἔξυπνος ἦταν. Ἔτσι ἐξαπάτησε τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ πήρε τὰ πρωτοτόκια ἔναντι ἐνὸς πινακίου φακῆς καὶ ὀλίγον ἄρτον: «καὶ ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰακώβ. Τότε ὁ Ἰακώβ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἡσαῦ ἄρτον καὶ μαγεῖρμα τῆς φακῆς» (Γέν. ΚΣ 33-34). Τέτοιας εὐφυΐας ἦταν ὁ Ἰακώβ λοιπόν, ὥστε νὰ κάνῃ τὴν μαγεύρισα ἀπὸ μικρὸ παιδί, περιμένοντας ν' ἀρπάξῃ τὴν χρυσὴ εὐκαιρία. Ὡρὲς ἀτέλειωτες στὴν κουζίνα μέχρι νὰ τελειοποιήσῃ τὴν συνταγή. Φακὲς κοκκινιστὲς, φακὲς γιανθί, φακὲς μὲ πατάτες, φακὲς ἂ λὰ κρέμ. Καὶ ἔτσι στὸ τέλος τὸν κατάφερε τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν ἔπιασε κοροῖδο. Ἀλλὰ δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Ἐπρεπε νὰ πάρῃ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του, τοῦ Ἰσαὰκ. Ἐδῶ ἦταν τὰ μπαστούνια. Πῶς θὰ τὰ κατάφερνε, ἀφοῦ, κατὰ πῶς λέει ὁ ἴδιος, «ὁ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνὴρ δασύτριχος, ἐγὼ δὲ εἶμαι ἀνὴρ ἀτριχος»; (Γέν. ΚΖ 11). Ὅμως καὶ πάλι δείχνοντας τὴν ἐξυπνάδα του –ὄχι ἀπάτη– ὁ Ἰακώβ μὲ τὰ δέσματα τῶν ἐριφίων «ἐσκέπασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τὰ γυμνά τοῦ τραχήλου αὐτοῦ» (Γέν. ΚΖ 16).

Βλέπετε, ὁ Ἰακώβ γιὰ κακὴ του τύχη εἶχε θγεῖ ἄνθρωπος καὶ ὄχι ἐριφοειδὲς, ὅπως ὁ ἀδελφός του, κι' ἔτσι ἔπρεπε κάπως νὰ τὰ μπάλωσῃ. Ἔτσι μετὰ ἀπὸ μία συνομιλία πού εἶχε μὲ τὸν πατέρα του τὸν Ἰσαὰκ, κατάφερε νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ κι' αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν εὐλογία του. Ὅταν τῷμαθε ὁ Ἡσαῦ, ποῖος τὸν κρατοῦσε. Γεμάτος ἀδελφικὴν ἀγάπη κνηγνοῦσε τὸν Ἰακώβ, νὰ τὸν σκοτώσῃ, καὶ ἡ μάνα τους ἡ Ρεβέκκα φουγαδεύει τὸν Ἰακώβ στὸν ἀδελφὸ της τὸν Λάβαν.

Τότε στὸν δρόμο εἶναι πού βλέπει ὁ Ἰακώβ τὸ ὄνειρο μὲ τὶς κυλιόμενες σκάλες καὶ τοὺς ἀγγέλους πού ἀνεδοκατεβαίνουν πάνω τους. Καὶ σὰν κερασάκι στὴν τούρτα, στὴν κορφὴ τῆς σκάλας, ποῖος ἄλλος, ὁ Γιαχβὲ πού εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ, ἀπόλυτα σύμφωνος μὲ τὶς πράξεις τοῦ δούλου του, καθαγιαζοντας ἔτσι ταυτόχρονα τὴν πράξη τῆς ἀπάτης στὴν ὑπόθεση τῶν πρωτοτοκίων. «Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ καὶ θέλω σὲ διαφυλάττει πανταχοῦ, ὅπου ἂν ὑπάγῃς καὶ θέλω σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὴν γῆν ταύτην» (Γέν. ΚΗ 15). Δικαιοσύνη τοῦ Γιαχβὲ ἢ ἐλέω Γιαχβὲ ἀπάτη. Τὸ ἀποτελεσμα εἶναι τὸ ἴδιο, γιὰτὶ δικαιοσύνη στὰ ἐβραϊκά εἶναι κι αὐτὴ ἔννοια συνώνυμη τῆς ἀπάτης.

Ἐλα ὁμως, πού τὸ ἔξυπνο πουλὶ ἀπ' τὴν μύτη πιάνεται! Ἔτσι, ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στὸν ἀδελφὸ τῆς μάνας του τὸν Λάβαν, τοῦ ζητάει τὴν κόρη του τὴν Ραχήλ, τὴν πιὸ νέα καὶ ὁμορφη. Αὐτὴ τοῦ γνάμισε, βλέπετε, ἀφοῦ ἡ μεγαλυτέρα, ἡ Λεία, δὲν βλεπότανε. Ἀντίτιμο γιὰ τὴν Ραχήλ θὰ ἦταν ἐπτὰ χρόνια δωρεὰν δουλειᾶς στὸν πατέρα της καὶ θεῖο του τὸν Λάβαν. «Θέλω σὲ δουλεύει ἐπτὰ ἔτη διὰ τὴν Ραχήλ, τὴν θυγατέρα σου τὴν μικροτέραν» (Γέν. ΚΘ 10).

Συμφώνησε λοιπὸν ὁ Λάβαν, νὰ παντρευτῇ ὁ Ἰακώβ τὴν πρώτη του ξαδέλφη – καὶ μὴν ἀρχίσετε πάλι τὰ περὶ αἰμομιξιῶν, γιὰτὶ ἔχουμε πεῖ, αὐτὰ εἶναι φιλὰ γράμματα – καὶ ἔτσι, ὅταν πέρρασαν τὰ ἐπτὰ χρόνια, «εἶπεν ὁ Ἰακώβ πρὸς τὸν Λάβαν, δός μοι τὴν γυναῖκα μου, διότι ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι μου, διὰ νὰ εἰσεέλθω πρὸς αὐτήν» (Γέν. ΚΘ 21). Ἐπτὰ χρόνια περιμένε ὁ ἄνθρωπος, νὰ «εἰσελθῇ εἰς αὐτήν», δὲν κρατιόταν. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν πῆγαν ὅπως τὰ περιμένε ὁ Ἰακώβ, γιὰτὶ «καὶ τὸ ἐσπέρας, λαβὼν τὴν Λείαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἔφερεν αὐτήν πρὸς αὐτόν· καὶ εἰσηλθε πρὸς αὐτήν» (Γέν. ΚΘ 23). Τὴν πάτησε μὲ λίγα λόγια ὁ Ἰακώβ. Καὶ τὸ πρωῒ, ὅταν κατάλαβε τὴν ἀπάτη, ὅπως λέμε τὸ πρωῒ καταλαβαίνεις τὴν διαφορὰ, «εἶπε πρὸς τὸν Λάβαν: Τί τοῦτο τὸ ὅποῖον ἔπραξας εἰς ἐμέ; δὲν σὲ ἐδούλευσα διὰ τὴν Ραχήλ; καὶ διὰ τί μὲ ἠπάτησας;» (Γέν. ΚΘ 25). Εἶπε ὁ γάιδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαι... Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Λάβαν «δὲν γίνεται οὕτως ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν νὰ δίδωται ἡ μικροτέρα πρὸ τῆς πρεσβυτέρας· ἐκπληρώσου τὴν ἐδδομάδα ταύτης, καὶ θέλω σοὶ δώσει καὶ αὐτήν, ἀντὶ τῆς ἐργασίας τὴν ὁποίαν θέλεις κάμει εἰς ἐμέ

ἀκόμη ἄλλα ἐπτά ἔτη» (Γέν. ΚΘ 26-27).

Τέτοιο χουνέρι δὲν τὸ περίμενε μὲ τίποτα ὁ Ἰακώβ. Ξέρεις τί εἶναι, νὰ δουλεύης, γιὰ ν' ἀγοράσῃς μὴ γυναικα ἐπτά ὁλόκληρα χρόνια καὶ ὅταν εἴσαι σίγουρος ὅτι θὰ τὴν πάρῃς, νὰ σοῦ λένε, δούλεψε τώρα ἄλλα ἐπτά χρόνια, γιατί αὐτὰ δὲν πιάνονται; Κόλπος τοῦ ἦρθε τοῦ Ἰακώβ, ἄλλὰ τί νὰ κάνη. Ἀφοῦ γέννησε λοιπὸν ἡ Λεία τὸν Ρουβὴν, τὸν Συμεὼν, τὸν Λευὶ καὶ τὸν Ἰούδα, ἦρθε κι ἡ σειρά τῆς Ραχὴλ. Ὁμως ἡ Ραχὴλ ἦταν κι αὐτὴ στεῖρα, σὺνηθες φαινόμενο πιά, καὶ δὲν μπορούσε ὡς ἐκ τούτου νὰ τεκνοποιήσῃ. Καὶ ἔτσι λέει στὸν Ἰακώβ· «δὸς μοι τέκνα, εἰδὲ μὴ ἐγὼ ἀποθνήσκω» (Γέν. Α 1). Τί νὰ κάνω, λέει ὁ Ἰακώβ, ἀφοῦ ὁ Γιαχβὲ ἔτσι τὰκανε τὰ πράγματα; «Ἡ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἡ θεράπαινά μου Βαλλὰ, εἴσελθε πρὸς αὐτήν» (Γέν. Α 3). Εἶδατε πὺν ὁρῆκε τὴν λύση ἡ Ραχὴλ; Ἔτσι «καὶ συνέλαβεν ἡ Βαλλὰ καὶ ἐγέννησεν υἱὸν εἰς τὸν Ἰακώβ καὶ εἶπεν ἡ Ραχὴλ, ὁ Θεὸς με ἔκρινε, καὶ ἤκουσε τὴν φωνήν μου, καὶ μοῦ ἔδωκεν» (Γέν. Α 5). Πάλι τὰ κατάφερε ὁ Γιαχβὲ. Βρὲ ἄς μὴν ἦταν ἡ Βαλλὰ, καὶ θὰ σοῦλεγα ἐγὼ τί ἄκουσε ὁ Γιαχβὲ. Τοῦ ἔκανε λοιπὸν ἡ Βαλλὰ, τοῦ Ἰακώβ, τὸν Δάν καὶ τὸν Νεφθαλί.

Ἀλλὰ «καὶ ὅτε εἶδεν ἡ Λεία ὅτι ἔπαυσε νὰ γεννᾷ, ἔλαβε τὴν Τελφάν τὴν θεράπαιναν αὐτῆς καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἰακώβ διὰ τὴν γυναῖκα» (Γέν. Α 9). Ἔτσι εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀγαπητοί μου. Οὔτε κὰν ἀνταλλακτικὸ δὲν παῖρναν. Τὸ κρατᾷς ὅσο δουλεύει καὶ μετὰ τὸ πετᾷ. Καὶ εἶναι δύο χρήσεων ἡ κάθε μία, γιατί καὶ ἡ Τελφὰ δύο παιδιὰ τοῦ ἔκανε τοῦ Ἰακώβ, ὅπως καὶ ἡ Βαλλὰ, τὸν Γὰδ καὶ τὸν Ἀσὴρ.

Ὁμως δὲν σταματᾷμε ἐδῶ. Ἐνα ἀπόγευμα ὁ Ρουβὴν, ὁ γυιὸς τῆς Λείας, πῆγε στοὺς ἀγρούς νὰ μαζέψῃ μανδραγόρες γιὰ τὴν μητέρα του. Ὅταν ὁμως τοὺς βλέπει ἡ Ραχὴλ, ζηλεύει καὶ «εἶπεν δὲ ἡ Ραχὴλ πρὸς τὴν Λείαν, δός μοι, παρακαλῶ, ἀπὸ τῶν μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ σου. Ἡ δὲ εἶπε πρὸς αὐτήν, μικρὸν πρᾶγμα εἶναι ὅτι ἔλαβες τὸν ἄνδρα μου; καὶ ἡ Ραχὴλ εἶπε, λοιπὸν ἄς κοιμηθῇ μετὰ σοῦ ταύτην τὴν νύκτα διὰ τοὺς μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ σου. Καὶ ἦλθεν ὁ Ἰακώβ τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐξελθοῦσα ἡ Λεία εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, εἶπε. Πρὸς ἐμὲ θέλεις εἰσελθεῖ, διότι σὲ ἐμίσθωσα τῶνόντι με τοὺς μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ μου. Καὶ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς ἐκείνην τὴν νύκτα. Καὶ εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς Λείας καὶ συνέλαβε καὶ ἐγέννησεν εἰς τὸν Ἰακώβ πέμπτον υἱόν» (Γέν. Α 14-17).

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τίποτα πλέον δὲν θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήσῃ. Τὸν «μίσθωσε», δηλαδὴ τὸν νοίκιασε ἡ Λεία τὸν Ἰακώβ γιὰ ἓνα μάτσο μανδραγόρες. Μάλιστα, τόσο ἀξίζει ἡ συζυγικὴ πίστη, ἓνα μάτσο μανδραγόρες. Τὸν ἀγόραζαν καὶ τὸν πουλοῦσαν τὸν ἅγιο προπάτορά μας Ἰακώβ, ἂν δὲν τὸ καταλάδατε. Ὅποια κάνει τὴν καλύτερη προσφορά. Τὸν δίνουν καὶ στὶς δούλες, ἅμα αὐτὲς δὲν τὰ θγάζαν πέρα. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἔχουμε καὶ τὸν καθαγιασμὸ τῶν πράξεών τους αὐτῶν ἀπὸ τὸν Γιαχβὲ, πὺν «εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς Λείας». Ἀλλὰ ἔστω ὅτι αὐτοὶ ἦταν ἄνθρωποι, ὁ πάνσοφος ὁμως τί παίζει, τὸν ρόλο τοῦ μεταπράτη ἢ τοῦ νονοῦ προστάτη; Πόσους μανδραγόρες τοῦδωσαν, γιὰ νὰ τοὺς εὐλογήσῃ;

Καὶ σὰν ἐπιστέγασμα ὅλων αὐτῶν ξέρετε ποιὸς εἶναι ἐν τέλει αὐτὸς ὁ Ἰακώβ; Ὁ ἴδιος ὁ Ἰσραὴλ, ὁ πατέρας τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀλλὰ καὶ ἅγιος προπάτωρ ἡμῶν. Καὶ ποιὸς τοῦ δίνει τίς ἀρμοδιότητες αὐτές; Ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν γνωστὸ μᾶς Γιαχβὲ, ὅταν συναντᾷ τὸν Γιαχβὲ καὶ παλεύει μαζί του. Καὶ παλαιστὴς μᾶς προέκυψε ὁ πάνσοφος, «καὶ εἶπεν πρὸς αὐτόν, τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; ὁ δὲ εἶπεν, Ἰακώβ. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, δὲν θέλει καλεσθῇ πλέον τὸ ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλὰ Ἰσραὴλ· διότι ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ, καὶ μετὰ ἀνθρώπων θέλεις εἶσθαι δυνατός» (Γέν. ΑΒ 27).

Ὅταν λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἀπατεώνας καὶ ἐπὶ δανεισμῷ ἐπιβήτορας εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Γιαχβὲ καὶ ὀρίζεται ταγὸς ἐνὸς ἔθνους (καὶ προπάτορας ἡμῶν) πὺν παίρνει καὶ τὸ ὄνομά του ἀπ' αὐτόν, φαντασθῆτε τί παραδείγματα καὶ τί πρότυπα θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς οἱ «ἀπόγονοι». Θὰ μπορούσαμε νὰ γελᾶμε, ἀλλὰ ἂν ἔχει μείνει λίγο φιλότιμο, τὸ μόνον πὺν μπορούμε νὰ κάνομε εἶναι νὰ κλαίμε γιὰ τὴν αἰσχρὴ αὐτὴ κατάντια τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Ἀπόγονος

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Ἡ Πελασγική ἐπιγραφή τῆς Λήμνου

κρίκος μεταξὺ Γραμμικῆς – Ἀλφαβήτου

Δὲν ὑφίσταται ὁρος «προ-Ἕλληνες», εἰμὴ μόνον ὡς ἀναφορὰ σὲ «Πελασγοὺς πρὸ τοῦ Ἑλληνος» (ὡς ἀπόγονου Πελασγῶν τῆς προ-Δευκαλιώνιας ἐποχῆς). Δὲν ὑφίσταται «προ-ἑλληνικὴ γλῶσσα», ἀλλὰ «Πελασγική», ἐξελιχθεῖσα ὁμαλὰ καὶ ἀδιάλειπτα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας (ἡ σύγχρονη Ἑλληνική). Δὲν ὑφίστανται «διαφορετικὲς γλῶσσες» ἀλλὰ «διάλεκτοι», συναντώμενες καὶ σήμερα (π.χ. Κρητική, Θρακική, Κυκλάδων, Ἰονίων, Πόντου, Κύπρου κ.λπ.). Τὰ τεκμήρια ἔρχονται καθημερινὰ σὲ φῶς καὶ ἤδη ἀπεδείχθη μὲ ἀποκρυπτογράφηση ὅτι ἡ Ἑτρουσκική ἦτο ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς Τυρρηνῶν.

Οἱ Λήμνιοι θεωροῦνται Τυρρηνοὶ = κατασκευαστὲς τυρῶν = δουκόλοι = ποιμένες = Πελασγοί = Ἑλλοπες θηρευτὲς, οἱ ὁποῖοι ἐξελίχθησαν σὲ βοσκοὺς ἐξημερώσαντες ζῶα. Σὲ ὅ,τι ἀφορὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς Λήμνου: Κατὰ ὀρισμένους ἐλέγετο «Ἥφαιστεια», ἐπειδὴ ἔπεσε ὁ Ἥφαιστος ἐκεῖ, ὅταν θυμωμένος ὁ Ζεὺς τὸν πέταξε στὸ κενό, νήπιον ὄντα, καὶ τὸν περιμάζεψαν οἱ Σίντιες. Κατ' ἄλλους ἡ λέξις «Ἥφαιστεια» προκύπτει ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ ἡφαιστείου, ἀλλὰ ὡς ἐκ τῆς προηγθείσης λατρείας τῆς Ἑστίας (λατρείας, ἡ ὁποία παρέμεινε «ντὲ φάκτο» μὲ τὴν παροιμιώδη προσκόλλησιν τῶν Λημνίων γυναικῶν στὸ νοικοκυριό) ἡ νῆσος ἴσως ἐκαλεῖτο «Ἑστίας». Ἡ Ἑστία, θεότης τοῦ οἴκου, τὸ μεγαλύτερο παιδί τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας κατὰ τὴν «Θεογονίαν», θεωρεῖται ἀρχαιότερη ἐκπρόσωπος τοῦ πυρός, συμβολίζουσα τὸ πῦρ τῆς ἑστίας, ὅπου παρεσκευάζοντο τὰ πρὸς διατροφὴν τῆς οἰκογενείας καὶ τὸ πῦρ, ὅπου ἐγίνοντο θυσιεῖς στοὺς θεοὺς. Εἰδικὰ πρὸς τὴν Ἑστίαν –κατὰ τοὺς ἀρχαιότερους συγγραφεῖς– ἐθυσιάζοντο σχεδὸν ἀποκλειστικὰ χοῖροι. Ἡ Ἑστία καταγράφεται ὡς τόπος συγκέντρωσης τῆς οἰκογενείας, φιλοξενίας, προσφυγῆς τῶν ἱκετῶν καὶ τόπος καθάρσεως (*ἀμφιδρομίαι*). Ἡ κυριαρχοῦσα ἀντίληψις γιὰ τὴν Ἑστίαν (ἀγνότης) εἶναι, ὅτι «τὸ πῦρ ἐξαγνίζει τὰ πάντα». Καθαρὸν ἄφ' ἑαυτοῦ, πρέπει νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ ἀλλοιώσει. Ἡ ἀντίληψις γιὰ τὸν Ἥφαιστο εἶναι διάφορος. Ὁ Ἥφαιστος μεταλλάσσει τὰ μέταλλα διὰ βαφῆς καὶ σφυρηλατήσεως, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ προσφέρει τὸ ἄγνὸ πῦρ τῆς Ἑστίας. Στὴ Λῆμνο κάθε χρόνο ἔσθηναν τὶς φωτιεῖς καὶ ἓνα ἱερὸ πλοῖο μετέφερε ἀπὸ τὴ Δῆλο τὸ «νέον πῦρ» ἀπὸ τὸν βωμὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Διαπιστώνουμε λοιπόν, ὅτι ἡ σχέση Ἑστίας καὶ Ἥλιου (μέσω Ἀπόλλωνος) διατηρεῖται ἀκλόνητη ἀκόμη καὶ στὴν ἱερὴ νῆσο τοῦ Ἥφαιστου (Λῆμνο), ὅπου τὸ πῦρ ἐκ τοῦ ἐδάφους (ἡφαιστειο) ἦταν σύννηθες. Πρόκειται γιὰ σαφὴ ἀναφορὰ στὴν ἔννοια Ἑστία ὡς πῦρ τὸ ὁποῖο προσέφερε ὁ Προμηθεύς. Ὁ τελευταῖος δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ ὑποκαταστήσει κάτι, ποὺ καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου δὲν διέθεταν (τὸν Ἥλιο).

Ἡ λέξις Σίνδιες εἶναι ἐσφαλμένη. Στὸ *Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης* τῶν Liddell καὶ Scott διαβάζουμε: «σίνδης = γέρων καθ' Ἡσύχιον». Ἐπομένως

στην ὀνομαστική πληθυντικού ἔχουμε «σίνδιες». Ἡ λέξη *σίνδις* συγγενεύει πρὸς τὴν *σινδόνη* ἥτοι λεπτὸν ὕφασμα, κατὰ Στράβωνα. Μὲ αὐτὰ κατὰ νοὺν πρέπει νὰ φανταστοῦμε γέροντες ἱερεῖς μὲ μακροὺς χιτῶνας δίδοντας χρησμούς, ὅπως τὸ συμβούλιον ἱερέων στὸν ναὸ τοῦ Ποσειδῶνος πλησίον τοῦ Ταινάρου στὴ Λακωνία. Ναὸς μὲ σίνδιες ἱερεῖς ὑπῆρχε καὶ στὴ Σίνδο (πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης), ὅπως δείχνουν πρόσφατα εὐρήματα. Ἄς ἔλθουμε τώρα στὴν γραφὴ τῆς Λήμνου.

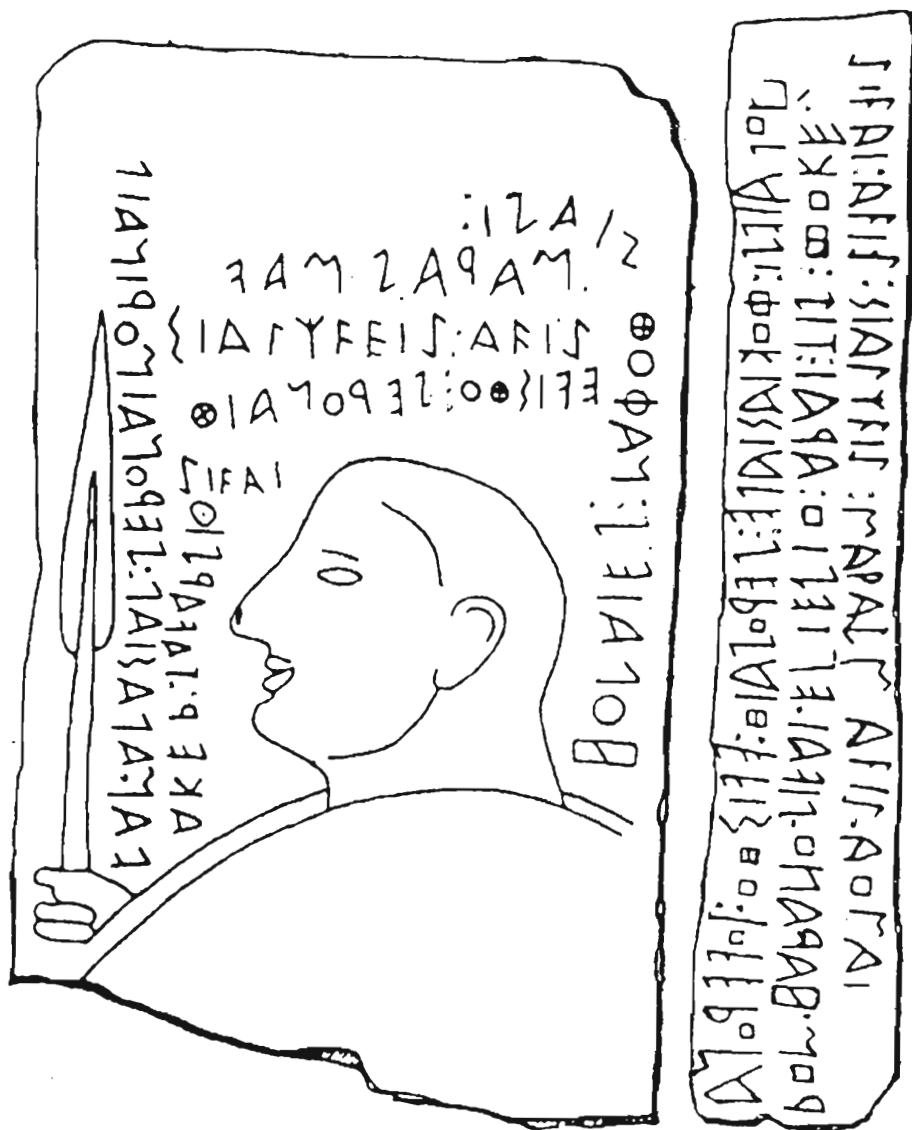
Οἱ Σίνδιες ὡς ἱερεῖς Μαντείου εἶχαν γνώσεις ἰατρικῆς. Ὁ Ἡφαιστος ἐλατρεῖτο στὴ Λῆμο ὡς θεὸς θεραπευτῆς. Οἱ ἱερεῖς του κατεῖχαν φάρμακα κατὰ τῶν δηλητηρίων καὶ τὸ χῶμα τῆς Λήμνου ἐπέτρεπε τὸ σταμάτημα τῶν αἱμορραγιῶν. Ὁ Φιλοκτήτης ἔγινε τὴν πληγὴ του στὴν Λῆμο χάρις στὸν Πύλιο. Στὸ *Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης* τῶν Liddel καὶ Scott διαβάζουμε: «*κρᾶσις* = συνένωσις δι' ἧς σχηματίζεται σύνθετον, συνένωσις ὑγρῶν, χημικὴ ἔνωσις». Ἐχόντες ὑπόψιν ὅτι στὴ Λῆμο ἀφθονοῦσε (λόγω ἡφαιστείου) τὸ θειάφι, μπορεῖ νὰ συμπεράναμε ὅτι οἱ Σίνδιες γνώριζαν κάποια «θειώδη κρᾶσιν» πρὸς θεραπείαν πληγῶν. Στὶς μέρες μας τὴν καλοῦμε «σουλφαμίδη» (κίτρινη σκόνη, ἡ ὁποία ἐπιθέμενη ἐπὶ πληγῶν καὶ σκεπαζόμενη μὲ γάλα ἀπολυμαίνει καὶ βοηθᾷ τὴν πληγὴ νὰ κλείσει). Τὸ πλέον σύνηθες γιὰ ἱατροὺς εἶναι νὰ «γράφουν» ἐπὶ ἐπιδέσμων (π.χ. πότε νὰ βγεῖ τὸ πόδι ἀπὸ τὸ νάρθηκα) σύντομα μηνύματα, γιὰ νὰ μὴ ξεχνάει τίς θεραπευτικὰς ὁδηγίες ὁ ἀσθενής.

Ἡ ὑπόθεση ὅτι οἱ Σίνδιες ὡς ἱερεῖς, μάντιες καὶ ἱατροὶ χρησιμοποιοῦσαν κάποια γραφὴ, ἐπιβεβαιοῦται – παραδόξως – στὴν λέξη *σινδόνη*. *Σινδόνη* = ἡ πλημμελὴς γραφὴ, κατὰ Γαληνὸν εἰς «*Γλωσσικά*» (βλ. *Μέγα Λεξικὸν Ἑλληνικῆς Γλώσσης* τῶν Liddell καὶ Scott). Ἄλλο παραδόξον σημειοῦται στὴν ἐκ νέου ἀναδρομὴ στὴ λέξη *κρᾶσις*, ὅπου διαβάζουμε ὅτι σημαίνει καὶ «*συγχώνευσις δύο φωνηέντων δύο λέξεων εἰς ἓν μικρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, ὅπως π.χ. τὸ ὄνομα – τοῦνομα καὶ τὸ ἔλαιον – τοῦλαιον*». Νὰ ἦταν ἡ ἐν χρήσει ἀπὸ τοὺς Σίνδιες γραφὴ «πλημμελὴς γραφὴ» (*σινδόνη*) μὲ τὴν μορφὴ τῆς «*συγχωνεύσεως φωνηέντων*» (*κρᾶσις*);

Ἄς ἐξετάσουμε τὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπάρχουν γιὰ τὴν περιφνημὴ Πελασγικὴ ἐπιγραφὴ στὴν πέτρινη πλάκα, ἡ ὁποία εὐρέθη στὴ θέση Καμίνια τῆς Λήμνου, ἡ ὁποία, ἐνῶ πρὸς στιγμὴν ἔδαινε πρὸς κάποια ἰδιωτικὴ συλλογὴ τοῦ ἑξωτερικοῦ, τελικὰ διεσώθη χάρις στὴν ἐπέμβαση δύο Ἀλεξανδρινῶν Ἑλλήνων. (Ἀλήθεια, ὁ Σύλλογος Αἰγυπτιωτῶν Ἑλλήνων τότε θὰ προβάλλει τὸ γεγονός; Γιατί ἀποσιωπᾶται, ἐφόσον ἡ σημασία τῆς πλάκας τῆς Λήμνου εἶναι τεράστια; Ἡ εἰκόνα 1 παρουσιάζει τὴν ἐπιγραφὴ τῆς Λήμνου ὅπως τὴν παραθέτουν «ἀντιγράψαντες» αὐτὴν ἀπὸ τὴν πλάκα. Ἡ φωτογράφησις τῆς πλακὸς ἔδειξε εἰκόνα, ὅπου ὀριζόμενοι χαρακτῆρες μόνις ποὺ διακρίνονται ὡς ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ χαρακτῆρες ἐνδέχεται νὰ μὴν ἔχουν ἀποδοθεῖ καλῶς κατὰ τὴν ἀντιγραφὴ (ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ὑφίστανται ὄντως σφάλματα).

Στὴν πλάκα παρατηροῦμε: α) γραφὴ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ (τὸ ἔχουμε τονίσει ἀπ' ἀρχῆς στὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς Γραμμικῆς Α)· β) γραφὴ βουτροφοδόν, ἐμφιλοχωρούσης ἐν μέρει καὶ χαράξεως βάσει κατόπτρου δίκην «σφραγίσσεως» τοῦ μηνύματος ἐναντι ἀμυνῶν (μορφὴ κρυπτογραφίσεως)· γ) χάραξη κατὰ τμήματα καὶ πλαγίως (σύγχυση πρὸς ἀποπροσανατολισμὸν ἀποπειρωμένων νὰ σπάσουν τὸ κρυπτογράφημα)· δ) ἐνίοτε ἀντίστροφη παράθεσις

ΕΙΚΟΝΑ 1. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Λήμνου

τῶν χαρακτήρων γενομένη σκοπίμως· ε) ὅτι δεσπόζει ἡ φυσιογνωμία πολεμιστῆ με ἀσπίδα καὶ δόρυ, ἡ μορφή του ὅμως θυμίζει «κοῦρον ἀσκητὴν» (νέο καὶ κουρεμένο συνάμα μοναχό). Οὐδεὶς ἀντελήφθη, ὅτι πρόκειται περὶ ἀλληγορίας δηλούσης κάποιο μήνυμα ἱερατείου ἔναντι ἀπειλῶν εἰσβολέων. Ἔτσι ἡ πλάκα ἐξελήφθη ὡς «ἡρῶν» (μνημεῖο εἰς ἀνάμνησιν μάχης ἢ πεσόντος ἥρωος).

Ἡ Εἰκόνα 2 ἀποτελεῖ καθαρογραφή τῶν χαρακτήρων τῆς Εἰκόνας 1 ὡς ἔχουν. Μὲ κύκλους σημειοῦνται οἱ χαρακτήρες, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐπεφυλάχθημεν, παραβάλλοντάς τους μὲ φωτογραφίες τῆς πλακὸς (εὐρισκομένης στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν), τίς ὁποῖες μᾶς προμήθευσε ὁ φίλτατος συνεργάτης τοῦ «Δαυλοῦ» Κ. Γεωργανᾶς, ἐπὶ μακρὸν ἀναζητῶν τὸ μυστικὸ τῆς πλακὸς τῆς Λήμνου καὶ διαισθανθεὶς τὴν τεράστια σημασία της (πρὸς τιμὴν του ἐπιβεβαιούται).

Στὴν Εἰκόνα 3 ἐγένετο διάταξη τῶν χαρακτήρων τῆς Εἰκόνας 2 μὲ ὀρθή φορὰ (καταργηθείσης τῆς δουστροφηδὸν τοιαύτης ὡς καὶ τῆς διὰ κατόπτρου καὶ πлагίας παραθέσεως) Μὲ κύκλους σημειοῦνται οἱ ὀρθοὶ χαρακτήρες (2), τοὺς ὁποίους ὑποψιαστήκαμε ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν φωτογραφιῶν (ἀκολούθησε πειραματισμὸς καὶ ἐπιβεβαίωση μὲ ἀνάγνωση). Ὁ Πίναξ 4 παρουσιάζει ἐντοπισθεῖσες ὁμοιότητες (τόσο συλλαβικῆς, ἡχητικῆς καὶ εἰκονογραφικῆς, ὅσο καὶ χαρακτικῆς) μεταξὺ χαρακτήρων τῆς γραφῆς τῆς Λήμνου καὶ τῆς Γραμμικῆς Α.

Ὁ ἀναγνώστης, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνατρέξει στίς ἀποκρυπτογραφήσεις τῆς Ἑτρουσκικῆς γραφῆς («Δαυλός», τεῦχος 129), θὰ διαπιστώσει τίς ὁμοιότητες γραφῆς Λήμνου μὲ γραφὴν Ἑτρούσκων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν 2 προαναφερθεισῶν ἔναντι τοῦ κοινοῦ παρονομαστῆ ἥτοι τῆς Γραμμικῆς Α. Ἀποδεικνύεται ἔτσι, ὅτι Τυρρηνοὶ Λήμνου καὶ Τυρρηνοὶ Ἑτρουρίας ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτό· καὶ Τυρρηνοὶ Λήμνου καὶ Ἑτρουρίας = Αἰγαῖοι = γνῶστες τῆς Γραμμικῆς Α (ἡ ὁποία παρηγλάγη ὡς ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος ἐκάστου μεμονωμένως καὶ κοινωνικῶν ὁμάδων).

Τὸ γεγονός τῶν ὁμοιοτήτων τῶν χαρακτήρων ὅμως δὲν ἀρκεῖ, γιὰ νὰ καταρριφθεῖ ὁ μύθος ὅτι: «*ὁμάδες ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὁμιλοῦσαν διαφορετικὰς γλῶσσας καὶ ὁμοίως ὁμάδες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος εἶχαν διαφορετικὴ ὁμιλίαν ἢ καὶ γράφη*». Τὸ ἐπόμενο βῆμα πρὸς ἀνίχνευσιν τῆς γλώσσας τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε ἡ ἀποκρυπτογράφηση τῆς ἐπιγραφῆς μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν δεδομένων τοῦ Πίνακα 4. Τὸ ἀποτέλεσμα παρουσιάζεται στίς Εἰκόνας 5. Οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ» θὰ διαπιστώσουν, ὅτι στὴ Λήμνο ὁμιλοῦσαν Ἑλληνικὰ καὶ ἔγραφαν μὲ παραλλαγὴ τῆς Γραμμικῆς Α καὶ δὴ παραλλαγὴ ὅμοια μὲ ἐκείνη τῶν Ἑτρούσκων, ἐφόσον Λήμνιοι καὶ Ἑτροῦσκοι ἦσαν Πελαγοὶ καὶ οἱ τελευταῖοι ἦσαν Ἑλλήνες καὶ ὄχι «προέλληνες», «μεθέλληνες», ἢ «διαμεσοέλληνες». Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τίς τοπικῆς διαλέκτους (καὶ ὄχι διαφορετικὰς γλῶσσας), ἡ ἴδια ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Λήμνου (ἀποδεικνύουσα ὅτι ὁ Ἰάσων, ἄρα καὶ ἡ Ἀργὼ καὶ οἱ Ἀργοναῖτες ἦσαν ὑπαρκτὰ πρόσωπα) ἀναφέρει, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Νέστορα (τῆς Θράκης) εἶναι δυσνόητα. Μῆπως καὶ σήμερὰ ὁ Ἀθηναῖος «καταλαβαίνει» εὐκόλα τὴν βαρεῖα ὀρεσίδια προφορὰ Μακεδόνων καὶ Θρακῶν; Κάναμε ἤδη λόγο γιὰ «κλειστὰς κοινωνίας». Ἡ γλῶσσα πλάθεται καὶ ἀποκτᾷ «μουσικότητα» διὰ τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅπου ὑπῆρξε ἐπικοινωνία (ἐμπόριο, πλόες), ἡ γλῶσσα ἔχει μουσικότητα (π.χ. Κυκλαδίτες, Ἰονίων, Μεγάλης Ἑλλάδος σὲ σχέσιν μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ

Εικόνα 2. Καθαρογραφή της επιγραφής της Λήμνου

. γ ρ ς . ς α ι : α ς ι : ς ι α ς γ ς ι ς . ς α ρ α ς ς α ς ι ς . α ο ς α ι
 . ε κ ο ς ς ι τ : ι α ρ α : ο ι ς ς ι ς ι ς . ι α ς ι ς ι ς ι ς α ρ α ς
 ἡ ο ι ν ι ς ι ς ι ς : ς κ ι ς ι ς ι ς ι ς : ς ε β ο ς ν ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς
 ς α ς ι ς α ρ α ς : ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς
 ς ι ς α ι ς ι ς α ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς
 ι ς α ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς ι ς

Σημείωση: Στους σημειούμενους με κύκλους χαρακτῆρες ἔχει ἐμφιλοχωρήσει λάθος ἀπόδοσης ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς τῆς ὁψεως τῆς πλακὸς σὲ χάρτη.

ΕΙΚΟΝΑ 3. Ἀκριβὴς διάταξη χαρακτήρων ἐπιγραφῆς Λήμνου
 μὲ διορθώσεις (ἐντὸς κύκλων)

Ι	Σ	Ι	Θ	Α	Α		Φ	Θ	Σ	Σ	Σ	Ι	Σ
Α	Ι	Α	Α	Ρ	Ι		:	Ⓟ	Α	Ι	Ε	Α	Ε
Σ	Ε	Ε	Ρ	Α	Π	Π	Ι	Γ	Ρ	Ε	Ρ	Ε	Ρ
Π	Υ	Ι	Α	Ι	Ρ	Ρ	Σ	Α	Α	Ε	Ο	Α	Ο
Α	Γ	Σ	Η	:	Ε	Ε	Ε	Ι	Σ	Υ	Υ	Ρ	Σ
.	Α	Ρ	Π	Τ	Ε	Σ	Ι	Ε	Σ	Γ	Α	Σ	Α
Σ	Ι	Π	Γ	Ι	Π	:	Α	Σ	Α	Α	Ι	Ι	Ι
Ι	Σ	Σ	Ι	↑	Γ	Ε	Σ	:	Ε	Ι	⊗	⊙	Μ
Ε	:	.	Ε		:	Γ	Π	Υ	Σ	Σ	Ι	Ε	Ο
Α	Σ		Α	⊖	Π	Α	Υ	Α	Ι	Ε	Α	Α	Ρ
Μ	Ι		Ι	Π	⊖	Ι	,	Φ	Ε	Ε	Ε	Σ	Ι
↑	Ε		.	Κ	Σ	Σ		Ο	Α	Ι	Ι	.	Υ
Α	Α		Ε	Ε	Γ	Α		⊕	:	Σ	Σ	Α	Υ
Μ	Α	:	Ι	Γ	.	Ε	Ι	↑		⊕	Α	Γ	Ⓟ
.			Ε		Ε	Κ		Α	Ι		Ο	Κ	Α
			Σ		Α	Ι		Γ			Ρ	Ι	
			Π		Γ			Ι			:	Α	
			:					:				Γ	

ΠΙΝΑΞ 4.

Όμοιότητες μεταξύ γραμμικής και γραφής Λήμνου

1	2		3	4
e	/	i	/	
e	Λ	a	Λ	
se	ρ	se	ρ	μ
o	◊	o	◻	
ev	/	ev	.	
sis	18	sis	:	
τριη	III	τριη	:	
to	F	to	F	
te	↓	te	↓	
zo	ρ	za	P	9
ne	ιζι	ne	↓	
ze	ψ	ze	Υ	
la	√	la/e	↑	
gu	Β	gu	Θ	
no	Ψ	no	Η	
zi	↘	zi	Ε	Ξ
me	7	mi	7	
na	Τ	na	Τ	
wo	↗	wo	↑	
so	ρζ	s	ζ	

1	2	3	4
mo	⊖	mo	⊞
po	Π	pa	Π
swa	Ξ	s	Ξ
ga	⊕	ga	⊞
la	L	la	L
ke	⊙	ko	⊙
k	π	κ	Κ

ΕΙΚΟΝΕΣ 5

Ἀπόδοση τῶν χαρακτήρων τῆς ἐπιγραφῆς τῆς Λήμνου

- ΙΑΣΘΑ ΕΝ ΝΕΙ ΤΩ ΑΣΕΤΕ ΑΡΑΣΕΕΝ
- ΝΕΙΤΟΡ ΕΛΑΙΣΟ ΔΙΣΝΕΙΤΟ
- ΑΔΙΣ, ΙΑ ΤΟ ΕΝ ΝΕΡΑΟ ΣΕΕΝ Κ' ΟΥΑΡΑΝΟ ΟΛΙΤΟ ΑΙ
- ΕΝ ΡΙ ΜΙΤΟ ΝΕΙ ΟΔΙΣ
- ΑΙ ΟΡΑ ΡΙΤΟ ΠΑΛΛΑΔΙΣ ΟΓΚΑ
ΛΙΤΟ ΡΙ ΓΚΑ ΙΑΝΕ ΟΡΑ ΡΙΝΕ
ΤΡΙΠΡΙ ΛΑΙ ΣΑ ΙΚΟ ΦΟΔΙΣΙ ΝΕΡΙ
ΙΑΝΕΟ ΛΑΕΝ ΚΟΥΡΑ ΛΑΙ ΡΙΝΕ ΤΡΙΣ
ΣΕΑ ΦΟΚΑ ΝΕΙ ΑΛΙ ΔΙΣ
ΑΡΑΝΕ ΣΕΑ ΤΟ ΝΕΙΤΟΑ ΔΙΣ
ΝΕΙ ΡΙΤΟΡΕ ΛΑΙΣ ΡΙ ΤΟ ΙΣΒΑΓΚΑΟ ΔΙΣ
ΡΙ ΡΟΣΕΑΙ ΓΚΑ ΤΟ ΙΝΕ ΑΚΡΙ ΡΟ ΔΙΣ
ΙΑ ΤΟ ΑΡΟΝΕ ΙΚΟ ΡΙ ΑΣΕΕΝ ΑΛΑΣΒΑ ΙΑΝΕ ΔΙΣ
ΝΕΡΙ ΡΑ ΟΣΕΑ ΙΣΕ ΟΡΑ ΙΣΕ ΑΛΙ»

Προκύπτει κείμενο

- ΙΑΣΩΝ ΕΝ ΝΑΟΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΤΩΝ ΑΡΑΞΕΝ
- ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΥΣΝΟΗΤΑ
- ΑΔΗΣ ΥΙΟΥΣ ΤΟΥ ΕΝ ΝΕΡΩ ΘΕΟΥ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΩΛΥΤΟ ΑΕΙ
- ΕΝ ΡΙ ΜΥΘΟΥ ΝΕΟΙ ΟΔΕΥΣΑΝ
- ΑΡΑΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΝΑΟΙ ΒΩΜΩ ΩΧΡΑ
- ΑΕΙ ΟΡΑ ΡΗΤΟΝ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΟΓΚΑ
ΛΗΤΟΥΣ ΡΙ ΓΗΣ ΙΑΝΟΥ ΟΡΑ ΡΗΝΟΥ
ΤΡΙΗΡΕΩΝ ΛΑΟΙ ΟΙΚΟΝ ΣΟΥ ΦΟΒΙΣΟΥΝ ΕΝ ΝΕΡΩ ΕΣ ΙΑΝΟΥ ΛΑΟΥ ΚΟΥΡΟΙ
ΛΑΟΥ ΡΗΝΟΥ ΤΡΙΣ. ΘΕΑΣ ΦΩΚΙΑΣ ΑΛΛΟΙ ΝΕΟΙ ΔΙΣ. Η ΑΡΑΧΝΗ ΘΕΑ ΤΟΥ
ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΙΣ.
ΝΕΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ, ΤΟΥ ΡΙ ΤΗΣ ΙΣΒΑΓΚΑΟ ΔΙΣ ΤΟ ΡΙ ΡΑΣΙΑΣ ΓΗΣ
ΕΝ ΑΚΡΙ ΡΟ ΤΗΣ ΙΝΟΥΣ ΔΙΣ.
ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΑΡΟΝΕ ΕΚ ΤΟΥ ΡΙ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ, ΤΟΝ ΕΝ ΑΛΕΣΙΑ ΙΑΝΟΝ, ΔΙΣ.
ΕΚ ΝΕΡΟΥ ΟΣΙΟΥ ΡΑ ΕΙΣΑΙ.
ΟΡΑ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ ΤΟΝ ΑΛΟΝ.

Ἐλευθερὴ ἀπόδοση στὴ σύγχρονη γλῶσσα:

- Ὁ Ἰάσων σὲ τοποθεσία ναῶν ἀσκητῶν ἄραξε.
 - Τοῦ Νέστορος τὰ ἐλληνικὰ εἶναι δυσνόητα.
 - Οἱ υἱοὶ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ θεοῦ τῶν ὑδάτων πῆγαν παντοτεινὰ στὸν Ἄδη.
 - Σὲ βασιλεῖο μυθικὸ οἱ νέοι πῆγαν.
 - Ἀραίοι 3 ναοὶ ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ στὸν βωμὸ τοὺς ὦχρα (θειάφι;).
 - Παντοτεινὰ νὰ ἔχεις κατὰ νοῦν τὸ ἀκόλουθο ρητὸ τῆς Παλλάδος ἀπὸ τὴν Ὀγκά:
- Βασιλεῖο τῆς Λητοῦς σὲ Γῆ Ἰανοῦ. Πρόσεχε τὸν Ρῆνο. Λαοὶ ποὺ ἔχουν τριήρεις, τὸν οἶκο σου θὰ βυθίσουν στὰ ὕδατα.
- Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:
1. Τρεῖς φορὲς νέοι ἀπὸ λαὸ τοῦ Ρήνου, ἔλκοντες καταγωγὴ ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Ἰανοῦ.
 2. Δύο φορὲς νέοι ἀπὸ τὸν αἰγιαλὸ τῆς θεᾶς Φώκας.
 3. Δύο φορὲς θὰ ἀπειλήσει τὸν Νέστορα (τὴν Θράκη) ἡ θεὰ Ἀράχνη.
 4. Δύο φορὲς νέοι ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Ρήτορα τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσθαγκάο (;).
 5. Δύο φορὲς τὸ βασιλεῖο τῆς Γῆς ΡΟΣΕΑΙ (;) τὸ εὐρισκόμενον στὴν ἄκρῃ τοῦ βασιλείου τῆς Ἰνοῦς.
 6. Δύο φορὲς υἱοὶ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀρόνε (;) στὸ βασιλεῖο τῆς Ἀσίας καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Ἀλασίγια Γῆ τοῦ Ἰανοῦ.
 7. Κατάγεσαι ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ὀσίου Ἠλίου.
 8. Πρόσεχε τὴν αἰγιαλὸν τῆς Ἰσιδος.

έσωτερικού). Ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν προκύπτει, ὅτι καὶ τὰ περὶ «*Λημνίων κακῶν*» εἶναι παραμύθια. Ἡ Λήμνος ἐρημώθηκε κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ ἐπιδρομὲς πειρατῶν. Παραδόξως ἡ «προφητεία» τῶν ἀσκητῶν, πού συνήντησε ὁ Ἰάσων, ἀναφέρει ὡς πλέον προσφάτους στίς ἡμέρες μας «Χανααναῖους».

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ «φοινικικὸ ἀλφάβητο», καὶ αὐτό, ὅπως ἀποδεικνύεται, εἶναι ἓνα παραμύθι. Ἄλλοι καταλήστευσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν γραφὴν τῆς. Δὲν ὑπάρχει φοινικικὸ ἀλφάβητο. Ἡ φοινικικὴ γραφὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν Γραμμικὴ Α. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς Λήμνου εἶναι ὁ κρίκος πού ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐξέλιξη τῆς γραφῆς τῆς νεώτερης Ἑλλάδος καὶ τῆς Εὐρώπης (μέσω Ἑτρούσκων) ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ρίζα ἥτοι τὴν Γραμμικὴ Α τῶν Πελασγῶν τῆς Αἰγαίδος. [Τὶ κοῖμα ἀλήθεια, νὰ πασχίζουν, ἐνὼ τὸ τεκμήριο τῆς καταγωγῆς τους ἀπὸ Ἕλληνες (μέσω «μπολιάσματος» πού ἔλαβαν) καταγράφεται ὡς «ἀπὸ τὴν Κύπρο (Alasiya, Elaysia, Elisa στὰ Χαναναϊκά), Γῆ τοῦ Ἰανοῦ». Φαίνεται, πὼς ἔχουν «κακοὺς συμβούλους»].

ΟΙ 12 ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

Ὁ 12ος τόμος τοῦ «Δαυλοῦ» (τεύχη 133-144, Ἰανουάριος – Δεκέμβριος 1993) διβιβλιοδετημένος καλλιτεχνικά (μαυρόδετος μὲ χρυσοτυπία) διατίθεται μόνον στὰ γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ. Περιέχει:

- Τὴν συνέχεια τῶν ριζοσπαστικῶν, σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, ἐρευνῶν γιὰ τὴ γένεση τῆς γλώσσας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.
- Τὴν σὲ παγκόσμια κλίμακα καὶ ἀποκλειστικότητα ἐρευνα ἀποκρυπτογραφώσεως τῶν Γραμμικῶν Γραφῶν καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν παραλλαγῶν τους.
- Τὴν σύγκριση τῆς Ἑλληνικῆς μὲ τίς ἄλλες εὐρωπαϊκὲς γλώσσες καὶ τίς ἀποδείξεις γιὰ τὴν τεράστια γονιμοποιὸ ἐπίδραση πού ἄσκησε πάνω σ' αὐτές.
- Τὰ ἀνακαλυπτόμενα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῶν Ἑλλήνων σ' ὅλη τὴν Ὑδρόγειο κατὰ τὴν προϊστορικὴ περίοδο.
- Πληθώρα σχολίων, ἀναλύσεων, μελετῶν καὶ πληροφοριῶν γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ κατάσταση τοῦ καιροῦ μας καὶ τὴν κοσμοϊστορικὴ καμπὴ πού διανύει ἡ ἀνθρωπότητα. Στὸν τομέα αὐτὸν ἡ ἀνατομία τῆς ἐποχῆς μας καὶ οἱ προβλέψεις πού ἐπιχείρησε κατὰ τὰ τελευταῖα 12 χρόνια ὁ «Δ» ἐπαληθεύτηκαν πλήρως.

• Μὴν γεμίζετε τίς διβιβλιοθήκες σας μὲ ἄχρηστο τυπωμένο χαρτί. Βάλτε στὰ ράφια τους τοὺς 12 ἐτήσιους τόμους τοῦ «Δαυλοῦ» ἐξασφαλίζοντας ἓνα κρίσιμο βοήθημα, γιὰ νὰ ἐρμηνεύετε, σεῖς καὶ οἱ ἀπόγονοί σας, καίρια καὶ χωρὶς ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες τὰ γεγονότα – παρελθόντα, παρόντα ἀλλὰ καὶ μέλλοντα.

• ΤΙΜΗ ΤΟΜΟΥ (ΣΕΛΙΔΕΣ 720-860): ΔΡΧ. 12.000

• Οἱ ἐτήσιοι τόμοι τοῦ «Δ» ἀποστέλλονται καὶ ταχυδρομικῶν κατόπιν τηλεφωνήματος στὰ τηλ.: 3223957 ἢ 9841655.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ, *Οί Βάρβαροι*

Οί έξουσιαστές κι οί πάσης φύσεως έπιστημονιστές έχουν εισχωρήσει στά «πόστα» του κρατικού μηχανισμού –κι ιδιαίτερα στο χώρο της εκπαίδευσης–, άπ' όπου συστηματικά άπεργάζονται τόν άφελληνισμό τών Έλλήνων. 'Ο καταστρεπτικός ρόλος τους είναι όμιλητικός, ιδιαίτερα στους τομείς της άπώτερης έλληνικής ιστορίας, της άρχαιολογίας, της Έλληνικής γλώσσας και γραφής και γενικά του Πολιτισμού. Ποιός δέν γνωρίζει τις άπαράδεκτες έπεμβάσεις τών έξουσιαστών στην Έλληνική Γλώσσα, τήν όποία έχουν καταστήσει άνάπηρη και άνεπαρκή, και τους Έλληνες σχεδόν άγλωσσους μ' άποτέλεσμα τήν μαζική είσροή ξένων λέξεων και εκφράσεων; Ποιός δέν ξέρει τους «άθλους» της 'Υπηρεσίας Καταχώσεως 'Αρχαιοτήτων του ύπουργείου «Πολιτισμού», πού'χει θάψει στο τσιμέντο μέχρι και πόλεις όλόκληρες της 'Ομηρικής έποχής; Ποιός δέν έχει άντιληφθεί τις πονηρίες τών νεοβαρβάρων περί «'Ινδοευρωπαϊών», περί «Φοινικικών γραμμάτων», περί της «Μαύρης 'Αθηνάς» και τά τοιαύτα; Είναι βέβαιον ότι, άν μιά μερίδα Έλλήνων –πού εύτυχώς ποτέ δέν λείπουν στον τόπο αυτό– δέν τους έπαιρνε είδηση, όχι μόνο τό μονοτονικό αλλά και τήν κατάργηση της Έλληνικής Γλώσσας θά έπετύγχαναν, όπως και θά μās βάπτιζαν όχι μόνο Ρωμιούς –κάτι πού ίσχυε για πολλούς αιώνες– αλλά και Τουρκόγυφτους ή 'Ιουδαίους ή «έκλεκτό λαό».

'Ο κ. Κωνσταντίνος Πλεύρης, ό συγγραφέας του παρουσιαζόμενου βιβλίου «*Οί Βάρβαροι*», είναι ένας άπ' τους σημαντικώτερους σύγχρονους, πού έννόησε «τάς άμαρτίας

‘Η παγκόσμια Έλληνική Γλώσσα

‘Η άγγλική γλώσσα άποτελεί σήμερα τήν διεθνή «πολιτισμική» γλώσσα της παγκόσμιας κοινότητας. Τό έμπόριο, ή έπιστήμη, ή τεχνολογία, ή πολιτική, ή πληροφορόρηση κ.λπ. «διεξάγονται» και εκφράζονται άγγλιστί. ‘Η διάδοση τών Μέσων Μαζικής Ένημέρωσης, ή ύψηλή τεχνολογία της Πληροφορικής, ή άγγλόφωνη προέλευση του χρήματος έχουν μετατρέψει τήν παγκόσμια κοινή γνώμη σ' ένα οίκουμενικό χωριό, πού «ζει», «μιλά» και «σκέπτεται» άγγλικά. ‘Αποτελεί πλέον κοινή διαπίστωση τό γεγονός ότι τό παγκόσμιο πολιτιστικό πρότυπο είναι ένα και μάλιστα άγγλόφωνο. Πολλοί μάλιστα μιλούν για «πολιτιστικό ιμπεριαλισμό» του ‘Αμερικανικού τρόπου σκέψης και ζωής. Γεγονός άναμφισβήτητο πάντως είναι, ότι σ' όλα τά έθνη και τους λαούς σ' όλα τά μήκη και τά πλάτη της Γής, άπ' τόν ‘Εσκιμώο της Λαπωνίας μέχρι τόν Νέγρο του Μάλι και άπό τόν ‘Ερνθρόδερμο του Περού μέχρι τόν Μογγόλο της Ουλάν-Μπατόρ, όλοι συνεννοούνται με τήν διεθνή γλώσσα της έποχής, τά άγγλικά. Σ' αυτό τό γεγονός καθοριστικό ρόλο διαδραμάτισε ή άγγλοαμερικανική οικονομική άνάπτυξη και κυρίως ή άγγλόφωνη πληροφορόρηση (Τηλεόραση, Τύπος, Κινηματογράφος κ.λπ.). Πολλοί είναι αυτοί πού ριψοκινδυνεύουν τήν πρόδληψη, ότι σε μερικές δεκαετίες ό γήινος πληθυσμός πέρα άπό τις κατά τόπους «διαλέκτους» (γαλλικά, ρωσικά, ισπανικά, κινέζικα κ.λπ.) θά μιλά, θά εκφράζεται και θά σκέπτεται άγγλικά. Προς αυτό

του κόσμου». Καί, ἀριστοτέχνης μαχητὴς καθὼς εἶναι, ἀνέλαβε τὴν μάχην τῆς ἀποκάλυψης τους. Ἀντελήφθη τοὺς σκοποὺς τῶν φοινικιστῶν, οἱ ὅποιοι βάλθηκαν νὰ ταπεινώσουν καὶ ν' ἀπομυθοποιήσουν τοὺς Ἑλληνόπαιδες, τὶς ἐλκτικὲς δυνάμεις, πού θὰ τοὺς ἔσυραν πρὸς τὶς κορφές τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη.

Στὸ ἐν λόγω βιβλίον τοῦ ὁ κ. Κ. Πλεύρης ἐπικεντρώνει τὸ ἐνδιαφέρον του στὴν λαμπρὴ ἐποχὴ τῶν Περσικῶν Πολέμων, τότε πού οἱ Ἕλληνες προέταξαν τὰ στήθη τους, θυσιάσαν τὴ ζωὴ τους, προκειμένου νὰ ἐμποδίσουν τὸν ἀσιατικὸ δογματισμὸ καὶ ἐξουσιασμὸ νὰ κατακλύσῃ τὴν Εὐρώπην (= Ἑλλάδα). Οἱ ὄντως μυθικοὶ μαχητὲς τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Θερμοπυλῶν δὲν ἦσαν κοινοὶ θνητοί, ἀλλὰ ξεχωριστὰ ἄτομα, ἥρωες μ' ὅλη τὴ σημασίαν τῆς λέξεως, σπίνθες κραδαιομένων ρομφαίων, λάμψεις τῆς νίκης τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ σκότους, τῆς ἀλήθειας ἐπὶ τοῦ δόγματος, τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς δουλείας, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας. Οἱ φοινικιστὲς, καθὼς εἶπαμε, στὰ σχολικὰ βιβλία παρακάμπτουν τὴν περίλαμπρην αὐτὴν ἐποχὴ, κάνοντας ἐλάχιστες ἀναφορὰς στὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα παραγράφουν καὶ παραποιοῦν, μὲ σκοπὸ νὰ μειώσουν ἢ καὶ νὰ μηδενίσουν τὴν ἀξίαν τους. Ἀφαιροῦν τὰ φωτοστέφανα ἀπ' τοὺς Μαραθωνομάχους καὶ μικραίνουν τὸ ἀνάστημα τῶν Σαλαμινομάχων, γιὰ νὰ τοὺς φέρουν στὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα μέτρα τῶν λογοκρατικῶν προτύπων.

Ὁ κ. Κ. Πλεύρης ὑποσχέθηκε πρὸ καιροῦ ἀπὸ τηλεοράσεως νὰ δώσει στοὺς Ἑλληνόπαιδες τὴν πραγματικὴ Ἱστορίαν τῶν Μηδικῶν Πολέμων, ὅπως αὐτὴ ἐξιστορεῖται ἀπ' τὸν Ἡρόδοτον, τὸν Θουκυδίδην, τὸν Πλούταρχον, τοὺς ποιητὰς, πού ὑπῆρξαν Ἕλληνες, τουτέστιν ἀγαθοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ἄρα ἀξιοὶ ἐμπιστοσύνης. Συνεπῆς στὴν ὑπόθεσιν τοῦ μᾶς ἔδωσε τὸ βιβλίον αὐτό, πού ἀποτελεῖ ἄριστον βοήθημα, γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην καὶ ταυτόχρονα ἓνα θαυμάσιον πρότυπον ζωντανῆς καὶ παραστατικῆς γραφῆς, πού κάνει τὸ παλαιὸ σημερινό, τὸ ἀπομακρυσμένο κοντινὸ καὶ

τουλάχιστον τείνει τὸ διαμορφούμενον ἐνιαῖον ἀμερικανικὸ πολιτιστικὸ πρότυπον (γλῶσσα, μουσικὴ, τρόπος ζωῆς, σκέψης κ.λπ.).

Ὅμως ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα, ἡ *Kultursprache* τῆς ἐποχῆς, δὲν ἔχει ἡλικία μεγαλύτερη τῶν 5-6 αἰώνων. Ἀνοίγοντας ἓνα ὁποιοδήποτε λεξικὸ τῆς ἀγγλικῆς εὐκόλως διαπιστώνουμε, ὅτι παραπάνω ἀπὸ τὶς μισὲς λέξεις ἔχουν Ἑλληνικὴ ρίζαν. Κι ὅχι μόνον αὐτό· οἱ Ἑλληνικὲς λέξεις τῆς ἀγγλικῆς κατὰ κανόνα ἐκπροσωποῦν θεωρητικὰ καὶ ἀφηρημένους ἐννοιὰς ὑψηλῆς νοητικῆς σύλληψης, δεῖγμα ἀνωτέρου πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου, ὅπως στὸ παρακάτω ἐντελὸς πρόχειρον καὶ ἀτελὲς δειγματολόγιον:

abiogenesis = ἀβιογένεση

analysis = ἀνάλυση

analogy = ἀναλογία

harmony = ἀρμονία

arithmetic = ἀριθμητικὸς

basic = βασικός

democracy = ἀρχέτυπον

theater = θέατρο

athletic = ἀθλητικός

synaeresis = συναίρεση

synagogue = συναγωγή

hypothesis = ὑπόθεση

hypothermy = ὑποθερμία

economy = οἰκονομία

technology = τεχνολογία

theology = θεολογία

mathematics = μαθηματικά

synthesis = σύνθεση

meter = μέτρο

grammatical = γραμματικός

τὸ σχολαστικὸ σπαρταριστό.

‘Ο συγγραφεὺς ξεκινᾷ τὸ ἔργο του ἀπ’ τὴν ἀρχή, ἀπ’ τὰ αἷτια δηλαδή καὶ τὶς ἀφορμὲς τῶν Περιοικῶν Πολέμων, ποὺ ἐλάχιστοι γνωρίζουνε. Στὴ συνέχεια ἀναλύει τὰ τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Ἀρτεμισίου, τῆς Σαλαμῖνος, τῶν Πλαταιῶν καὶ τῆς Μυκάλης. Τέλος παραθέτει μιὰ σειρὰ ἀπὸ σύντομα διογραφικὰ σημειώματα τῶν ἐπιφανέστερων ἀνδρῶν ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ γεγονότα, ὅπως καὶ μιὰ σειρὰ παραστάσεων τόσο τῶν ἡρώων ὅσο καὶ τοῦ ὀπλισμοῦ τους.

Τὸ βιβλίο «Οἱ Βάρβαροι» ἐξεδόθη, καθὼς εἴπαμε, γιὰ ἓνα συγκεκριμένο σκοπὸ, ὁ ὁποῖος πληροῦται παντάπασιν: Νὰ χρησιμεύσῃ δηλαδή ὡς ἐγχειρίδιο διδασκαλίας τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐποχῆς στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα. Γνωρίζουμε, ὅτι τὸ ΥΠ.Ε.Π.Θ. πληρῶνει ὑπέρογκα ποσὰ σὲ φοινικιστὲς συγγραφεῖς, προκειμένου ν’ ἀποκτήσῃ ἀκατάλληλα καὶ διαστρεβλωτικὰ βιβλία. Τὸ ἐν λόγω βιβλίο, ποὺ χαίρει ἀντικειμενικότητος καὶ ἀκρίβειας, εἶναι στὴ διάθεσιν τοῦ ΥΠ.Ε.Π.Θ. ἐντελῶς δωρεάν. Δὲν ἔχει λοιπόν, παρὰ νὰ τὸ υἱοθετήσῃ... Ἐπειδὴ γνωρίζουμε ὅμως, ὅτι οἱ φοινικιστὲς κι οἱ ἐπιστημονιστὲς, ποὺ νὰ κρυμμένοι στὰ «στεγανά» τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, δὲν ἐπιτρέπουν κάτι τέτοιο, δὲν μένει παρὰ νὰ συστήσουμε στοὺς Ἑλληνόπαιδες, ποὺ μὴ ἔχοντας δυνατότητα νὰ μάθουν ἀπὸ τὴν κρατικὴ πανάθλια «παιδεία» καὶ «ὀρέγονται τοῦ εἰδέναι», νὰ τὸ προμηθευτοῦν ἀπ’ τὸ ἐλευθέρου ἐμπόριο.

Σαράντος Πᾶν

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ Προομηρικὴ μας Ποίηση*

Ἐνα φιλολογικὸ ψεῦδος, ποὺ πέρασε σ’ ὅλες σχεδὸν τὶς ἱστορίες τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας εἶναι ἡ ἀποψη ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραμματεία ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, ἀφοῦ πρὶν ἀπ’ αὐτὸν οἱ Ἕλληνες ἦσαν «ἀγράμματοι κι ἀναλφάβητοι». Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπετύγχαναν δύο τινά: Ἀπ’ τὸ ἓνα μέρος προέβαλλαν τὴν *Βίβλο* ὡς τὸ ἀρχαιότερο γρα-

graphologist = γραφολόγος

gnoseology = γνωσιολογία

genesis = γένεση

geometry = γεωμετρία

geology = γεωλογία

geography = γεωγραφία

geochemical = γεωχημικός

pragmatism = πραγματισμός

politics = πολιτική

system = σύστημα

polemical = πολεμικός

phenomenon = φαινόμενο

pilanthropic = φιλανθρωπικός

neurotic = νευρωτικός

rhythm = ρυθμός

monastic = μοναστικός

homoeousion = ὁμοούσιον

homocentric = ὁμοκεντρικός

homologous = ὁμόλογος

apocalypse = ἀποκάλυψη

crisis = κρίση

philosophy = φιλοσοφία

organization = ὀργάνωση

monarchy = μοναρχία

music = μουσική

tragedy = τραγωδία

pyramid = πυραμίδα

Ἡ παραπάνω κατάλογος εἶναι λίαν ἐνδεικτικὸς καὶ περιεκτικότητας, ἀποτελεῖ ὅμως χαρακτηριστικὸτατο δείγμα τῆς ποιότητος καὶ τῆς ποσότητος τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων τῆς ἀγγλικῆς, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν θεωρεῖται ὑπερβολὴ ἡ γνωστὴ ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ Ξε-

πτό κείμενο τοῦ κόσμου κι ἀπ' τὸ ἄλλο «εὐλογοῦσαν τὰ γένηια τους» ἐμφανιζόμενοι ὡς «ἐφευρέτες τοῦ Ἀλφαβήτου», αὐτοὶ ποὺ γιὰ τίποτε δὲν ἦσαν ἄξιοι ἐκτός ἀπ' τὰ «ἀπατήλια» καὶ τὸ «φοινικίζειν». Πίσω ὅμως ἀπ' ὅλ' αὐτὰ κρυβόταν ὁ διακαὴς πόθος τῶν ἐξουσιαστῶν, ν' ἀποκρύψουν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ παμπάλαιου πολιτισμοῦ τοῦ Διὸς, «Τοῦ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως», ὅπως λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε ὅλες τὶς γνώσεις, ιδέες καὶ ἀξίες μας, τὶς ὁποῖες εἶχαν ἐπανανακαλύψει οἱ κλασσικοί, ἀπ' τοὺς ὁποῖους τὶς διδαχθήκαμε κι ἐμεῖς. Ὁ Διὸς Πολιτισμὸς ἀποτελεῖ τὴν μήτρα κάθε γνώσης καὶ ἐπιστήμης ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντίποδα τῆς λογοκρατίας, γι' αὐτὸ καὶ προκαλεῖ τὸν τρόπο τοὺς ἐξουσιαστῆς, οἱ ὁποῖοι στὴν ἀναδίωξή του βλέπουν τὸ τέλος τους.

Οἱ προομηρικοὶ ποιητῆς θὰ μπορούσαν ἐξάπαντος ν' ἀποτελέσουν τὴ γέφυρα μεταξὺ «τοῦ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως» κόσμου καὶ τοῦ κόσμου μας, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀχθοῦν στὸ ἐπίπεδο τῶν διοτρεφῶν ἡρώων καὶ σοφῶν, ποὺ μὲ τὴν σπάθα τοῦ νοῦ τους δημιούργησαν πλῆθος κόσμων, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων –πιθανὸν ὁ ὑποδεέστερος– εἶναι κι ὁ δικὸς μας φτωχὸς, λογοκρατικὸς κόσμος. Ἀντιλαμβάνεται λοιπὸν κανεὶς τοὺς λόγους τῆς ἐξαφάνισής τους ἀπ' τοὺς φοινικιστῆς. Ὅμως τίποτε δὲν χάνεται· οἱ κλασσικοὶ Ἕλληνες συγγράφοντας, ἔκαναν ὅ,τι ἀκριβῶς κι ἐμεῖς σήμερα· ἀνεφέροντο στοὺς προγενέστερους τους κι ἔκαναν χρῆση τῆς σοφίας τους. Μέσα στὰ κείμενα τῶν κλασσικῶν Ἑλλήνων –ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα ἔχουμε στὴ διάθεσή μας– παρατίθενται ὅλα σχεδόν, θὰ λέγαμε, τὰ ὀνόματα, οἱ τίτλοι τῶν ἔργων καὶ τὸ περιεχόμενό τους ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ. Οἱ ἐρευνητῆς ποὺ ἔχουν ὀρεξὴ, μελετώντας τοὺς κλασσικοὺς, μποροῦν νὰ τοὺς «ἀνακαλύψουν».

Ὁ συνεργάτης τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Γιώργος Πετρόπουλος συγκέντρωσε ἓνα ἱκανὸ ἀριθμὸ ἀγνωστων στοὺς πολλοὺς πανάρχαιων ποιητῶν, τοὺς ὁποῖους παρουσιάζει στὸ διβλίό του «*Η Προομηρική μας Ποίηση*». Ὁ συγγραφεὺς διακρίνει στὴν προομηρική ἐποχὴ δυὸ περιόδους ἥτοι ἐκείνην ποὺ χωρὶς ἀρχίνισμα λήγει στὰ ἔτη τῆς ἀκμῆς τοῦ Μυκηναϊκοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἐκείνην ποὺ καλύπτει τὴν Μυκηναϊκὴ ἐποχὴ μέχρι τὴν ἄλω-

νοφῶντος Ζολῶτα πρὸς τοὺς ἀγγλόφωνους συνέδρους τοῦ Διεθνoῦς Νομισματικοῦ Ταμείου στὴν Οὐάσιγκτων τὸ 1960, ἀπὸ τὴν ὁποία σταχυολογοῦμε τὴν φράση: «*Our gnomon has to be a metron between economic strategic and philanthropic scopes...*». [Ὡς, τι ἰσχύει γιὰ τὴν ἐλληνικότητα τῶν ἀγγλικῶν ἰσχύει καὶ γιὰ πλείστες ὅσες γλῶσσες τοῦ εὐρύτερου Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Μεσογειακοῦ χώρου. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ μελέτη τοῦ Ἰωσήφ Γιεχούντα «*Hebrew is Greek*» («Τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι Ἑλληνικά»), ἐκδόσεως Oxford University Press 1982].

Ἀπ' ὅσα ἀναφέρθηκαν παραπάνω γίνεται φανερό, ὅτι στοὺς αἰῶνες διαμόρφωσης τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας ὁ ἀγγλοσαξωνικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ ἀντίστοιχη πνευματικὴ πρόοδός του δὲν θρυσκόταν σὲ τέτοιο ὑψηλὸ σημεῖο, ὥστε νὰ ὀνοματοδοτῇ ἐννοιες καὶ πράγματα ὅπως *analysis, synthesis, democracy, philosophy, politics, genesis* κ.λπ. Ὁ ἀγγλοσαξωνικὸς Μεσαίωνας δὲν εἶχε ἄλλο δρόμο ἀπὸ τὴν ἐλληνοποίησή του. [Μόνον ὁ λαὸς, ποὺ ὁ ἴδιος –χάρις τῇ γλῶσσά του– ἀνεκάλυψε, ἐφεῦρε καὶ διαμόρφωσε ὑψηλῆς στάθμης πολιτισμὸ, μόνον αὐτὸς μπορούσε νὰ δώσει ὀνόματα στὰ πράγματα. Ὁ δημιουργὸς τῆς Πνύκας θὰ μιλήσει γιὰ «δημοκρατία», «φιλοσοφία» καὶ «θέατρο», ὁ δημιουργὸς τῶν Σχολῶν καὶ τῶν Ἀκαδημιῶν θὰ καταγράψῃ ἐννοιες ὅπως «ἀνάλυσις», «ἀναλογία», «μαθηματικά», «ρυθμὸς», «ὑπόθεσις» κ.λπ.]. Ποιὰ φιλοσοφία, ποιὸ ἰδεολογικὸ ἢ θεολογικὸ ρεῦμα, ποιὰ τέχνη καὶ ποιὰ ἐπιστήμη, μ' ἓνα λόγο ποιὸς πολιτισμὸς θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξει χωρὶς τὴν Ἑλλη-

ση τῆς Τροίας. Ἐξυπακούεται, ὅτι τὰ ὄρια μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐποχῶν εἶναι ἐπι-
σφαλῇ καὶ παρακινδυνευμένα, ἀφοῦ οἱ «ἐπικρατοῦσες ἀπόψεις» περὶ αὐτῶν ἔχουν ἤδη
ἀνατραπεῖ.

Ὁ συγγραφεὺς, ἀφοῦ κάνει ἀναφορὰ στὶς ἤδη ἀποκρυπτογραφημένες πινακίδες τῆς
Γραμμικῆς Β καὶ τῆς Γραμμικῆς Α, ποὺ ἀνέγνωσε ὁ συνεργάτης τοῦ «Δαυλοῦ» κ. Καλ-
λίμαχος Διογένους (βλέπετε τεύχη «Δαυλοῦ» 124 καὶ ἐξῆς– ἡ ἔρευνα συνεχίζεται) καὶ
στὴν «Φορωνίδα», σταματᾷ στὰ «Ὀρφικά» καὶ τὴ «Θεογονία», ποὺ ἀποτελοῦν πα-
μπάλαια ἔργα. Τόσο τὰ «Ὀρφικά» ὅσο κι ἡ «Θεογονία» –ἔργο ἀχρονολόγητο, τοῦ ὁποί-
ου ἀπλῶς ἐκδότης θεωρεῖται ὁ Ἡσίοδος– μᾶς παρέχουν πληθὺς πληροφοριῶν γιὰ τὴν
ἐποχὴ τοῦ Διὸς Πολιτισμοῦ ἀλλὰ καὶ πολύτιμες γνώσεις. Στὴν συνέχεια ὁ Γιώργος Πε-
τρόπουλος ἀναφέρει τὰ ὅσα μπόρεσε νὰ συλλέξῃ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν
Ὡλῆνος, Θαμύρεως, Λίνου, Πάμφω, Εὐμόλπου, Μουσαίου, Κινύρα, Εὐκλου, ὅπως καὶ
λίγες πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐλάσσονες ποιητὲς καὶ τοὺς αἰοιδοὺς.

Ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ ἔξαντλεῖ τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα·
σίγουρα οἱ σχολαστικοὶ θ' ἀνακαλύψουν καὶ ἀτέλειες. Πέραν αὐτῶν ὅμως ὁ ἀναγνώστης
ἔχει νὰ μάθῃ πολλὰ καλὰ καὶ ὠραῖα. Εἶναι κρῖμα, ποὺ δὲν ἔχουμε ὅλα τὰ ἔργα τῶν κλασ-
σικῶν, ἀπ' τοὺς ὁποίους χωρὶς ἄλλο θ' ἀνασυστήναμε τὸν Προομηρικὸ Κόσμο. Μεγα-
λύτερο κρῖμα ὡστόσο εἶναι, ὅτι δὲν καταπιάστηκαν μὲ τὸ θέμα αὐτὸ οἱ εἰδικοὶ καὶ ἀρμό-
διοι. Βλέπετε, ἐδῶ, στὸ νεοελληνικὸ κράτος, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει κανεὶς ἀπ'
τοὺς εἰδικούς ἐκτὸς ἀπὸ ἄρνηση. Ἐτσι δὲν μένει παρὰ νὰ ποῦμε στὸ συγγραφέα ἓνα με-
γάλο «εὖγε» γιὰ τὴν εὐγενῆ του αὐτῇ καὶ τολμηρῇ πρωτοβουλία.

Σαράντος Πάν

νικὴ γλῶσσα; Τὰ λεξικά τῆς ἀγγλικῆς καὶ ὅλων τῶν ἀνεπτυγμένων γλωσσῶν δοοῦν γιὰ τὴν
ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ὡς τὴν ἑκφραση τοῦ ὑψηλότερου γήινου πολιτισμοῦ. Ἄς ἀφαι-
ρέσουμε ὅλες τὶς ἑλληνικὲς λέξεις ἀπὸ τὰ ξένα λεξικά· τί μένει; Ποιά πολιτιστικὴ διάσταση
μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ; Πῶς θὰ ἐκφράσει ὁ Ἄγγλος, ὁ Γάλλος, ὁ Γερμανὸς, ὁ Ρῶσος, ὁ Κινέ-
ζος ἔννοιες τοῦ τύπου: *democracy, theater, philosophy, athletic, tragedy, mathematics, economics,*
politics...; Πρόκειται γιὰ τὴν ἀποκατάσταση μιᾶς ἀλήθειας· μέσα σ' ὅλες τὶς γλῶσσες κρύ-
βεται ἡ πολιτισμικὴ γλῶσσα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας.

Στὸ παρελθὸν εἶχε ὑποστηριχθεῖ ἀπὸ διαφόρους, ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ
Γλῶσσα αὐτὴ καθεαυτὴν καὶ ἄλλο ἡ σκέψη καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀλλὰ
γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὑπῆρξε ὑψηλὸς ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων, ἐπειδὴ εἶχαν αὐτὴ τὴν πλού-
σια καὶ λιτὴ, ἀκριβὴ καὶ σαφὴ γλῶσσα. Χάρη στὶς προθέσεις («μετα-μόρφωση», «παρα-
μόρφωση», «ἐπι-μόρφωση», «δια-μόρφωση», «συν-μόρφωση», «ἐπι-μόρφωση», κ.λπ.), χά-
ρη στὰ ἀπαρέμφατα («φαίνεσθαι», «εἶναι», «ἀρμόζειν»), χάρη στὶς ὀκτῶ πτώσεις (ὀργα-
νική: «δακρυόφι» = μὲ δάκρυα, ἀφαιρετική: «Ἀθήνηθεν» = ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τοπική: «οἴκοι»
= στὸ σπίτι κ.λπ.), χάρη στὴν πολυτυπία, ἐκφραστικότητα, σαφήνεια, ἐνδελέχεια, ἀκρίβεια,
ἐλαστικότητα, ρυθμὸ, μουσικότητα, χάρη στὰ πολλὰ φωνήεντα, ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀπο-
τελεῖ τὸ τέλειο πρότυπο ἑναρθρὸν λόγου τῶν ἀνθρώπων.

Διαμαντῆς Κούτουλας